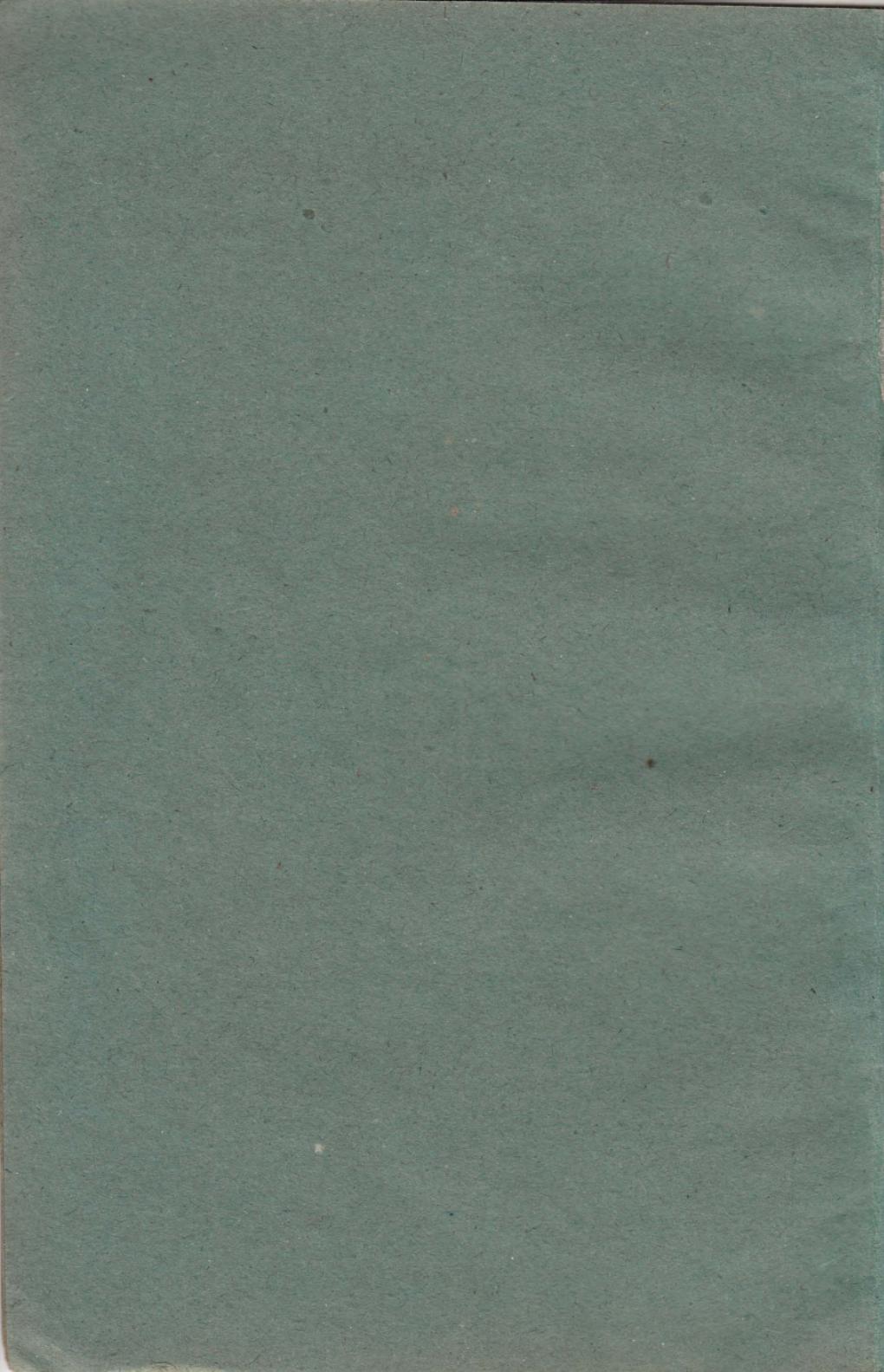

ஓடிசெ பாதுகாலிய் பொப்புவுலம்

கிளைகளைப்பூர்
சீகும்பர கிருச்செகந்திராகன்

மீண்டும் புதிதாயியிம் மிறப்போம்

இனுவையூர்
சிதம்பர திருச்செந்திராந்தன்

மீரா வெளியீடு
யாழ்ப்பரணம்.

- மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறப்போம்
- இனுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன் (நாலாகிரியர்)
- முதல் பதிப்பு: ஆணி 1992
- விலை ரூபா: **50/-**
- வெளியீடு: 20
மீரா வெளியீடு
38, வேம்படி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
- அக்கமைப்பு: லக்ஷ்மி அச்சகம்
37, கண்டி வீதி, யாழ்ப்பாணம்

MEENDUM PUTHITHAI PIRAPPOM
 SITHAMPARA THIRUCHCHENTHINATHAN (Author)

First Edition: June 1992

Price: **50/-**

Publication—20

Published by

Meera Veliyeedu

38, Vembadi Road, Jaffna.

Printed by

Sri Luxmi Press

37, Kandy Road, Jaffna.

என்னுடை

“மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறப்போம்” என்னும் இந்த நாவல் 12-07-87ம் திகதி தொடக்கம் ஈழமுரசு வார வெளியீட்டில் தொடராக வெளிவந்தது.

10-10-1987ம் திகதி இந்திய ஆக்கிரமிப்பு இராணுவம் ஈழமுரசு பத்திரிகை அலுவலகத்தை கண்டு வைத்துத் தகர்க்கும் வரை ஈழமுரசில் நாவல் பிரசரமாயிற்று.

முடிவு பெறாமல் இருந்த நாவல் இப்போது மீரா வெளி யீடாக நூலாக வெளிவருகின்றது.

நான் இதனை ஈழமுரசில் எழுதக் காரணமாக இருந்தவர் எனது நண்பரும் அப்போது ஈழமுரசு வார வெளியீட்டு ஆசிரியராக இருந்தவருமான திரு. யோகரட்னம் (ராதேயன்) ஆகும். அவரது உற்சாகமே நாவல் எழுத உந்துதலாயிற்று. நாவல் நூலாக வெளிவரும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நண்பர் ராதேய ஞக்கும், ஈழமுரசு பத்திரிகைக்கு அப்போது பொறுப்பாக இருந்த என் மதிப்புக்குரிய பசீர் காக்கா அண்ணருக்கும் எனது நன்றி யினை முதலில் தெரிவிக்க விரும்புகின்றேன்.

நெருக்கடிகள் பல இருந்த போதும் தனது செயற்பாடு களில் சிறிதளவேனும் தளர்ச்சியின்றி செயற்பட்டு மீரா வெளி யீட்டின் மூலம் எனது நான்காவது நாவலையும் நூலாக வெளி யிடும் நண்பர் டேவிட் விகோரிக்கும் எனது இனிய நன்றிகள்.

முனைப்புப் பெற்றுவரும் எமது தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தினால் பாரிய பல மாற்றங்கள் நடைபெற்றுவிட்ட இந்த சூழ்நிலையில் 1987ம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் எழுதப்பட்ட இந்த நாவலின் மையக்கருவின் தேவை இப்போதும் பொருந்துவதாகவும், தேவையானதாகவும் இருப்பதாக உணருகின்றேன்.

எனது இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு எப்போதும் துணைபுரியும் என் இனிய நண்பர்களுக்கும், இந்த நாவல் நூலாக வெளி வரக் காரணமாக இருந்த சகலருக்கும் எனது நன்றிகள்.

எழுத்த் தொடங்கிய காலத்தில் இருந்து என் வளர்ச்சியில் எப்போதும் அக்கறையுடன் இருந்த மறைந்தாலும் என்றும் எனக்குத் துணையாக இருக்கும் எந்தை தம்பையா சிதம்பர நாதபிள்ளை (இனுவையூர், த. சிதம்பரநாதன்) அவர்களையும் நான் நினைவில் கொள்ளுகின்றேன்.

நன்றி

தனஸ்தான்,

உடுவில் வீதி, மருதனாமடம்,
கண்ணாகம், 29-05-1992.

இனுவையூர்
சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

● இந்த நாவல்....
அழிக்கழி
என்னை
எழுத வைத்து
அதீக
புனைப் பெயர்கள்
நான் சுமக்க
காரணமாயிருந்த
நண்பர்
ராதேயனுக்கு...

சந்தியில் இருந்த வெரவர் கோயில் மணியின் ஒசை அதிகாலை ஐந்து மணியாகி விட்டது என்பதைக் காதில் தெரிவித்தது. வேறுசில கோயில்களின் மணி யோசைகளும் கேட்டன.

விபரிக்க முடியாத அதிர்வுகளுடன் சத்தம் ஒன்று கேட்டது. வீட்டுச் சுவர்கள் குலுங்கின. சுவர் மட்டுமா மனமும் அதிர்ந்தது.

வானத்தில் இருந்து சட சடப்புக் கேட்டது. சினா வும், பாகிஸ்தானும், அமெரிக்காவும், இஸ்ரேலும் வானத்தில் இருந்து மண்ணைத் துளைத்துக் கொண்டிருந்தன. மண்ணை மட்டுமா? மண்ணின் மைந்தர்களை அவர்களைச் சுமந்த வயிறுகளை, எதிர் காலத்தினை, கனவுகளை, கற்பனைகளை...

அதிகாலைப் பொழுதின் இனிமைகள் வழக்கம் போல எங்கேயோ தலை மறைவாகி விட்டன. பறவைகளின் கானங்கள் சிரான அவற்றின் ஆர்ப்பரிப்புக்கள், சந்தோஷ ஆரவாரங்கள், எல்லாமே திசை கெட்டுப் போய் விட்டன.

படுத்திருந்த கனகம்மா எழுந்து உட்கார்ந்தாள். மனத்தில் எப்போதும் போலவே வெறுமை. என்றாலும் துணைத்தெடுக்கும் சில உணர்வுகள்.

பக்கத்தில் சுரேந்திரன் மாத்திரம் முதுகை வளைத் துக் கால்களை மடித்துக் கொண்டு படுத்திருக்கின்றான். பெண்களைக் காணவில்லை. எப்போதும் போல கமலா, விமலா, சுகுணா மூன்று பேரும் தங்கள் கடமைகளைச் செய்யப் போய் விட்டார்கள்.

திறந்திருந்த ஜன்னல் வழியாகக் கிழக்கின் வெளிப்புத் தெரிந்தது. கிழக்கின் வெளிப்பு நித்தமும் தான் ஏற்படுகின்றது. எங்களது வெளிப்பு எப்போது ஏற்படுவது? என அவள் அப்போது நினைத்தாள்.

முகத்தினை சேலத் தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டு கனகம்மா எழுந்து வெளியே வந்தாள். வெளி விறாந்தைப் படுக்கையில் கனகசபையரைக் காணவில்லை.

சுருட்டி வைக்கப்பட்ட பாயும், தலையணையும் அவர் அதிகாலையிலேயே எழுந்து போய் விட்டமையை சொல்லாமல் காட்டின.

முற்றத்தில் இருந்த பலா மரத்தடியில் கட்டப்பட்டிருந்த ஆடுகளில் ஒன்று எழுந்து நின்று கத்தியது. மாமரத்தில் நின்ற கோழிகள் சில கொக்கரித்துக் கொண்டு பாய்ந்தன. கனகம்மா வெளி விறாந்தையில் சுவரோடு சாய்ந்து அமர்ந்தாள்.

மேற் பூச்சுப் பூசப்படாத அந்த சுவரில் தலையைச் சாய்க்க தலைமயிர் கொழுவுப்பட்டு இழுப்பட்டது. அதனைப் பெரிது படுத்தாத அவள் சிற்தனையில் ஆழ்ந்து போனாள்.

கறையான் பிடித்து உருக்குவைந்து போன கிடுகு வேலீ யூடாக ஒழுங்கை தெரிந்தது. எதிர் வீட்டின் வனப்பு மிக சுவரும் பார்வையில் பட்டது.

ஒழுங்கையினால் சிலர் விரைவாகப் போனார்கள். நாலைந்து பெண்கள், சிறுவர்கள், சைக்கிள்கள் சில பாய்ந்தன. சுமைக ஞடன்... சுமைகள் இல்லாமல்...

ஒழுங்கையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த கனகம்மா

“அம்மா” என்ற சத்தம் கேட்டுத் தலை நிமிர்ந்தாள்.

எதிரே சுகுணா நின்றாள். முகத்தில் மலர்ச்சி தெரிந்தது. குளித்து புத்துணர்ச்சி பெற்றிருந்தாள். என்ன தான் நடந்தாலும் காலைக் குளியலை சுகுணா எப்போதும் தவறவிடுவதில்லை.

கையில் இருந்த கோப்பிக் கோப்பையை தாயிடம் கொடுத்து விட்டு, சுகுணா தாயின் பக்கத்தில் அமர்ந்தாள்.

“எங்கையோ அமளி நடக்குது” என்றாள் சுகுணா.

“ம்” என்றாள் தாய்.

“நான் முன்று மணிக்கு முழிச்சனான். அப்ப தொடக்கம் கேட்குது”

“இவ்வைப் பிள்ளை அது இராத்திரி ஒரு மணி போல தொடங்கி விட்டுது”

“அப்ப இராத்திரி நித்திரை கொள்ளேல்லையே...”

“எப்ப பிள்ளை நான் நித்திரை கொள்ளுறநான்” என சிரித்துக் கொண்டு கேட்டாள் கனகம்மா.

அதில் வேடிக்கையல்ல வேதனை இருந்தது. சுகுணா பதின் ஏதும் கூறவில்லை.

ஓமுங்கையால் இப்போதும் பலர் கூட்டமாகப் போனார்கள். பெண்கள்... குழந்தைகள்...

“ஓமுங்கையால் கனசனம் போகுது அம்மா...”

“ஓமோம் ராத்திரித் தொடக்கம் ஒரே அமளிதான். அமளி நடக்கிற இடத்து சனங்கள் ஆரும் சாமான்களோடை வெளிக் கிட்டு விட்டுதுகள் போல...”

“என்லாரும் போய் எங்கை நிற்கப் போகினம்”

“எங்கை போறது, கோயிலடிக்குத்தான் போல. மோட்டுக் கரைப் பள்ளிக்கூடத்தில் கன ஆட்கள் இருக்கேலாது தானே... அங்கை தண்ணி வசதியும் இல்லை...”

“சுகுணா... சுகுணா” என்று குசினிக்குள் இருந்து கமலா கூப்பிடுவது கேட்டது.

“கொக்கா கூப்பிடுறாள்... நீ... போயிள்ளை...” என்று தாய் சொல்ல சுகுணா போனாள்.

கோப்பியைக் குடித்துக் கொண்டு கனகம்மா பழையபடி சிந்தனையில் ஆழ்ந்தாள்.

தகரப் படலை திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. கனகசபையர் வந்தார். வாயில் சுருட்டு. தோளில் துவாய்... காறித்துப்பி விட்டு கனகம்மாவின் பக்கத்தில் அமர்ந்தார்.

“பிள்ளை சுகுணா” கனகம்மா குரல் கொடுத்தாள்.

“என்ன...” கமலாதான் பதில்.

“கொய்யா வந்திட்டார். கோப்பியைக் கொண்டா...”

“ஓமோம்...”

“அங்கை கோயிலடியில் சரியான சனம். இராத்திரி கன இடத்தில் பிரச்சினை தானே” என்றார் கனகசபையர்.

“கோயிலில் இடம் காணுமே” என்று கனகம்மா கேட்டாள்.

“எல்லாரும் இஞ்சை வரேல்லை. இனசனம் இல்லாத ஆட்கள் தான் கோயிலடிக்கு வந்து இருக்கினம். எண்டாலும் நூறு நூற்றைம்பது ஆட்கள் இருக்கும். இரா இராவாய் வெளிக்கிட்டு நடந்து வந்திருக்குதுகள்...”

சுகுணா கோப்பிக் கோப்பையைக் கொண்டு வந்து தகப்ப னிடம் கொடுத்தாள்.

“கன சனமே ஐயா...”

“ஓம் சுகுணா... கொஞ்சப் பேருக்காவது தேத்தன்னி கொடுத்தால் நல்லது தான். சங்கத்துப் பெடியள் ஒழுங்கு செய்யிறாங்கள் தான், எண்டாலும் சின்னைப் பிள்ளையஞக்காவது கொடுத்தால் நல்லது...”

சுகுணா மெளனமாக நின்றாள். முகத்தில் இயலாமை தெரிந்தது.

“சினி இல்லையோ பிள்ளை சுகுணா.. நீ பானையுக்க தன்னியைக் கொதிக்க வை நான் சினியைப் பார்த்துக் கொண்டு வாறன். தேயிலையும் வேணுமோ...”

“ஓம்...” என்றாள் கனகம்மா.

படலையடியில் நாலைந்து பேர் நின்றார்கள். பிரிந்த வேலி யூடாக உள்ளேயும் பார்த்தார்கள். கனகசபையர் எழும்பி படலையடிக்குப் போனார்.

“என்ன வேணும் பாருங்கோ...”

இளவுதூப் பெண், வயதான பெண்மணி, கூடவே நடுத்தர வயதூப் பெண் மூன்று பிள்ளைகள்... “கொஞ்சம் தன்னி தாங்கோ...” வயதான பெண்மணி கேட்டாள்.

“உள்ளுக்கை வாங்கம்மா... வாங்கோ” எனக் கனகசபையர் கூப்பிட அவர்கள் உள்ளே வந்தார்கள்.

முகங்களில் பதட்டம், வீட்டில் போட்டிருந்த உடுப்புக்களுடன் விழிகளில் சோகம், கலைந்த தலை மயிர், வேதனையின் உச்ச நிலையில்

“வாங்கோ ..” என கனகம்மாவும் கூப்பிட்டாள்.

கனகசபையர் ஓடிப்போய் விறாந்தையில் இருந்த கதிரை களை எடுத்துப் போட்டார்.

“இதில இருங்கோ ..”

“வேண்டாம் இனி புழுதியிலதான் சிவிக்கப் போறம், இதில இருப்பம்...” என அவர்கள் தரையில் அமர்ந்தார்கள்.

கனகம்மா குசினியை நோக்கி ஓட... விமலாவும், சுகுணாவும் முன் பக்கம் வந்து பார்த்து விட்டுப் போனார்கள்.

“எங்களுக்கு ஒன்டும் வேண்டாம், பச்சைத் தண்ணி தந்தால் கானும். தொண்டை வரண்டு போச்சு” என்றாள் வயதான பெண்மணி.

“இல்லை .. கோப்பி குடியுங்கோ... நல்லாய் களைச்சுப் போனியள்...” என்றார் கனகசபை.

“இல்லை வேண்டாம் என்னத்துக்கு உங்களுக்குக் கரைச்சல்”

“எங்களுக்குக் கரைச்சல் ஒன்டும் இல்லை. நீங்கள் ஆறுதலாய் இருந்து சூடிச்சிட்டுப் போங்கோ...”

கனகம்மா கோப்பிக் கோப்பைகளுடன் வந்தாள். அவர்கள் ஒவ்வொன்றாக எடுத்தார்கள்.

“எங்கை போறியள்...” கனகசபையர் தான் கேட்டார்.

“எங்கை போறது எண்டு இன்னமும் முடிவில்லை. எல்லாரும் வெளிக்கிட்டு வந்த பாதையால் நாங்களும் நடந்து வாறம்... கிட்டடியில் கோயில் இருக்காம், அங்கை போய் இருப்பம்...”

கனகசபையர் எல்லாரையும் வடிவாடப் பார்த்தார். மென்மாக இருக்கும் முன்று பின்னைகள்... சிறுவன் முத்தவன், மற்ற வர்கள் இரண்டு பேரும் சிறுமிகள்.

“இப்ப கோயிலுக்குப் போகாதேங்கோ இஞ்சை கொஞ்ச நேரம் ஆறி இருங்கோ...” என்று அவர் சொல்ல முன்னரே...

அந்த வயதான பெண்மணி ஆச்சரியத்துடன் அவரைப் பார்த்தார்.

“உங்களுக்கு ஏன் கரைச்சல், கோப்பியைக் குடிச்சிட்டு நாங்கள் கோயிலுக்குப் போறம். நாங்கள் வசதியான ஆட்கள் இல்லை, சிவியப் பாட்டைக் கொண்டு நடத்திறதே பெரிய

இனுவையூச் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

கறைச்சல். உங்கடை நிலைமையும் எங்களைப் போல தான் தெரியுது. உங்களுக்கு ஏன் வீண் கஸ்டம்'' என்று அந்த வயதான பெண்மணி சொன்னாள்.

“நீங்கள் சொன்ன மாதிரி நாங்களும் வசதியான ஆட்கள் இல்லைத்தான். என்டாலும் எப்படியோ சமாளிக்கலாம் தானே”

“இல்லை வேண்டாம், தாங்கள் கோயிலுக்குப் போறம்” என்பதில் அந்த வயதான பெண்மணி உறுதியாக நின்றார்.

கனகசபையரால் அதற்குமேல் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை வாசலுக்குச் சென்று வழியனுப்பி வைத்தார்.

“ஆம்பிளையன் நேர கோயிலுக்குப் போயிட்டினமோ என்ன மாதிரி” என்று கனகம்மா கேட்டாள்.

“வயதான பெண்மணி படலையடியில் நின்று திரும்பிப் பார்த்தாள். பார்வையில் ஒருவித கம்பீரம் தெரிந்தது.

“என்றை மனிசன் எப்போ குடிச்சு செத்துப் போனார். என்றை மேள் புருஷனைத் தின்னி, பிள்ளையரும் இல்லை. எனக்கு ஒரே ஒரு மகன் தான், அவனும் போன மாதம் அனாதையாய் செத்துப் போனான். கொள்ளி வைக்கப் பிள்ளை இருந்தும் அரைகுறையாய் ஏரிஞ்சு போனான்” என வயதான பெண் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும் போதே இளம் பெண்ணின் கண்களில் கண்ணீர் அரும்பியது.

எல்லோரும் மெளனமாக நின்றார்கள். தூரத்து சத்தங்களும் இடிகளும் குறையவில்லை.

“நாங்கள் போட்டு வாறம், ஏதும் தேவை எண்டால் உங்களிட்டை வாறம்” எனச் சொல்லிக் கொண்டு அவர்கள் நடக்கத் தொடங்கினர்.

கனகம்மா சேலைத்தலைப்பால் கண்களைத் துடைத்தாள். அவளுக்கு அவளின் மகன் நரேந்திரனின் ஞாபகம் வந்தது.

ரேடியோவில் பாட்டுக் கேட்டது. அதுவும் சினி மாப் பாட்டு, இந்த நேரத்தில் எங்கிருந்து சினிமாப் பாடல்கள் வரும். “ரேப்” ஆவும் இல்லை. கொலை செய்யப்படும் தமிழ்ச் சொற்களுடன் அறிவிப்பாளரின் குரல் வெளிப்பட்டது.

கட்டிலை விட்டு இறங்கிய பாக்கியம், வீட்டின் ஹோவிற்கு வந்தாள். செற்றிக் கதிரைகளில் ஒன்றில் இருந்து சுபத்திரா தலைமயிரை சுருட்டிக் கொண்டிடிருந்தாள்.

மெல்லிய இளநீல லைட் ஒன்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. தான் இருந்த கதிரைக்கு முன்னால் உள்ள ஸ்ரூவின் மேல் கால்களைத் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டிருந்த சுபத்திரா தாயைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். “நல்ல பாட்டுப் போடுறாங்கள்” என்று சொல்லும் போதே முத்தில் ஆழமான ரசிப்பின் உணர்வுகள் வெளிப்பட்டன.

பாக்கியம் வேறொரு கதிரையில் அமர்ந்தாள். குசினிக்குள் பாத்திரங்கள் உருண்டன.

“உவள் தங்கம் தான் வேளைக்கு எழும்பினால் சத்தம் போட்டு மற்றவையளையும் எழுப்பிப் போடுவள்” என்றாள் சுபத்திரா. பாட்டுச் சத்தங்களையும் மீறி வெடிச் சத்தங்கள் கேட்டன.

“ரேடியோ சவுண்டை கொஞ்சம் குறைச்சுவிடு சுபத்திரா, வெளிச் சத்தங்கள் ஒன்றும் கேக்காது”

“கேட்டுத்தான் என்ன செய்யிறது, இராத்திரி முழுக்க நித்திரை இல்லை”

“கொப்பருக்கும் நித்திரை இல்லைப் போல, அடிக்கடி இருமிக் கொண்டு இருந்தார். ம... என்ன செய்யிறது. என்ன வசதியாய் இருந்தும் என்ன, நிம்மதியாய் நித்திரை கொள்ளே வாமல் இருக்கு”

“பேசாமல் அன்னை ஆட்கள் கூப்பிடேக்க கண்டாவுக்கு போயிருக்கலாம். வீடுவாசல், காண்டுமி என்டு உதுகளைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்து இஞ்செதான் நாங்கள் அழியப் போறம்” என்று சுபத்திரா சொல்லும் போதே தாய் மௌனமானாள்.

“இந்தக் காணி, வீடுவாசல் எல்லாத்தையும் விட்டிட்டுப் போனால் என்ன நடக்கும் என்டு உனக்கு சொல்லியே தெரிய வேணும். பார்ப்பம்... ஆக ஏலாட்டி என்ன செய்யிறது”

“ஓமுங்கையால் சனங்கள் போகுது போல, முட்டை முடிச் சுக்களோடை”

“அகதிகள் ஆக்கும்”

“ஆகப் பிரச்சனை எண்டால் நாங்கள் கொழும்புக்காவது போவம் என்ன அம்மா” என்றாள் சுபத்திரா.

“ஓமோம்... எல்லாரையும் போல நாங்களும் அகதி முகாயில போய் இருந்தால் வெளியில் இருக்கிற பிள்ளையள் என்ன நினைக்கும். அதுகளுக்கு மானக்கேடு” என்றாள் பாக்கியம்.

“தங்கச்சி பாவைக் கொண்டு வரட்டே” என குசினிக்குள் இருந்து தங்கம் கேட்டான்.

“அட அதுக்கிடையில் பாலும் கறந்தாச்சே” என்ற பாக்கியம் எழும்பிக் குசினிக்குள் போனாள்.

சுபத்திராவும் எழும்பி வெளி விராந்தைக்கு வந்தாள். ரேடியோவில் சினிமாப் பாடங்கள் நின்று தமிழ்க் கொலை ஆரம்பமானது.

கண்ணாடி ஜன்னல்கள் ஊடாக சூரிய வெளிச்சம் எட்டிப் பார்த்தது. பாற் கோப்பையுடன் வந்த பாக்கியம் இளநீல வைட்டை அணைத்தாள்.

வீட்டின் ஹோஸைப் பார்க்க வயிற்றைக் கலக்கியது. சுவர் முழுக்க படங்கள்... பொன்னுத்துரையரின் பழம் பெருமைகளை நிரந்தரமாகக் காட்டுவன். அரசியல் பிரமுகர்கள், அரசாங்க

மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறப்போம்

உயர்மட்டங்கள், சமூகத்தின் மேல் வர்க்கத்தினர் எல்லோருடனும் பொன்னுத்துரையர் சிரித்துக் கொண்டும், சிலவேளை விறைத்துக் கொண்டும் பற்பல வடிவங்களில் ..

அவுஸ்திரேவியா மகன், மருமகள், பிள்ளைகளுடன் ஒரு படத்தில் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். கண்டாவிலும் வண்டனிலும் உள்ள மகன்மார் கோர்ட் ரையுடன் பளபளத்தார்கள்.

அமெரிக்காவில் உள்ள முத்தமகள் பெஸ்பாட்டத்துடன்தமிழ்பண்யாடு காக்க கணவனுடன் காட்சி தந்து கொண்டிருந்தாள்

வண்டனில் காரோடு நிற்கும் இரண்டாவது மகன், சென்ற வருடம் கலியாணம் முடித்து வண்டன் போன மூன்றுவது மகனும் போல் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்,

பெரிய ஹோவில் இத்தனை படங்களும் அதிகம் மாதிரித்தெரியவில்லை. என்றாலும் பார்ப்பவர்களின் நாலுறு படாதோ என்று பாக்கியத்திற்கு ஏக்கம்.

சுபத்திரா தான் விடமாட்டாள். நாளைக்கு உச்ச மொத்த பிரச்சனை வரும் போது வீட்டுச் சாமான்களோடு எல்லாமே அபிஷேகமாகப் போகின்றது.

வீடு நிறையப் பொருட்கள், விதம் விதமாக வெளி நாடுகளில் உள்ள ஆறு பிள்ளைகளும் மாறி மாறி அனுப்பியவை எல்லா வற்றையும் ஏற்றி இறக்க எத்தனை லொறிகள் தேவை.

வீட்டையும் வீட்டுப் பொருட்களையும் நினைத்தால்த்தான் மனம் என்ன மாதிரியைப் பதறுகின்றது. பாக்கியத்துக்கு தலை சுற்று வது போல இருந்தது. பால் கையில் இருப்பதை மறந்து குதிரையில் அமர்ந்து கொண்டாள்

பேசாமல் உவள் சுபத்திராவுக்கும் ஒரு கலியாணத்தையும் செய்து கொண்டு விற்கக் கூடிய சாமான்களை வித்துக் கொண்டு வெளியிலேயே போய் விடுவோமா?

தூரத்தில் திஹர் என பெரிதான அதிர்வுகளுடன் சத்தம் கேட்டது. அந்த அதிர்வுடன் கையில் இருந்த பாற் கோப்பை கீழே விழுந்து பால் சிதறியது.

பாக்கியம் நடுங்கிப் போனாள். வெளி விறாந்தையில் நின்ற சுபத்திரா உள்ளே ஓடிவந்தாள்.

“என்னம்மா பயந்து போன்ற்களே.”

“இல்லைப் பிள்ளை.கையில் கோப்பை இருந்ததை மறந்து போனன்.”

“தங்கம் பழம் சாக்கு கொண்டு வா” என்றாள் சுபத்திரா. நிலைமையை உணர்ந்த தங்கம் வேறொரு கோப்பையில் பாலைக் கொண்டு வந்தாள்.

“தங்கச்சி பயந்து போச்சாக்கும். இதைக் குடியுங்கோ” என்று சொல்லிவிட்டு தரையில் சிதறிய பாலின் பக்கம் தன் கவனத்தைத் திருப்பினாள்.

“வெளியில் வந்து பாருங்கோ அம்மா-ஓழுங்கையால் சரியான சனம் போகுது” நான் உவ்வளவு சனம் போகும் எண்டு எதிர் பாக்கேல்லை.” என்றாள் உற்சாகத்துடன் சுபத்திரா.

“பிள்ளை..நீ பால் குடிக்கேல்லையோ.” எனத் தங்கம் கேட்க...

“நான் பிறகு குடிக்கிறேன்.” என்று சொன்ன சுபத்திரா தாயை இழுத்துக் கொண்டு வெளி விறாந்தைக்குப் போனாள்.

வெளி விறாந்தையில் நின்று பார்க்க மதிலுக்குமேலால் சனங்களின் தலைகள் தெரிந்தன. இருவரும் விறாந்தையின் வாசலுக்கு வந்தார்கள்.

வாசலில் இருந்து கேற்றிவரை இரண்டு பக்கமும் குரோட்டன்கள் பளிச்சிட்டன. கேற்றின் வழியாக ஆட்கள் முழுமையாகத் தெரிந்தார்கள். அதன் பின்னணியில் கனகசபையரின் பிரிந்து போன கிடுகுவேலியும் பார்வையில் பட்டது.

“சரியான சனம் தான் போகுதுகள்.”

“ம.....ஆட்களைப் பார்த்தால் அவ்வளவு நல்ல ஆட்கள் மாதிரித் தெரியேல்லை. எல்லாம் கோயிலடிக்குத் தான் போகுதுகளோ.”

“வேறை எங்கை போறது.”

“இஞ்சை பாருங்கோவன் அம்மா, இரண்டு நாளாய் வளவு கூட்டேல்லை. எவ்வளவு குப்பை சேந்திட்டுது. உவள் பொன்னி எங்கை போய்ச் சேர்ந்தானோ தெரியாது.” என சலிப்புடன் சுபத்திரா சொன்னாள்.

“ஓழுங்காய் வேலைக்குவராள், சம்பளத்திற்கு மாத்திரம் வந்திடுவன். உவள் இண்டைக்கு வராட்டி பாப்பம்.” என்று பாக்கியம் கோபத்துடன் சொல்லும்போதே...

தூரத்தின் வெடிச் சத்தங்கள் அமோகமாகக் கேட்டன. விறாந்தையின் வாகலில் கட்டியிருந்த அல்லேசன்நாய் துள்ளி எழும்பியது.

கேற்றடியில் இரண்டு சைக்கிள்கள் வந்து நின்றன. நான்கு பேர் சந்தேகப் பார்வைகளுடன், அல்லேசன்நாய் எழுந்து நின்று விநோதமாகப் பார்த்தது.

பாக்கியமும் சுபத்திராவும் கலவரப்படவில்லை. “என்ன வேணும்.” என்று உரத்த குரலில் கேட்டாள் பாக்கியம்.

“அவர் நிற்கிறாரோ..”

“ஆர்..”

“கணேசான்ததன்...”

“இல்லை...கொழும்புக்குப் போட்டார்..”

கேட்டவர்களின் முகங்களில் வித்தியாசங்கள் ஏற்பட்டன, “எங்களை முந்தநாள் பின்னேரம் வந்து ஒப்பிஸ்சில சந்திக்கச் சொன்னவர்.”

“உங்கட அஹவலாய்த்தான் போய் இருக்கவேணும். விசா வந்திட்டுதாம்” என்றாள் சுபத்திரா,

“உப்பிடிச் சொல்லி எங்களை கனதரம் ஏமாற்றியாச்சு..”

“எங்களுக்கு உதைப்பற்றித் தெரியாது தம்பிமார்! நீங்கள் அவர் வந்த பிறகு வந்து கதையுங்கோ...” என்றாள் பாக்கியம்.

“முழுக்காகம் கட்டி எத்தனையோ வருஷம்.கையில இருந்த வேலையையும் விட்டுப் போட்டு நாங்கள் படுற கஸ்டம் உங்களுக்கு தெரியாது..”

“தம்பிமார்...உதுகள் எங்களுக்குத் தெரியாது.அவர் வந்த பிறகு அவரோடை அவரின்றை ஒவ்விசில கதையுங்கோ. பெண் புரச்கள் இருக்கிற வீட்டிலை நீங்கள் இப்படிக் கூட்டமாய் வந்து நின்ற கண்டபடி கதைக்கிறது சரியில்லை, ”என பாக்கியம் சொன்னாள்.

“அம்மா நாங்களும் அக்கா, தங்கையோ, யோடைதான் சிவிக்கிறம். அதுகளை நல்லாய் வைச்சிருக்கிறதுக்குத்தான் வெளியில் போக காசு கட்டினாங்கள்.

“சரி...எப்படியெண்டாலும் இருக்கட்டும் நீங்கள் அவர் வந்த பிறகு கதையுங்கோ...”

“இல்லை அம்மா உங்களுக்கு எங்கடை நிலமை தெரிய வேணும். இருக்கிற காணியை வீடுவளவை நைசையளை ஈடுவைச் சுத்தான் உந்தக் காசு கட்டினாங்கள், இவ்வளவு காலத்திற்கும் வட்டி மாத்திரம் எவ்வளவு கட்டியிருப்பம் என்டு தெரியுமே.”

“சரி...சரி...நான் அவர் வந்தவுடனே சொல்லுறன் நீங்கள் போட்டு வாங்கோ...”

“நாங்கள் இவ்வளவுதூரம் கதைக்க மாட்டம், கணே சான்ந்தன் உங்களை மகன் தானே, எங்கடை கஸ்டத்தையும் பிரச்சனையளையும் நீங்கள் உணரவேணும். தயவு செய்து எங்களுக்கு ஏதாவது வழிப்பண்ணுங்கோ, இல்லாட்டி கட்டின காசையாவது திருப்பித் தந்தால் கோடிபுள்ளியம்...”

“ஓம் தம்பிமார் நீங்கள் போங்கோ...நான் சொல்லுறன்” என்றாள் பாக்கியம்.

“நாங்கள் உங்களை நம்பித்தான் போறம். அம்மா”; என்றனர் அவர்கள்.

சந்தேகப் பார்வைகளுடன் அவர்கள் விடை பெறாமல் போனார்கள்.

“நல்ல கதைதான் கதைக்கினம்... ஏதோ காசுகட்டேக்க” எங்களைக் கேட்டுப் போட்டுத்தான் கட்டினவையாக்கும் என்றாள் பாக்கியம்.

“இல்லாட்டி வெளிநாடு போய் உழைக்கிற காசை எங்களுக்கே தரப்போயினம்,” என்றாள் சுபத்திரா.

ஓழுங்கையால் வந்த கனகசபையர் படலையைத் திறந்து கொண்டு வளவுக்குள் போனார்.

“உங்கை கனகசபையர் போறார்.” என்று சுபத்திரா சொன்னாள்.

உள்ளே போன அவர் “சுகுணா” என்று கூப்பிடும் சத்தம் இங்கேயும் கேட்டது.

உதுகளால் தான் எங்களுக்கு ஆபத்து” பாக்கியம் பறு பறுத்தாள்.

“என்னம் மா..”

“உந்தக் கனகசபையைப் பற்றித்தான் சொல்லுறந். இந்த ஒழுங்கையில் பிரச்சனை வாறுதெண்டால் கனகசபை குடும்பத் தாலதான் வரும்.”

“ம... ம...”

“வீட்டில் முன்று குமர் முத்ததுக்கு தலை நரைக்கிற வயதாச்சு என்ன தான் யோசினை சிவிக்குதுக்கோ...”

“யார் எக்கேடு எண்டாலும் கெட்டுப் போகட்டும். நீங்கள் பேசாமல் இருங்கோ...” என்றாள் சுபத்திரா.

“என்ன செய்யிறது...காலம் கெட்டுப்போய் இருக்கு கொப்புருங்கு அந்தக் காலத்தில் இருந்த செல்வாக்கு மாதிரி இப்ப இருந்தால் உவைக்கு ஓரு பாடம் படிப்பிக்கலாம்” என்றாள் பாக்கியம்.

“உதுகளைக் கதைச்சு என்னம்மா செய்யிறது. முந்தின மாதிரிக் காலமாய் இருந்தால் நாவ்கள் இப்பிடியே இருப்பம்” எனப் பெருமுச்செறிந்தாள் சுபத்திரா.

பாக்கியத்தின் நினைவில் அதிஅற்புதமான அந்தப் பழைய காலம் மின்னியது. கணவர் சகிதம் காஞ்சிபுரம் கனகச்சிதமாக பொருந்தியிருக்க செலவுச் செழிப்பையும், செல்வாக்கையும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டு திரிந்த அந்தக் காலம்.

தலையசைப்புக்காயும், சிரிப்புக்காயும் எத்தனைபேர் தெரு விலும் ஒழுங்கையிலும் தங்களைப் பார்ப்பதையும், கதைப்பதையும் நினைத்தாள்.

எல்லாமே விலாசம் தெரியாமல் போய்விட்டன. பாக்கியம் மீண்டும் சுயத்திற்கு வந்தாள்.

நாலு பக்க கிடுகு வேவிகளும் வடக்கு கிழக்கு எல்லைப்புற கிராமங்கள் போல சீரழிந்து போய் இருந்தன. ஆடு, மாடுகள் மாத்திரம் அல்ல, மனிதாகளும் தடையில்லாமல் போய் வரக்கூடிய பாதைகள் வேவி எங்கும் தாராளம்.

வேவியை அடைக்கக்கூடிய வசதி கணக்கைபயருக்கு இருக்கவில்லை. கதியால்களில் இருந்து சருகுகள் உதிருகின்றன, என பக்கத்து வீட்டுக் காரர்களும் மதில்கட்ட முனையவில்லை.

வளவின் முன்பக்கம் ஒழுங்கை, இடது பக்கம் கணக்கிங்கம் வாத்தியார், வதை பக்கம் சுருட்டுக் கொட்டில் முதலாளி பொன்னம்பலம், பின் பக்கம் தோட்டக்கார நாசராசா.

இவர்களுக்குள் பொன்னம்பலத்தார் பாடு பிழையில்லை. என்றாலும் அவர் கண்டபடி காசை விட மாட்டார். எனவே வேவி பற்றி அவர் அக்கறைப் படவில்லை.

நாலு பரப்பில் நான்கு மாமரங்கள். இலை தெரியாமல் காய்த்தது அவை வெகு காலத்திற்கு முன்னர் தான். இரண்டு பலா, ஒரு சரப்பலா, தென்னை மரங்கள், பாக்கு மரங்கள்.

பூவரசம் ஆடுகாலுடன் கிணறு, குளிக்கும் நீர் தேங்கி நிற்கும் வாழை அடிகள் நாலைந்து, எலுமிச்சை தோடை.

எல்லாமே சில வருடத்திற்கு முன்னர் நன்றாக கவனிக்கப் பட்டுத்தான் வந்தன. ஆனால் இப்போது முன்னைய அக்கறை இல்லை.

மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறப்போம்

ஆட்சியில் உள்ளவர்கள் மறந்துபோன தமிழ்ப் பிரதொங்கள் போல வளவின் யயிர்களும் சீர் கெட்டுப் போய் விட்டன.

முற்றத்தில் சில பூங்கள்ருகள், கனகாம்பரங்கள், மல்லி கைகள், ரோசாக்கள், விமலாவின் கைப்பட்டு, கைப்பட்டு புது மையாகப் பிரகாசித்தன. வளவில் அந்தப் பகுதிதான் சந்தோஷமானவே.

இரண்டு அறையும் சிறிய விறாந்தையும் கொண்ட கல்வீடு. முறையாக பூரணமாக்கப் படாமல் குண்டு விழுந்த வீடுபோல இருக்கின்றது. அந்த வீட்டுக்கு அப்பால் சிறிய ஒலைக் கொட்டில் குசினி என்ற பெயருடன்.

வளவின் ஒரு மூலையில் மாட்டுக் கொட்டில், இரண்டு பசுமாடுகளும், தோட்ட வேலைக்கு உதவும் சாமான்களும். போனவருட மாரி மழைக்கே ஒழுகிய அந்தக் கொட்டில் இந்த வருட மழை யுடன் கரைந்து போகக்கூடிய தன்மையுடன் உள்ளது.

கனகசபையர் எப்போதும் தோட்டத்தில் தான் நிற்யார். கனகம்மா இடையில் போய் வருவாள். வீட்டில் பெண்கள் மூன்று பேரும்தான் ஆட்சி.

முத்தவள் கமலா, சின்ன வயதிலேயே படிப்பைக் கைவிட்டு விட்டாள். படிப்பும் சரிவரவில்லை என்பதோடு வீட்டின் வேலை களும் அவளை பாடசாலைப் பக்கம் போகாமல் தடுத்து விட்டன

பதினெந்து வயதில் படிப்பை விட்டு இப்போ பதினெட்டு வருடங்களாகி விட்டன. தாயும், தகப்பனும் தோட்டத்துக்குப் போக, தங்கைகளும் தம்பிகளும் பாடசாலை போக குசினிக்குள் அடுப்புடன் போராடும் சராசரி யாழ்ப்பானத்து இளம் பெண் இந்தக் கணம் வரை சிரிப்பும் எந்த விதமான சிவிர்க்கும் சிந்த ணைகளும் இல்லாமல் இருக்கின்றாள்.

கலியாணத்தைச் செய்து வைக்க கனகசபையரும் கனகம்மா வும் பல வருடங்கள் முனைந்துள்ளார்கள். நோட்டுக் கட்டுகள் வாங்காத மாப்பிள்ளைகள் இதுவரை இல்லாத படியால் கலியாணம் இன்னமும் சரிவரவில்லை.

கடன்பட்டு புகையிலை நட்டு வட்டிக் காக்கே வரும்படி சரியாகும் காலம் எப்படி கையிலே காச மிஞ்சம்.

வீட்டின் நிலைமைகள் கமலாவுக்குத் தெரியும். அதனால் பெற்றோரின் வேதனைகளை முழுமையாக உணர்ந்த படியால் தன்நிலைமை அவனுக்குப் பெரிதாகத் தெரியவில்லை.

விமலாவும், சுவர்ணா என்ற சுகுணாவும் தான் ஒழுங்காக படிக்கப் போனவர்கள். நரேந்திரனும் நன்றாகப் படித்தவன் தான். சில வருடங்களுக்கு முன்னர் வரைதான்.

அட்வான்ஸ் லெவல் வரை படித்த விமலா மூன்று தரமும் முயன்று பஸ்கலைக் கழக வாசலை எட்டிப் பிடிக்க முடியவில்லை ஐ. சி. எம். ஏபும் சாட்டடும் படிக்க ஆசைதான். வீட்டு நிலை மைகள் சரிவரவில்லை.

கொஞ்சநாள் தையல் வகுப்புகளுக்குத் திரிந்தாள். வேலை கருக்கும் அப்பிளிக்கேஷன் போட்டாள். அவை அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பப்படும் மகஜிர்கள் போல ஆகிவிட்டன.

இளமைக் கணவுகளுக்கும், கிளர்ச்சியைத் தரும் புதுமை நினைவுகளுக்கும் விமலா பூரணமாக அடிமையானவள். வீட்டில் முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியுடன் அதிகநேரம் செலவழித்து இனிய நினைவுகளில் தவிப்பவள்.

ஒரு வேலை கிடைத்து வீட்டுக்கு உதவவேண்டும் என்று நினைப்பதை விட கடைசி மாதம் ஒவ்வொரு சாறியாக வேண்டி எத்தனை சாறிகள், பொட்டு வகைகள் வாங்கலாம் என்று யோசிப்பதை பிழையாக நினைக்காதவள்.

சங்கக்கடையிலும், தெரிந்த கடை ஒன்றிலும் வேலை கிடைத்த போதும் விரும்பவில்லை. ரீச்சர் வேலையோ, அலு வலகங்களில் விகிதர் வேலையோ கிடைத்தால் நல்லது என்பதால் அவற்றினைக் கைவிட்டவள்.

ரோசா பூஞ்செடிகளைப் பராமரித்து தானும் ஒரு ரோசா வாக பரிணமிக்க வேண்டும் என விரும்புபவள்.

இருபத்தியேழு வயதாகி விட்டது குறித்து பெரிதாக கவலை, அக்கா ஒரு மரமண்டை கரைச்சல் கொடுத்தாவது கவியாண்த்தைச் செய்யச் சொல்ல முடியாதவள் என்ற உணர்வு விமலாவுக்கு உண்டு.

கீழ் வகுப்புகளில் சிலவேளை குண்டடித்தாலும் இரண்டு தடவை அட்வான்ஸ் லெவல் எடுத்து சரிவராமல் மூன்றாம் தடவையை மறந்து போனவள் சுகுணா,

மின்டும் புதிதாய்ப் பிறப்போம்

வீட்டில் நிற்கும் நாய்க்கூட சாப்பிடாமல் விட்டால் கவலைப் படும் சுபாவம். சினிமாப் படங்களைவிட கவிதைகளில் ஈடுபாடு. சிலவேளைகளில் இரவில் கவிதைப் புத்தகங்களில் மெய்மறந்து போய் இருப்பாள். வீட்டில் உள்ளவர்களிடம் பாசம் அதிகம். அதே போவலே எல்லோர் மீதும் அன்பு செலுத்தும் ஆர்வம் உள்ளவள்.

வீட்டுக் கஸ்டங்கள் கடைசியாக உள்ள தம்பிகளால் மீறும் என கமலாவும் விமலாவும் சுகுணாவும் நம்பியிருந்தார்கள். அதைவிட கனகசபையரும் கனகம்மாவும் எதிர்பார்த்தனர்.

படித்து உயர்ந்த உத்தியோகம் பார்த்தோ, எல்லோரும் போவது போல வெளிநாடு போய் தங்களது கஸ்டங்களைத் தீர்ப்பார்கள். மெயின் ரோட்டில் வீடும், வீடு நிறைய பொருட்களும், தோட்டக் காணிகள், வேறுவளவுக் காணிகளும் வாங்கிச் சேர்ப்பார்கள்.

வீடும், நகையும், காசும் சிதனமாகக் கொடுத்து பெண் பிள்ளைகளை சீரும் சிறப்புமாக கலியாணம் செய்து கொடுத்து புகுந்த இடத்து கஸ்டங்களைத் தீர்ப்பார்கள்.

கழுத்து நிறைய நகைகள், விதம் விதமான உடுதுணிகள், வேறு அலங்காரப் பொருட்கள் என்று வாங்கிக் கொள்ளலாம். என யாழ்ப்பாணத்து சராசரி ஆட்கள் நினைப்பது போவலே அவர்களும் நினைத்தார்கள்.

நினைவுகள் வெறும் நினைவுகளாகவே போய்விட்டன. நரேந்திரன் போய் நான்கு வருடங்கள் என்று நம்ப முடியாமல் தான் உள்ளது.

அப்போது எட்டு வயதாக இருந்த சுரேந்திரன் கூட இப்பதமிழர் உரிமை பற்றிக் கடைக்கும் உன்னத நிலையினை இந்த மண்ணில் நடக்கும் போராட்டம் ஏற்படுத்தி விட்டது.

சிமினிவிளக்கு குசினிக்குள் எரிந்து கொண்டு இருந்தது. கமலாவும், விமலாவும், சுகுணாவும் எப்போதும் போவலே தங்கள் கடமையில் கண்ணாக இருந்தார்கள்.

சுகுணா திருவலையில் தேங்காய் திருவ., விமலா புட்டுக்கு மாவினைக் குழைத்துக் கொண்டு இருந்தாள், அடுப்பில் பானை ஏற்றப்பட்டு இருந்தது. கமலா வெப்பத்தினை அதன் முன்னால் இருந்து வாங்கிக் கொண்டு இருந்தாள்.

உயரமான மனிதர் நிமிர்ந்து நின்றால் தலையினைத் தடவும் கூரை, நாலு பக்கமும் அரைமண் சுவரும் மேலே கிடுகுத் தடுப்புமாக குசினி கறுத்துப்போய் இருந்தது. பார்க்கும் இடமெங்கும் அடுப்புப் புகையினால் கறுத்துப் போன ஒட்ட றைகள்.

சில தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள், சட்டி பானைகள், தண்ணீர் சருவம், பிடி உடைந்த வாளி, நெளிந்து போன அலுமினியம் தட்டுக்கள், வேறுசில கோப்பைகள் என்று இரண்டு மூன்று உரப் பைக்குள் கட்டிவிடக் கூடிய பொருட்கள்.

கமலாவின் முகம் நன்றாக வியர்த்திருந்தது. குந்தியிருந்து முழங் காலைக் கைகளினால் கட்டிக் கொண்டு அவள் அடுப்பு எரிவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சுகுணாவுக்கு அவளைப் பார்க்க பாவமாக இருந்தது. அக்காவின் வயதில் எத்தினைபேர் பிள்ளைகளுடன் சந்தோஷமாக இல்லா விட்டாலும் பேருக்காவது வாழ்கின்றார்கள்.

இங்குதான் கவியாணம் முடித்து வயிற்றில் பிள்ளையை சமக்கும் போதும் கட்டைக் கவுண் போட்டு கண்ணியமாக வாழா விட்டாலும், வெளிநாடு போய் பெல்பாட்டமும், காவல்கேட்டும் போட்டு படங்கள் எடுத்து ஊருக்கு அனுப்பியாவது வாழலாம்.

நினைத்துப் பார்க்க சுகுணாவுக்கு கவலை எல்லை மீறியது. கமலாவின் முகத்தில் இழையோடுவது சோகமா? முதுமையா? என்பதைக்கூட அவளால் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை.

முன் வீட்டில் சுபத்திராவின் ரெவிவிஷன் போட்ட சத்தமும் திருவலையில் தேங்காய் திருவும் ஒசையையும் தவிர வேறு எந்தச் சத்தமும் இல்லை.

அந்த அமைதியைக் குலைத்தவன் கமலாதான் “கெதியாய் மாவைக் குழுத்துக் குத்து விமலா தண்ணி கொதிச்சிட்டுது.” என்றாள் அவள்.

“என்ன அவசரம். தானம் செய்யிற சாப்பாடு தானே... ஆறுதலாய் குடுத்தால் என்ன? ” என்று விமலா சூறினாள். கமலா பதில் சொல்லவில்லை. விமலா இப்படித்தான் சொல் விவாத என்று அவளுக்குத் தெரியும். சுகுணா விமலாவைப் பார்த்து மெல்லியதாகச் சிரிந்தாள்.

“தானம் கொடுத்தால் என்ன கொடுக்காட்டி என்ன நேரத் துக்கு செய்து முடிப்பம் சின்னக்கா” என்றாள் சுகுணா.

“ஐயாவுக்கு வேலை இல்லை. இஞ்சை நாங்கள் எங்கடை வேலையளைச் செய்யவே கஸ்டப்படுறம். அதுக்கிடையில் மற்ற வையுக்கு தானம் செய்ய வெளிக்கிட்டு விட்டார்.” என விமலா தன்மன ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்தினாள்.

சுகுணா அவளை விழிகள் விரியப் பார்த்தாள். விமலா எப்போதும் இப்படித்தான்... எத்தனை தடவை எப்படி எப்படி யெல்லாம் விளங்கப் படுத்தியாகி விட்டது. ஆனால் இன்னமும் விமலா எதையும் உணரவில்லை... ஏன் இப்படி.

சுகுணா விமலாவை ஆழமாகப் பார்த்தாள். அழுத்தமாக வாரி விடப்பட்ட தலைமயிர் இரண்டுபக்க கண்ணங்களிலும் சதிராடும் மயிர்கற்றறைகள் ஒருநாளைக்கு எத்தனை தடவை தனை இழுக்கின்றாள்?

உடைகள் விடயத்தில்கூட எத்தனை மாற்றம் என்ன கஸ்டப் பட்டும் புதிது புதிதாக சட்டைகள் தைப்பதில் விமலா பின்னிற்பது இல்லை.

தன்னையும் கமலாவையும் விட விமலா ஒரு வித்தியாசமான தன்மை கொண்டவளாக எவ்வா விடயங்களிலும் இருப்பது பற்றி எத்தனை தடவை யோசித்து பார்த்திருக்கின்றாள்.

“எங்கடை சீலியப்பாடே கஸ்டம். பிறகு எப்படி நாங்கள் மற்றவைக்கு உதவி செய்யிறது. எவ்வாத்துக்கும் பொது நியாயம் கதைக்கிற சுகுணா நீ சொல்லு பார்ப்பம்.” என தொடர்ந்து கேள்விக் கணையை எழுப்பினாள் விமலா.

சுகுணா பதில் சொல்லாமல் பேசாமலே இருந்தாள்.

“காலைமை கொடுத்தனாங்கள்... மத்தியானம் கொடுத்தம் இப்ப இரவும் கொடுக்க வேணுமே... இப்படி எத்தனை நாளைக்கு கொடுக்க முடியும். சொல்லு சுகுணா... அம்மா உம்மென்று இருந்து என்ன யோசிக்கிறாய்...” விமலா விடுவதாக இல்லை.

“சின்னக்கா உனக்கு எத்தனை தரம் சொல்லியும் திரும்பத் திரும்ப இதே கதையைத் தான் கதைக்கிறாய். அதுதான் எனக்கு சிரிப்பாய் இருக்கு. நாளைக்கு இந்த இடத்தில் பொம்பர் குண்டு போட்டு நாங்களும் அகதியாய் வெளிக்கிட்டால் தான் உனக்கு நிலமை விளங்கும். யார் கொண்டு வந்து ஒருநேரச் சாப்பாடு தருவினம் என்று நல்லாய் பசிக்கேக்க தான் தெரியும்..”

விமலாவுக்கு சட்டென்று கோபம் வந்தது:

“நாங்களும் அகதியாய் போறது தான் உனக்கு விருப்பம். உனக்கல்ல இந்த வீட்டில் எல்லாருக்கும் விருப்பம். அவன் நரேந்திரனுக்கும் அதுதானே விருப்பம் என்று சொல்லும் போது அவள் வார்த்தைகள் உணர்ச்சிகரமாக வெளிவந்தது.

“முப்பத்துமூன்று வயதாகியும் பெரியக்கா குசினிக்குள இருந்துதானே கஸ்டப்படுகிறா...அவன் நரேந்திரன் சரியாக இருந்தால் இப்ப அக்காவுக்கு கலியானம் செய்து வைச்சி ருக்கலாம். எத்தனை பெடியன் வெளிநாடு போய் கஸ்டப்பட்டு உழைச்சு தங்கடை குடும்பங்களை பாக்கிறாங்கள். சகோதரங்களுக்கு சீதனம் கொடுத்து கலியானம் செய்து வைக்கிறாங்கள். பெரியவன்தான் துலைஞ்சு போனான் என்று பாத்தால் சின்னவன் கரேந்திரன் தான் உருப்படுவானோ.. அவனும் எங்களைப் பார்ப்பான் என்று எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. அவனும் எப்ப வீட்டை விட்டு ஒடப்போறானோ எனக்குத் தெரியாது. எங்கடை வீட்டு அலுவலைப் பார்க்க ஆக்கள் இல்லை. நாட்டைப் பார்க்கத்தான் ஆட்கள். கடைசியாய் எல்லாரும் செத்து இந்த ஊரே சுடுகாடாய் மாறப்போகுது” என்றாள் விமலா...

கோபத்துடன் கதைத்ததால் அவளுக்கு மூச்சு வாங்கியது. அவளைப் போல சுநுணா ஆத்திரப்படவில்லை.

“சின்னக்கா நீ கதைக்கிறதை நான் பெரிசாய் எடுக்கேல்லை... உன்னைப்போல சில ஆட்கள் கதைக்கினம் தான். உதுக்கு பதில் சொல்லுற்றதைவிட பதில் சொல்லாமல் இருக்கிறது தான் நல்லது ..” என்றாள் அவள்.

வீட்டின் வெளி விறாந்தையில் படுத்திருந்த கனகம்மா பெண் பிள்ளைகள் கதைக்கும் கதையை கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு மனத்தில் வலி எடுத்தது.

தூரத்தில் நிலம் அதிர வெடிச்சத்தம் ஒன்று கேட்டது. தொடர்ந்து வேட்டுச் சத்தங்கள் சட சடப்புக்கள்...

“கேட்கிற சத்தங்களைப் பார்த்தால் நாளைக்கும் அகதிகள் வரும். ஐயாவிட்டைச் சொல்லி மா வேண்டிவை” என்றாள் விமலா கேவியாக...

மனத்திலோ சோக இருள். வெளியே கருமை இருள். தமிழர்களின் எதிர் காலத்தை குழந்துள்ள அடக்கு முறை இருள், எங்குதான் இருள் இல்லை.

ஓமுங்கை வழியாக சுகுணா நடந்து கொண்டிருந்தாள். ஓமுங்கையில் விளக்குகள் இல்லை. வானத்தில் “ஹெலி” ஒன்று வட்டம் போட்டதால் ஓமுங்கைக் கரையோரமாக இருந்த வீடுகளின் வெளி விளக்குகள் அணக்கப்பட்டிருந்தன.

அது காரணமாகவும் ஓமுங்கையில் இருள் கவிந்து இருந்தது. சிறு வெளி சீச் சம் இருந்தால் போதும் எத்தகைய மாபெரும் இருளையும் விரட்ட.

எங்கடை பெடியரும் இந்த சிறு வெளிச்சம் போலத்தானே எனச் சுகுணா நினைத்தாள். வழி தெரியா இருளில் நடக்க மனத்தில் பயம் இல்லை.

பயப்பட்ட காலம் ஒன்றும் இருந்தது. தலைக்கு மேலால் குண்டு போகும் போது இருளைக் கண்டு பயப்பட முடியுமா?

கையில் சிறுகூடை. அதிலே புட்டும், கறியும். இளம் பெண்ணொருத்தி தனியே இருளில் நடப்பது கூட இப்போது பெரிய விடயமில்லை. எத்தனை பெண்கள் இப்போது விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்கின்றார்கள்.

விரைவான, அதிவிரைவான எத்தகைய மாற்றங்கள் என்றாலும், சின்னத்தனங்களும், சமூக மோசதி களும், ஏமாற்றுத்தனங்களும், குழச்சிகளும் இன்னமும் மாறவில்லை.

கோயிலடியில் மாத்திரம் மின் விளக்குகள் பெரிதாக எரிந்து கொண்டிருந்தன. ஆட்களின் ஆரவாரங்கள், அவர்களின் அமளிகள், கன்தியான சத்தங்கள்.

விதம் விதமான மனிதர்கள் என்னென்ன வசதிகளுடன் எவ்வளவு உயர்வு தாழ்வகளுடன் வாழ்ந்தவர்கள். இப்போது எல்லோரும் ஒரே மாதிரியாக எல்லாவற்றினையும் இழந்து இருக்கின்றார்கள்.

மகிழ் மரத்தடியில் கண்மணியும், சரஸ்வதி, புவனா பிள்ளைகள் எல்லோரும் ஒன்றாக இருந்தார்கள். மண்ணின் மேல் சாக்குகளை விரித்து பிள்ளைகள் படுத்திருந்தனர்.

அந்த மரத்தடியில் அவர்களைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. வேறு மரங்களின் கீழ் ஆட்கள் இருந்தார்கள். கூடுதலானோர் கோயில் மண்டபத்திலும் மற்றைய மண்டபத்திலும் தான்.

அவர்களுக்கு அருகில் போய் சுகுணா அமர்ந்தாள். பெண்கள் மூன்று பேரும் எழுந்து உட்கார்ந்தார்கள். கோயில் முன் மண்டபத்தின் மின் விளக்கொளி, அந்த மரத்தடிவரை பாய்ந்த படியால் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கக் கூடிய வெளிச்சம் இருந்தது.

“பிள்ளை ஏன் உங்களுக்கு உந்தக் கஸ்டம்” என்றாள் கண்மணி.

சுகுணா பதில் சொல்லாமல் சிரித்தாள்.

“இஞ்சை சாப்பாடு தேத்தண்ணி எல்லாம் வடிவாய் கிடைக்குது. சங்கம் எல்லா உதவியங்கும் செய்யது. இனிமேல் ஒன்றும் வேண்டாம்” என்று கண்மணியின் மகள் புவனம் சொன்னாள்.

“ஏதாவது செய்ய வேண்டும் எண்டு எங்களுக்கு விருப்பம் அக்கா அதால் செய்யிறம். எல்லாருக்கும் உதவி செய்தால் நல்லது தான். ஆனால் எங்களிட்டை அவ்வளவு வசதியில்லை. அதால் செய்யக்கூடிய அளவுக்கு செய்யிறம்” என்று புவனத்தைப் பார்த்து சுகுணா பதில் சொன்னாள்.

“இண்டைக்கு மாத்திரம் மூன்று தரமும் சாப்பாடு தந்திட்டியன். நாங்கள் எத்தினை நாளைக்கு இஞ்சை அகதியாய் இருக்கப் போறம். நீங்கள் எத்தினை நாளைக்கு உதவி செய்யப் போறியள்” என கண்மணி கேட்க...

“ஏதோ இயலக் கூடியவரை பாப்பம்” என்றாள் சுகுணா.

“அதுக்கிடையில் எல்லோரும் அகதியாய்ப் போயிடுவோமோ தெரியாது” என இதுவரை அமைதியாக இருந்த கண்மணியின் மருமகள் சரஸ்வதி கேட்டாள்.

“இப்ப நடக்கிறது எல்லாருக்குமான போராட்டம். சகல தமிழ் சணமும் நல்லாய் இருக்கிறதுக்கான போராட்டம். அந்த நன்மை எல்லாருக்கும் தானே கிடைக்கும். ஆனபடியால் அந்த நன்மைக்காக நடக்கிற போராட்டத்தில் வாற கஸ்டங்களையும் துன்பங்களையும் எல்லாரும் தானே அனுபவிக்க வேணும். என்ன நினைக்கிறீங்கள் நீங்கள்” எனப் புவனா கேட்டாள்.

“பிள்ளை கஸ்டமோ நஸ்டமோ எல்லாரும் அதை பங்கிட வேணும். அப்பதான் நாங்கள் தனிச்சிருக்கேக்க மற்றவை உதவிக்கு வருவினம். வீடுகளுக்குப் போனால் ஆட்கள் ஆட்கள் மதியாத எங்கடை சனம் இப்படி கோயிலில் வந்து குளைசாதம் வேண்டிச் சாப்பிட்டினம்” என்று கண்மணி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது புவனம் குறுக்கிட்டாள்.

“அம்மா இப்படிக் கதைச்ச காலைமை இஞ்சை பெரிய சண்டை மாதிரி வந்திட்டுது”

“ஏன் என்ன நடந்தது” என ஆர் வ முடன் சுகுணா கேட்டாள்.

கண்மணியின் நினைவில் காலை நடந்த அந்த சம்பவம் தொன்றியது. காலையில் நடந்து வந்த களைப்பினால் மரத் தடியில் இருக்கும் போது அப்பால் கும்பலாக இருந்த நாலைந்து பேர் கதைத்த கதைகளை அவதானமாகக் கேட்டதன் விளைவு தான் அந்தச் சண்டை.

கண்மணி அந்த நினைவுகளில் மூழ்கிப் போனாள்.

“அநியாயப் படுவான்கள் சொந்த வீடுகளில் நிம்மதியாய் இருக்கேலாமல் இருக்கு. கண்டறியாத ஒரு போராட்டத்தைத் தொடக்கி இப்படி நாய்படாப்பாடு படவேண்டியிருக்கு”

“யாரோடை உதைக் கதைக்கிறது. ஏதோ வேட் போட்டு விட்ட ஆட்கள் மாதிரிக் கதை, நாங்களே சொல்லி விட்ட நாங்கள் அவன்களோடை சண்டை பிடிக்கிறதுக்கு”

“இருக்கிற மாதிரி இருந்தால் எங்கடை பகுதியில் ஒரு பிரச்சினையும் வராது. என்ன மாதிரி நிம்மதியாய் சீவிச்ச நாங்கள். எல்லாத்தையும் கெடுத்தாங்களே”

“வீடுகளில் இருக்கிற இளம் பிள்ளையளையும் பழுதாக்கி அநியாய மாக்கிப் போட்டு... எல்லாம் எங்கை போய் முடியப் போகுதோ...”

“உது சரிவரும் என்று நினைக்கிறீங்களே. எல்லாரும் செத்து எல்லாரின்ரை சொத்தும் அழிஞ்சு, எல்லாமே அழிவு தான்”

முதலில் இத்தகைய கதைகளை கண்மணி பெரிதாக எடுக்க வில்லை. ஆனால் கதைகளின் போக்கு திசைமாறிப் போகப் போக அவளால் பொறுக்க முடியவில்லை.

“தம்பிமார்... என்ன கதைக்கிறியள்” என்று கேட்டாள்.

“என்னத்தைக் கதைக்கிறது. இந்த சீரழிஞ்ச வாழ்க்கையைப் பற்றித் தான் கதைக்கிறம்”

“சீரழிஞ்ச வாழ்க்கையைப் பற்றி கதையுங்கோ... அது மெத்தச்சரி. ஆனால் இந்த சீரழிஞ்ச வாழ்க்கைக்கு என்ன காரணம் என்று தெரியாமல் போராடப்போன பெடியளைப் பற்றி வீண்கதை கதையாதேங்கோ”

“ஆச்சியும் பெடியளுக்கு வலு சப்போட் யோல்...”

“அப்ப... ஆச்சியும் சென்றிக்கு போவனென்னே” என்ற வார்த்தைகள் கேவியாக கிளம்பின.

கண்மணி எதுவும் பேசவில்லை. சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தாள்.

“நீங்கள் பேசாமல் இருங்கோ மாமி” என்று சரஸ்வதி சொன்னாள்.

“இல்லை... உவை புளிச்சல் கதை கதைக்கினம்: உவைக்கு நல்ல பதில் சொல்ல வேணும்” என புவனம் சொன்னாள்.

“அப்ப இந்தக் கோயிலில் வந்து அகதியாய் இருக்கிறது ஆச்சிக்கு வலு சந்தோஷம்... அப்படித்தானே” என்று அவர்களில் ஒருவன் சொன்னான்.

“உம்மடை வீட்டில் நீரும் குடும்பழும் சீவிக்கிறது மாத்திரம் சந்தோஷமான விசியமே தம்பி. எதற்காக உயிரைக் கொடுத்து இப்ப எங்கடை பிள்ளையள் சண்டைப் பிடிக்கிறது எண்டது லாப நஷ்டம் பாக்கிற வியாபாரக் கணக்கில்லை. ஆழமான சிந்தனை இல்லாத ஆட்களால் அதை புரிஞ்சு கொள்ளவும்

முடியாது. பானைத் தண்ணியில மிதக்கிற ஆமை மாதிரி இப்பவும் சில அறிவு வராத தமிழ்சனம் இருக்குதுகள். தண்ணியில தானே இருக்கிறன் எனக்கென்ன குறை என்டு ஆமை நினைக்கிற மாதிரி. தண்ணி கொதிக்கத் தொடங்கின பிறகு தான் ஆமையும் யோசிக்கும்... ஆட்களும் யோசிப்பினம்”.

“என் யோசிக்கிறியள்.. சொல்லுங்கோவன்” எனச் சுகுணா கண்ணவியை சுயநிலைக்குக் கொண்டு வந்த பின்னர் நடந்த சம்பவங்களை சுகுணாவுக்கு விளங்க வைத்தாள் கண்மனி.

சுகுணாவுக்கு விமலாவின் நினைப்பு வந்தது. சற்று நேரத் துக்கு முன்னர் வீட்டின் குசினிக்குள் இருந்து விமலா சதைத்து கைதகளும்... ஞாபகம் வந்தது.

எங்கள் சமூகத்தின், இனத்தின் சாபக்கேடு இது. எந்த விடயத்திலும் ஒருமித்த கருத்து எப்போதும் வராது. எந்தப் பிரச்சனைகள் பற்றியும் ஆழமாக சிந்திப்பதும் கிடையாது. எப்போது இவர்கள் திருந்துவார்கள்? என சுகுணா யோசித்தாள்.

“எங்கை சின்னவரைக் காணேல்லை. எனக் கண்மனி கேட்டாள்.

“அவன் பின்னேரம் போனவன் இன்னும் காணேல்லை.. இனிப் பொழுது படத்தான் வருவான். அவன் இல்லாத படியால்த்தான் இப்ப உங்களுக்கு சாய்பாடு கொண்டுவர எனக்குச் சான்ஸ் கிடைச்சது.”

“ஆன் நல்லாய் கதைப்பர் போல” என புவனம் கேட்டாள்.

“ஓமோம் நல்லாய் வாய்யிப்பான். இப்ப எங்கையும் சென்றியில நிற்கிற பெடியளுக்கு உதவிக்குப் போயிருப்பன்”

“அப்ப...படிப்பென்ன மாதிரி”

“பள்ளிக்கூடம் போறவன் தான்.. படிக்கிற நேரத்தில நோட்டில கண்டால் பெடியளே கவலச்சுப் போடுவன்கள். படிப்பைக் குழப்பக்கூடாது என்டு..வீணாநேரத்தில தான் வந்து உதவி செய்யச் சொல்லுறவன்களாம்.”

“அதுதான் நல்லது. படிக்கிற பின்னையள் படிக்கத் தானே வேணும்” என்றாள் புவனம்.

“உங்கடை பெரிய தம்பி போய் நாலுவருஷமாம். எங்களுக்கு சின்னவன் சொல்லித்தான் தெரியும்.” எனச் சரஸ்வதி சொல்லும் போதே அதில் ஒருவித பெருமை இருந்தது.

சுகுணாவுக்கு அந்த நாள் நினைவுக்கு வந்தது. குழநடப் பதபற்றிப் புரியாத காலம். வெறும் செய்திகளாக சில விடயங்களை அறிந்து, கவலைப்பட்ட நேரம்...

திடும் என நரேந்திரன் காணாமல் போனான். அம்மா அழுத அழுகையும், ஐயா திரிஞ்சு கொலமும், சாத்திரம் கேட்டு அலைஞ்சு அலைச்சலும் ..

கண்களில் கண்ணீர் அரும்பியது. இப்போது வேதனையால் அல்ல, மின்விளக்கு வெளிச்சத்தில் மின்னிய கண்ணீரைக் கண்டு கணமணிக்கு என்னவோ போல் ஆகிவிட்டது.

“பிறகு ஒருநாளும் பெரியதம்பி வரேல்லையே” என சரஸ் வதி கேட்டாள்.

“இரு வருஷத்துக்குப் பிறகுதான் வந்தவன். நரேந்திரன் என்ற பெயரோடு போனவன் ‘‘நவம்’’ என்ற பெயரோடு வந்தான். அதுக்குப் பிறகுதான் எங்களுக்கு எங்கடை |நிலமை புரிஞ்சது. எங்கடை வீட்டிலையும், ஐயாவும் அம்மாவும் ஏன் நாங்களும் தான் பெரிய தம்பியையும் அவளைப் போல வீட்டை விட்டுப் போன பெடியளையும் பேசிக் கொண்டிருந்தம். ஆனால் பெரியதம்பி ஒருநாள் வந்திருந்து மௌனமாய் நாங்கள் கதைக்கிற கதையளைக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்திட்டு, கொஞ்சமாய்த்தான் கதைச்சான். அதுக்குப்பிறகு ஐயாவும் கதைக்கேல்லை. அம்மாவும் கதைக்கேல்லை இப்ப நாங்கள் பக்குவ நிலையை அடைஞ்சிட்டம். எங்கடை மண்ணில் சீவிக்கிற எங்கடை இன்தின்ரை நிலையை சரியாய் விளங்கிறவரை கண்டபடிதான் எல்லாரும் கதைப்பினம்.” எனச் சுகுணா சொல் விக்கொண்டு இருக்கும் போது கோயில் விதியில் ஐந்துபேர் கொண்ட குடும்பம் ஒன்று வந்து கொண்டிருந்தது.

குடும்பத் தலைவரின் கையில் காயத்திற்கான கட்டுப் போடப்பட்டு இருந்தது கோயிலடியில் விடுப்புப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆட்கள் சிலபேர் அவர்களைச் சுற்றி புதினங்களை அறிய முற்பட்டார்கள். நாலைந்துபேராக இருந்த கூட்டம் சிலநிமிடங்களுக்குள் இருபத்தைந்து முப்பது ஆட்களாக மாறியது

“பாவம் வந்த சனங்களை ஆறிஇருக்க விடாமல், விடுப்புக் கதைகேட்க சேந்திட்டினம்.” என்முனு முனுத்தாள் கண்மணி.

“இன்டைக்கும் கனிடத்தில் சேதம்போல்” சரஸ்வதி சொன்னாள்.

“அப்பிடித்தான் இருக்க வேணும்.”

“கனவீடுகள் உடைச்சுப் போட்டாங்களாம். புல்டோசர் களும் குண்டுகளும் வீடுகளை துவசம் பண்ணுதுகள். ஹெலியும், துவக்குகளும், செல்லும் ஆட்களை அழிக்குதுகள்... எல்லா வற்றையும் தாக்குப்பிடிச்சு உயிரைக் காப்பாற்றி வாழுவேண்டி யிருக்கு.” எனக் கண்மணி சொன்னாள்.

“இரவைக்கு இஞ்சை படுக்கிறது கஸ்டம் எண்டால் வீட்டை வாங்கோவன்.” எனச் சுகுணா கேட்டாள்.

“இஞ்சை எவ்வளவு சனம் இருக்குதுகள். இவ்வளவு சனமும் இஞ்சைதானே படுக்கப் போகுதுகள். எல்லாருக்கும் உள்ள பிரச்சனை தானே எங்களுக்கும் இதெல்லாம் பழக வேண்டிய விசியங்கள்.”

“நீங்கள் இப்படித்தான் சொல்லுவீங்கள் எண்டு எனக்கு தெரியும். எண்டாலும் மனம் கேட்கேல்லை.” என சுகுணா சொல்லி அவர்களிடம் வீடை பெற்றாள்.

மீண்டும் ஒழுங்கை வழியாக இருளில் நடக்கும் போது சுமைகளுடன் சனங்கள் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

தொடர்ந்து மூன்று நாட்களாக இதேநிலைமை தான். சனங்கள் சொந்த இடங்களை விட்டு புறப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள்.

எங்கும் தங்கியிருக்கலாம். மரநிழலிலும் நோட்டுக் கரையிலும் படுத்து எழும்பலாம். ஆனால் நாளாந்தம் தொழில் செய்து வாழ்க்கையைக் கொண்டு நடாத்துபவர்களும், குலி வேலை செய்பவர்களும், தோட்டம் செய்து தங்கள் அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்பவர்களும் என்ன செய்வார்கள்?

எத்தனை காலத்திற்கு பொது ஸ்தாபனங்கள் உதவி செய்யும். சுகுணா யோசித்தாள். யோசனை அதிகரிக்க அதிகரிக்க தலை சூழன்றது. எத்தகைய இடர் மிகுந்த வாழ்க்கை.

வீட்டை நோக்கி விரைவாக நடந்தாள். எதிரே இரண்டு பேர் சைக்கினில் வந்தார்கள். ‘இளைஞர்கள் தான் சுகுணாவை கடக்கும் போது...

“ஏன் தனியப் போறீங்கள்” என்றான் ஒருவன். மற்றவன் பெரிதாகச் சிரித்தான்.

சுகுணா சட்டென்று நின்றான். அவர்கள் அவளைக் கடந்து விரைவாகப் போனார்கள்.

“இந்த நேரத்திலும் இப்படியான ஆட்களும் இருக்கினம் தானே. இதுகள் எப்ப திருந்தப் போகுது” என யோசித்துக் கொண்டு சுகுணா நடந்தாள்.

இனுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

இளம் காலை வெய்யில் குரோட்டன்களை ஊடு ருவிக் கொண்டு இருக்க பொன்னி முற்றத்தில் புழுதி கிளப்பிக் கொண்டிருந்தாள். வெளி விறாந்தையில் பேப்பர் வாசித்துக் கொண்டிருந்த சுபத்திரா எரிச்ச லுடன் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

எதையுமே உணராத பொன்னியைச் சுற்றி புழுதி வேலி கட்டியிருந்தது.

“பொன்னி உனக்கு எத்தினைதரம் சொல்லுறது, முத்தம் கூட்டுறன் என்டு, புழுதையெக் கிளராதை என்டு இஞ்சை விறாந்தை ஒண்டுக்கும் உதவாது...” எனச் சொல்லிக் கொண்டு முகத்தை பேப்பரால் மூடி னாள் சுபத்திரா.

“இல்லைப் பிள்ளை... நான் தண்ணீ தெளிச்சனான் தான். வடிவாய் பிடிக்கேல்லைப்போல்” என்ற பொன்னி கூட்டுவதை நிற்பாட்டி தண்ணீர்ப் பைப்படியை நோக்கி நடந்தாள்.

“புழுதியுக்க சிவிக்கிற உனக்கு எல்லாம் ஒண்டு தான். எனக்கு இஞ்சை தடிமனாக்கப் போகுது” என்ற சுபத்திரா எழுந்து வீட்டின் ஹாவிற்குள் போனாள்.

வாசல் கேற் திறபடும் சத்தம் கேட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து “பிள்ளை” என்று பொன்னியும் அழைத் தாள். சுபத்திரா திரும்பி வெளி வந்தாள்.

கேற்றினைத் திறந்து கொண்டு சைக்கிஞ்டன் சாந்தி வந்தாள். சுபத்திராவின் கண்கள் வியப்பால் விரிந்தன.

“என்னடியப்பா சாந்தி” என பெரிதாகக் கூவினாள் புன்னகைத்த சாந்தியை “வா... வா” என்று வர வேற்றாள். சாந்தி முகம் மலரச் சிரித்தாள்.

முன்று தரமும் அடவாண்ஸ்லெவல் எடுத்தும், ஒவ்வொரு வருடமும் ஒவ்வொரு பாடத்திற்கு இரண்டு மூன்று இடம் ரியூசன் போன்றும் சுபத்திராவைப் பொறுத்தவரை புதிய விடயங்கள் அல்ல.

வீட்டில் செல்லமாக வளர்க்கப்பட்ட கடைசிப் பெண்டின்னை என்பதால் எதற்கும் எப்போதும் தடையில்லை. வெளிநாடு களில் உள்ள மூன்று அண்ணன்மார்களும், மூன்று அக்காக்களும், அத்தான்களும் உள்நாட்டில் ஏஜன்சி நடாத்தும் அண்ணரும் எதற்காக இருக்கின்றார்கள்.

அடவாண்ஸ்லெவல் முடிய சாட்டட் செய்தால் நல்லது என்று யோசனை வந்தது. கொஞ்சக் காலம் அதோடு போக அது சரிப்பட்டு வராமல் இப்ப நாலைந்து மாதமாய் ஐ.சி எம்.ஏ.

கம்பியூட்டர் கோர்ஸ்கம் பரவாயில்லை. என்ற எண்ணம் சுபத்திராவுக்கு இன்னமும் அதில் அக்கறைப் படவில்லை. வீட்டில் நின்றால் “போர்” அடிக்கும். ஏதாவது செய்தால் நல்லது என்பதால் இத்தனை ஏற்பாடுகள்.

ஐ.சி எம்.ஏ வகுப்புகளில் சினேகிதமானவள் தான் சாந்தி. தன்னைப் போல சகல தகுதிகளும் கொண்டவள் என்பதால் சுபத்திராவுக்கு சாந்தியில் அக்கறைகூட.

சாந்திக்கும் அண்ணன்களும் அக்காவும் வெளிநாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்திருந்தார்கள். நிச்சயமாக தமிழர் பிரச்சனை திக்கப்படாமல் இழுபடுவதை விரும்புவார்கள்.

சாந்தியின் அப்பாகூட ஓர் உயர்மட்ட அரசாங்க உத்தி யோகத்தர். நாலைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் கொடி கட்டிப் பறந்தவர். இப்போது தில்லு மூலுகளுக்கு வழி இல்லாத காரணத்தால் சாதாரணமாகவே ஒடுகின்றது.

“என்ன சுபத்திரா... பேப்பரில் என்ன புதினம்” என்ற சாந்தியின் கேள்விக்கு சுபத்திரா பதில் சொன்னாள்.

இருவரும் வீட்டின் ஹாவில் இருந்தார்கள். சுபத்திரா வீட்டுக்கு சாந்தி வந்தது இது இரண்டாவது தரம். முதல் தரம் வந்தது அவசரமாகவே போய் இருந்தாள்.

“பேப்பரில் என்ன புதினம்... ஒரே குண்டு வெடிப்பும் கண்ணி வெடியும் என்ற வழக்கமான பல்லவி தான்... எங்கடை

இனுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

ஆட்கள் பேசாமல் இருந்தால் ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை. முந்தி இருந்த மாதிரி இருக்கலாம். இப்ப எல்லாம் என்ன மாதிரி கெட்டுப் போச்சு' என்று சுபத்திரா சொல்லும் போதே சாந்தி மெதுவாகப் புன்னகைத்தான்.

"அது சரி சாந்தி இப்ப இரண்டு மூன்று கிழமையாய் கிளாகுக்கு வரேல்லை... என்ன விசியம்"

சாந்தி இப்போதும் புன்னகைத்தான்.

"என்டியப்பா வரேல்லை"

"இனிக் கொஞ்ச நாளைக்கு வரமாட்டன்"

"என்... வெடிங் நடக்கப் போகுதோ..." எனக் கேட்டு பெரிதாகச் சிரித்தான் சுபத்திரா.

"சாச்சா..."

"அப்ப வெளியால் போகப் போற்றோ"

"இல்லை"

"அப்ப..."

சாந்தி மீண்டும் சிரித்தான்... சிரிப்புக்குள் அவள் காரணத் தினை அழுக்கி விட்டாள் என்பது சுபத்திராவுக்கு புரியாமல் இல்லை.

"என்ன சாந்தி இஞ்சை இருக்க பயமாய் இருக்கே... நானும் எங்கடை அம்மாவையும், அப்பாவையும் கரைச்சல் கொடுக்கிறேன். வெளியில் போவம் எண்டு... கடைசி கொழும் புக்குத் தன்னும் போவம் என்று..."

"ம....."

"அவைக்கு இந்தக் காணிப்புமி, வீடுவாசல், சொத்துக்கள் எல்லாத்தையும் விட்டுப் போட்டு வெளிக்கிட விருப்பமில்லை... பங்கர் ஒன்றை வெட்டி வைச்சிருக்கிறம், பங்கருக்கு மேலை குண்டு விழுந்து எல்லாரும் மன்னடையைப் போடப்போறம்"

"பொம்பரால் போடுற குண்டு நேர பங்கருக்கு மேல வீழாது. ஆனபடியால் பயப்பிடத் தேவையில்லை" என்று சொல்லிச் சிரித்தான் சாந்தி.

"பகிடியை விடுமப்பா... ஏன் வரமாட்டன் என்று சொல்லுமங். நான் மற்ற கேள்வசை எல்லாம் கேட்டபடி. உம்மடை வீட்டுக்குக் கிட்ட இருக்கிற அந்த டொட்டரின்றை டோட்டர்

மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறப்போம்

சூரியகலாவையும் கேட்டனான். அவவும் ஒருநாள் உம்மட்டை வந்தவவாம், உம்மைக் காணேல்லையாம். என்னப்பா விஷயம் ஏதேம் லவ் கிள் விசியமோ” கண்களைச் சிமிட்டிய சுபத்திரா கேட்டான்.

“அப்பிடியொன்டும் இல்லை, மனம் சரியில்லை”

“ஏன்ப்பா... உமக்கு என்ன குறை.. என்னெப் போல நீரும் கடைசிப் பிள்ளை, கேட்டதெல்லாம் கிடைக்கும்.

“அதல்ல பிரச்சனை”

“அப்ப...”

“சொல்லுறவன்” என்ற சாந்தி கவர்களைப் பார்த்தாள்.

“கன படங்கள் என்ன” என்றாள் சுபத்திரா.

“இன்னும் நிறைய இருக்கு. அப்பா ஸராவ் ஓவ்பீஸ்ராக இருந்தவர். கவர்மென்டில் நல்ல செல்வாக்கும் இருந்தது. மினிஸ்டர்மாரோடை எடுத்த படங்களை வெளியாலே கொழு வேல்லை. முந்திக் கொழுவி வைச்சிருந்தனாங்கள். பிரச்சினை கூடினபிறகு கழற்றி உள்ளுக்கை வைச்சிட்டம். இப்பதான் எங்களுக்கு தனிமனித சுதந்திரம் இல்லையே” என்ற சுபத்திரா

“இரும் சாந்தி .. அல்பங்களைக் கொண்டு வாறன்” என்று சொல்லி விட்டு உள்ளே ஒடினாள்.

உள்ளே... தங்கத்தையும், தாய் பாக்கியத்தையும் கவி யழைப்பதும் கேட்டது. சாந்தி மொனமாக இருந்தாள். சுபத்திரா சொன்ன தனிமனித சுதந்திரத்தைப் பற்றி ஏதாவது யோசித்தானோ தெரியாது.

நாலைந்து அல்பங்களுடன் சுபத்திரா வந்தாள். ஒன்றை எடுத்து சாந்தியின் கையில் கொடுத்து விட்டு அருகில் அமர்ந்தாள். படங்களை தொடராக சாந்தி பார்க்கத் தொடங்கினாள்.

“இது அப்பா, அம்மா அப்பா இப்ப வெளியில் போட்டார். அம்மா குளிக்கிறா. இப்ப வந்திடுவா... இதுதான் எங்கடை பயிலி... அண்ணே. அக்காமார் தனித்தனிய குடும்பத்தோடை இருக்கினம். அப்ப ஆட்களைக் காட்டுறன். இஞ்சை இது தான் எங்கடை முத்த அண்ணார் கனகசிங்கம், சிவில் இஞ்சினியினுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

யராக இருக்கிறார். அண்ணியும் டொக்டர், மூன்று பிள்ளையள். பகிடி என்ன தெரியுமே, அண்ணிக்குப், பிள்ளையளுக்கும் ஒரு சொல்கூட தமிழ் தெரியாது. அண்ணியின்றை அம்மா, அப்பா எல்லாரும் கனகாலத்திற்கு முந்தியே அவஸ்திரேவியாவுக்கு போனவையாம். அதால் அண்ணி படிச்சது அங்கைதான். இது முத்த அக்கா யோகவட்சமி, அமெரிக்காவில் இருக்கினம். அத்தான் லெக்சரராக இருக்கிறார். இது பிள்ளையள்... இது இரண்டாவது அண்ணர் கனகவிங்கம். வண்டனில் எக்கவுண்டன் அண்ணியும் வேலை செய்யிறா. இது இரண்டாவது அக்கா புனிதவதி, நேர்சிங் செய்தல். அத்தானும் டொக்டர். இவர் தான் மூன்றாவது அண்ணர் கணேசானந்தன். சலுதியில் வேலை செய்தவர். திரும்பப் போகலாம். இன்னும் கவியாணமும் முடிக்காமல் இஞ்சை இருந்து வெளிநாட்டு ஏஜன்சி நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார். இவர் நாலாவது அண்ணர் கணநாதன். வண்டனுக்கு ஓப்பின் விசா வந்த மூட்டம் அனுப்பினது. போகேக்க அவர் வல்பண்ணின் கேரளையும் நில்ஸ்ரேஷன் செய்து போட்டு கூட்டிக் கொண்டு போட்டார். அங்கைதான் வெடிங் நடந்தது. இது தான் என்றை கடைசி அக்கா சியாமளா. போன வருஷம் தான் வெடிங் நடந்தது. இஞ்சைதான் நடந்தது. அத்தான் வந்து வெடிங்கை முடிச்சுக் கொண்டு போனவர். உனக்கு ரைம் இருந்தால் சியாமளா அக்காவின்றை வீடியோ கசெட்டை போட்டுக் காட்டலாம்” என்ற சுபத்திரா பட படப்பாக இருந்தான்.

தொடர்ச்சியாகப் பேசியதால் அவளுக்கு மூச்ச வாங்கியது. “எல்லாமாக உங்களில் எத்தனை பேர்” என வேடிக்கையாக கேட்டான் சாந்தி.

“என்னோடை சேர்த்து எட்டுப்போர். அப்பா நல்ல நிலையில் இருந்த படியால் எல்லாரையும் நல்லாய் ஆக்கிப் போட்டார். இல்லாட்டி எங்கடை குடும்பம் இப்படி நல்லாய் வந்திருக்காது. இஞ்சை எங்கடை திலேசன்ஸ் எல்லாம் எங்களோடை நல்லாய் இல்லை. நாங்கள் நல்லாய் இருக்கிறது அவைக்கு அவ்வளவு பிடிப்பில்லை. அப்பாவின்றை கெட்டித்தனத்தாலை நாங்கள் நல்லாய் இருக்கிறம்.

சாந்தி வழக்கம் போல புன்னகைத்தாள். சுபத்திரா அலுக்காமல் சொல்லிக் கொண்டு போனாள். சகல விடயங்களையும் கணப்பொழுதில் சொல்லி முடித்து விட வேண்டும் என்ற அவசரம் அவளிடம் இருந்தது.

மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறப்போம்

“எங்கடை அப்பா அம்மாவை யோசித்து நான் சிலவேளை பெருமைப் படுறனான் எப்படியெண்டாலும் பிள்ளையளை குறிப்பாய் எங்கடை நாலு அண்ணைமாரையும் நல்ல நிலைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கினம் இஞ்சை அவை இருந்தால் எப்படித் திருக்கும். நிம்மதியாய் வேலை செய்யலாமோ, அல்லது போராடப் போறம் என்று சொல்லி ஊரை அழிக்கிற பெடியளோடை சேர்ந்து பரட்டைத் தலையும் கழுவாத முகமுமாய் நினைச்சுப் பாக்கவே...” எனச் சுபத்திரா சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும் போது தங்கம் சிலவர் தட்டத்தில் பிஸ்கட்டும் ரீயும் கொண்டு வந்தாள்.

“இது தங்கம். குசினியில் அம்மாவுக்கு உதவியாய் நிற்கிறா.” தங்கத்தை அறிமுகப் படுத்தினாள்.

சாந்தி தங்கத்தை ஆதரவுடன் பார்த்தாள். அந்த ஆதரவை உணராமலே தங்கம் விடைபெறாமல் போனாள்.

“வேறை என்ன நியூஸ் அப்பா.” சுபத்திரா கேட்டாள்

“ஸ்பெஷலாக ஒண்டும் இல்லை, கனநாளாய் உம்மைக்கா ஜோல்லை. அதுதான் வந்தனான்.”

“அப்ப என்ன மாதிரி இனிமேல் கிளாஸ்.”

“அதுதான் அப்போதையே சொல்லிப் போட்டன். இனி வரமாட்டன் எண்டு.”

“அதுதான் ஏன்பபா என்னவோ அலுவல் என்மார் மனம் சரியில்லை என்மார். எனக்கொண்டும் விளங்கேல்லை.”

சாந்தி சிரித்தாள். சுபத்திரா அவளை விணோதமாகப் பார்த்தாள்.

“நான் நீர் வந்தநேரம் தொடக்கம் பாக்கிறன். நீர் எல்லாத்தையும் சிரிச்சு...சிரிச்சு மழுப்புறீர்.. ஏன்”

“உண்மையில் மனம்தான் சரியில்லை. அதுக்காக எங்கடை இடத்தை விட்டிட்டுப் போகவோ, வேறை ஏதாவது செய்யவோ மனமில்லை.”

“அருமந்த படிப்பு...”

“படிக்கத் தான் வேணும். ஆனால் எத்தனையோ ஆட்கள் தங்கடை உயிரைக்கூட இழக்கேக்க இந்தப் படிப்பு தான் பெரிசோ ...”

“என்னப் பா சொல்லுறீர்.”

“நானும் உம்மைப் போலத்தான் சுபத்திரா முந்தி நினைச் சனாள். இப்பதான் நாங்கள் அர்த்தமில்லாத ஒரு வாழ்க்கை வாழுறம். என்டு சிந்தனை வந்திருக்கு. நான் கதைக்கிற கதையைப் பார்த்தால் ஏதோ வேதாந்தம் கதைக்கிற மாதிரி இருக்கினுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

கும் ஆனால் வடிவாய் யோசிச்சால் எல்லாம் புரியும், எங்களுக்கு எங்கடை வாழ்க்கை முறைகள் எங்கடை வசதிகள், அனுபவிக்கும் சுகங்கள், இவையள் தான் முக்கியமாய் இருக்கு. அதுகளை முக்கியமாய் நினைக்கிறதால் மற்றவையைப் பார்க்க சிரிப்பாயும் கேவலமாயும் இருக்கு. இவ்வளவு பிரச்சனைகள் நடந்தும் இவ்வளவு அழிவுகள் நடந்தும் நாங்கள் எதையும் விளங்கிக் கொள்ளாமல் குழி நடக்கிறதை உணர்ந்து கொள்ளாமல் இருக்கிறம்" உணர்ச்சி ழுர்வமான நிலையில் சாந்தி சொன்னான். அவள் விழியோரங்களில் கண்ணீர் அரும்பு கட்டியிருந்தது.

சுபத்திராவுக்கு பேச்சு வரவில்லை. ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. சாந்தி எங்கே நிற்கின்றாள். சாந்தியை மிக ஆழமாகப் பார்த்தாள். மிகமிக ஆழமாக,

வழக்கமாக அவள் முகத்தில் பளிச்சிடும் வனப்பு இல்லை, ஆனால் விழிகளில் ஏதோ ஒருவகை தீவிரம் மின்னியது. தனை மயிர்கூட காற்றோடு போராடாமல் அடங்கிப் போய் இருந்தன. கழுத்தில் அவளது வழக்கமான தங்கச் சங்கிலில்லை. காதில் இருந்த பெரிய வளையல்கள் மாயமாய் மறைந்து போயிருந்தன.

"என்ன நடந்தது இவருக்கு" அதிர்ந்து போனாள் சுபத்திரா.

"சுபத்திரா நீ கதைக்கிற கதையளைக் கேட்டு உன்னை நான் பிழையாய் நினைக்கேல்லை. இப்பத்தைய பெடியஞும், பெட்டையஞும் ஆழமாய் யோசிக்கினம். ஆனால் நீ உன்றை அம்மா, அப்பா போன்ற ஆட்களின்றை கதையளைக் கேட்டு கேட்டு யதார்த்த உலகுக்கு வராமல் பழைய காலத்திலேயே நிற்கிறாய். பரட்டைத் தலையும், கழுவாத முகத்தோடையும் கனபெடியள் இஞ்சை எங்கடை மண்ணில் இருக்கிற படியால் தான் நாங்கள் இப்படியாவது இருக்கிறம். வசதியான ஆட்கள் தங்கடை பழைய பெருமைகளைப் பேசிக்கொண்டு இருக்கக் கூடியதாய் இருக்கு."

சுபத்திராவின் முகம் கறுத்து சிறுத்தது.

"நான் பிழையாய் ஒன்றும் கதைக்கேல்லை. சுபத்திரா, எனக்கு இந்த ஞானம் பிறந்தது கிட்டடில் தான். ஆனால் கொஞ்சநாளாய் என்றை மனத்தில் ஏற்பட்ட குழப்பம் இப்பதான் தீர்த்திருக்கு." என்றாள் சாந்தி.

சுபத்திரா கஸ்டப்பட்டு சிரிக்க முயன்றாள்.

மீண்டும் புதிதாயும் பிறப்போம்

புழுதி படிந்து கடகடத்துப்போன தனது சைக்கிளில் கனகசபையர் கோயிலிடிக்கு வந்திருந்தார். நரேந்திரன் இருந்த நாட்களில் அந்தச் சைக்கிள் இப்படி இருக்காது. அவனும் அதையே பாவித்த படியால் ஒழுங்காய் துடைத்து மெருகூட்டியபடி இருப்பான்.

அவன் போன பின்னர் சைக்கிளின் நிலை தமிழ் மக்களின் நிலையாகிவிட்டது. சின்னவன் சுரேந்திரன் சைக்கிள் நிலை பற்றிக் கவனிப்பதில்லை. கனகசபையருக்கும் எதோ ஒடினால்போதும் என்ற மாதிரி.

கோயிலில் காலைப்பூசை இன்னமும் தொடங்க வில்லை. பூசை தொடங்க முன்னர் கும்பிட்டுவிட்டுப் போய்விடுவது கனகசபையார் வழக்கம்.

இன்று நேற்றல்ல அவர் சுபாவமே அப்படித்தான் ஏகாந்தமான நேரங்களில் இறைவனை வணங்குவது அவருக்குப் பிடித்தமானது. அதனாலேயே அவர்சாதாரண நேரங்களில் கோயிலை நாடுவர்.

அகதிகளால் கோயில் சுற்றுப்பகுதி ஆரவாரம் நிறைந்த பகுதியாகி விட்ட பின்னரும் பூசை தொடங்காதபடியால் கோயில் உள் வீதியில் அமளியில்லை.

தேர் முட்டியோடு சைக்கிளைச் சார்த்திவிட்டு உள்ளே போய் நிம்மதியாக தரிசனம் செய்துகொண்டு வெளியே வந்தார். மனதில் ஒருவகை நிம்மதி பிறந்திருந்தது.

தோட்டத்திற்குப் போக முன்னர் கடைத்தெருவுக்குப் போக வேணும் என்று முன்னரே முடிவு செய்திருந்தார். அதனால் வழக்கமாக தோட்டத்திற்குப் போகும் நேரத்தைக் கைவிட்டாயிற்று.

கோயில் கிணற்றடியிலும் பைப்படியிலும் குளிப்பவர்கள் துணி துவைப்பவர்கள் என்று அனேகம் பேர் காணப்பட்டனர்.

தூரத்தில் ரயில்வே தண்டவாளத்திற்கு அப்பால் தொட்டத்திற்கு இறைத்துக்கொண்டிருந்த மிசினில் இருந்து பாயும் தண்ணீரிலும் பலர் குளித்தனர்.

நாலைந்து வீடுகளுக்குப் பொதுவான கிணற்றில் குளிக்கும் போதும் தண்ணீர் அள்ளும் போது எத்தனை சண்டைகள் வந்து விடுகின்றன.

என் பக்கத்து வீட்டுக்காரன் தனது வீட்டில் தண்ணீர் அள்ள ஒரு தடவை இரண்டு தடவை விட்டாலும் தொடர்ந்து பாவிக்க தண்ணீர் வற்றுகிறது. துலாக் கயிறு தேய்கிறது. குளிக்கும் தண்ணீர் தேங்குகிறது. என புறுபுறுத்துக் கடைசியில் சண்டை பிடிக்கும் எத்தனை பேர் இருக்கின்றார்கள்.

இப்போது என்ன மாதிரி எத்தனை குடும்பங்களைச்சேர்ந்த வர்கள் ஒரே நேரத்தில் குளித்து, முழுகி சந்தோஷமாக இருக்கின்றனர். அதுவும் எல்லாவற்றையும் இழந்த பின்னர்.

தேர் முட்டியடியில் நின்று நடப்பவற்றைப் பார்க்கும் போது கனகசபையருக்கு இந்த யோசனைகள் தான் ஏற்பட்டன.

கூட்டம் கூட்டமாக ஆதிகாலத்தில் வாழ்ந்த போது மனிதர்கள் இப்படித்தானே இருந்திருப்பார்கள். வசதிகளும் வாய்ப்புக்களும் பெருக சொத்துரிமையும் சொத்துக்களும் சேரத் தொடங்கிய பின்னர் போட்டியும் பொறாமையும் குழப்பங்களும் தான் மிஞ்சினவா?

எந்தக்காலமும் இது போலவே இருந்தால் ஒரு இடமும் ஒரு பிரச்சினையும் இருக்காதே என்று யோசித்துக்கொண்டு சைக்கிளை உருட்டத்தொடங்கினார்.

மகிழ் மரத்தடியில் சண்மணி சரஸ்வதி புவனம் எதிர்ப்பட்டனர். பிள்ளைகளில் மூத்தவனைக் காணவில்லை ஏனைய பிள்ளைகள் நித்திரையில் இருந்தனர்.

அவர்களைக் கண்டதும் கனகசபையர் சைக்கிளோடு நின்றார்.

“நாங்கள் உங்கடை வீட்டை போகத்தான் வெளிக்கிட்ட னாங்கள்” என்றாள் கண்மணி.

மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறப்போம்

“அப்பிடியோ, நல்லது” மெதுவாக புன்னகைத்து பதில் சொன்னார் கனகசபையர்.

“நான் ஒருக்கா வீட்டைப் போய்ப் பார்த்துக் கொண்டு வருவம் என்டு இருக்கிறன்” எனக்கண்மணி சொன்னதை ஆச் சரியத்துடன் கேட்டார் அவர். ஏன் என்று கேட்க மனம் விரும்பினாலும் கேட்கவில்லை.

“இஞ்சை கன பேர் வீடுகள் பாக்கப் போயினம் அவைய ளோடை போட்டுவருவம்.”

“அம்மாவோடை நானும் போறன். சரல்வதி மச்சாள் பிள்ளையளோடை இஞ்சை இருப்ப.” என்றாள் புவனம்.

“உங்கடை பக்கம் நிலைமை என்ன மாதிரி எண்டு தெரியாமல் போறது என்ன மாதிரி” கனகசபையர் கேட்டார். ‘எங்கடை பக்கம் வீடுகள் நல்ல சேதம் தானாக். ஆனால் அவன்கள் இல்லையாம். வீடுகளுக்குப் போய் வரலாமங். கிட்டியில் காம்ப் ஒன்று போட்டிருக்கிறாங்கள். ஷல் பிரச்சினை தான் கன நேரம் மினைக்கடாமல் உடனே வந்திட்டால் சரி, எனப் புவனம் பதில் சொன்னாள்.

கனகசபையருக்கு சங்கடமாக இருந்தது. இதென்ன கஷ்டகாலம். அங்கால நிலைமை என்ன மாதிரியோ தெரியாது. வீடு பார்க்கச் போறம் என்று சொல்லியபோன எத்தினை சனங்கள் புதை வெடியில் அகப்பட்டுக் கால்களைப் பறி கொடுத்திருக்குதுகள், சூடு வேண்டி உயிர் போனதுகள், பூசாக்குப்போய்ச் சேர்ந்ததுகள் எத்தனை. நிலைமை தெரியாமல் போய் இது கரும் என்ன கஷ்டப்பட்டப் போகுதுகளே !

அவர் முகத்தில் கவலை ரேகைகள் படர்ந்தன. பழக்கமாகி சில நாட்கள் தான் என்றாலும் அவர்களிடம் இனம் தெரியாத பற்றுதல் ஏற்பட்டு இருந்தது. என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல் மகிழ் மரத்தினை அண்ணார்ந்து பார்த்தார். பிறகு

“வீட்டுச்சாமான்களை அவசரப்பட்டுப் போய் எடுக்காமல் ஆறுதலாய் எடுத்தால் என்ன ?” எனக்கேட்டார்.

“நாங்கள் வீட்டுச்சாமான்கள் எடுக்கப் போகேல்லை” பட்டென்று கண்மணி பதில் சொன்னாள்.

இனுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

“அப்ப”

“வளவுக்க இரண்டு பசு மாடும் மூன்று ஆடும் நிற்குது கள். எங்கடை சிவியமே அதைத் தொட்டுத்தான் அண்டைக்கு வாற அவசரத்தில் அதுகளை அவிழ்த்து விட்டுப்போட்டு வந்திட்டமா ஆடுகள் எங்கையாவது போய்ச்சேர்ந்திடும் ஆனால் பசு மாடுகள் இரண்டும் எங்கையும் போகாது. விட்டில்தான் நிற்கும் அதுகள் எங்களைவிட நல்லதுகள். சாப்பாடும் இல்லாமல் தண்ணீயும் இல்லாமல் அதுகள் எப்பிடி இருக்கோஎன்டு தான் கவலையாய் இருக்கு. வந்த நாள் தொடக்கம் அது களின்றை சிந்தனைதான், இப்ப போய்ப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தால் நல்லது. நிலைமை மோசமாய்ப் போய் துப்பரவாய் போகேலாமல் வந்திட்டால் பிறகு ஆக்கவலையாய் இருக்கும். பாவம் அதுகள்” என்று கண்மணி சொல்லும் போது கண்மணியின் கண்கள் கலங்கின.

கனகசபையரும் பரிதலித்துப் போனார். வாயில்லாத சீவன் களான அவற்றில் அவருக்குக் கூட அதிக அக்கறை. ஏத்தனை ஆயிரம் ஆடுகளும் மாடுகளும் அவலமாய்ப் போய்ச்சேர்ந்தனவோ.

நினைக்க வேதனையாகத்தான் இருந்தது. துயரம் பாரமாக மனத்தினை அழுத்த அவர் அவர்களிடம் விடை பெற்றார்.

“நாங்கள் நிலைமையைப் பார்த்து உடனேயே வந்திடுவம் உங்கடை வீட்டை போய் சொல்லிப்போட்டுத்தான் போவோம்”, என்று கண்மணி சொன்னாள்.

சைக்கிளில் ஏறி மிதிக்கத் தொடங்கிய பிறகு பழையயடி மனதில் பலவேறு யோசனைகள் உதித்தன. தோட்டத்துக்கு எருப்பறிக்க அவசரமாக காசு தேவையாக இருந்தது.

யாரிடம் கடன் வாங்குவது என்பது பெரிய பிரச்சனை. கடன் வாங்குவதைவிட துயரமான நடவடிக்கை வேறு எதுவும் இல்லை. குனிக்குறுகி சங்கடப்பட்டு கடன் கேட்பது அவ்வளவு இலகுவான காரியமல்ல.

பக்கத்து வீட்டு சுருட்டுக் கொட்டில் முதலாளி பொன்னம் பலத்திடம் தான் கேட்க முடிவு செய்திருந்தார். ஆனால் அவரிடம் வீட்டில் போய் கேட்க முடியாது. பொன்னம்பலத்தின் மனைவி கனகசபையரைக் கண்டாலே சந்தேகப்படுவாள். எப்

மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறப்போம்

போது வந்தாலும் கடன் கேட்கத்தான் வருகிறார். தன் புருஷனும் கேட்கும் நேரமெல்லாம் தூக்கிக்கொடுக்கிறார் என்ற நினைப்பு அவருக்கு.

அதனால் பொன்னம்பலத்தாரை தனியத்தான் சந்தித்துக் கேட்க வேண்டி இருந்தது. காலையில் அவர் பேப்பர் கடையடிக்கு பேப்பர் வாசிக்கப் போயிருப்பார்.

பொன்னம்பலத்தாரைப் போல பலபேர் அங்கு வருவார்கள். ஒசிப் பேப்பர் படிக்க. கடைவாசலுக்கு முன்னால் ரோட்டைத் தாண்டி நின்ற புளிய மரத்தடிதான் அவர்களது வாசிக்காலை.

பேப்பர் கடையில் பேப்பர் வாங்கிக் கொண்டு போகும் யாரிடமாவது பேப்பர் வாங்கி ஆள்மாறி ஆள் அவர்கள் வாசிப்பார்கள்.

ஆட்கள் அமளி இல்லாவிட்டால் பேப்பர் கடைக்காரனே பேப்பர்களை இரவல் கொடுப்பான். எனவேதான் பொன்னம் பலத்தாரைச் சந்திக்க புளியமரத்தடிக்கு விரைந்தார்.

ஓமுங்கையில் இருந்து ரோட்டுக்கு ஏறிய போது கடைத் தெரு காலை நேரம் என்ற கூட இல்லாமல் சுறு சுறுப்பாக இருந்தது.

கடைத்தெருவில் வழக்கமாக பின்னேரங்களில் தான் ஆட்களின் அமளி இருக்கும். மற்றப்படி விரைந்து போகும் வாக னங்களைத் தவிர பெரிதாக அமளி இருக்காது.

ஆனால் இப்போது கொஞ்சக் காலமாக கடைத்தெரு நன்கு பெருத்து விட்டது. யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள கடைகள் நகரத் தினை விட்டு நகரத் தொடங்கி விட்ட பிறகும் இந்தக் கடைத் தெரு எதிர்பாராமல் வளர்ந்து விட்டது.

முடிக்கிடந்த கடைகள் பல விழித்துக் கொண்டன. யாழ்ப் பாணத்திலும் வேறு இடங்களிலும் வியாபாரங்களை நடாத்திக் கொண்டிருந்த பலர் தமது வியாபாரத் தலங்களை குடா நாட்டின் மையத்தில் இருந்த இந்த ஊருக்கு இடம்மாற ஆரம்பித்து விட்டன.

புடவைக் கடைகள், பார்மளி, தேனீர்க்கடைகள் என்று நகர்ந்து வந்தவை பல. ரோட்டுக் கரைவீடுகளிலும் பலஅகதிக்

இறுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

குடும்பங்கள் வந்துவிட்ட படியால் ஆட்களின் நடமாட்டம் அதிகமாக இருந்தது. பேப்பர்க் கடைவாசலிலும் அப்படித்தான்.

கனகசபையர் புளியமரத்தடிக்கு வந்தார். சைக்கிளை அப்பால் நிறுத்திவிட்டு ஒரமாக நின்றார். மரத்தின் கீழ் இருந்த மரக்குத்தியின் மேல் பொன்னம்பலத்தார் நடுநாயகமாக இருக்க ஏனையவர்கள் சுற்றி நின்றார்கள். வழக்கமான ஆட்களை விட அதிகமாக நின்றனர்.

ஓருவர் பத்திரிகைச் செய்தியினை வெகுசவாரசியமாக உரக்க வாசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

கனகசபையர் வந்து நின்றதை பொன்னம்பலத்தார் காண வில்லை.

பொன்னம்பலத்தார் இளைஞர்களைப் பற்றி பெரிதாகக் கதைப்பவர். தூரத்தில் மட்டக்களப்பில், திருக்கோணமலையில், அம்பாறையில், வவுனியா, மன்னார், இளிநொச்சி என்று அவர் கள் சாதனைகள் படைக்கும்போது “எங்கடை பெடியன்கள்” என்று புழுகித் தள்ளுபவர்.

உள்ளூர் கிராமநீதி மன்றத்தில் அவரும் ஓரு அங்கத்தவராக இருந்தார். ஊரில் பெடியன் தொடர்பான எந்தசெயற்பாட்டுக்கும் அக்கறையுடன் நின்று செயல்படுவர்.

இரண்டு மூன்று கிழமையாக குடாநாட்டுக்குள்ளேயே மோசமான பிரச்சனை. தொடர்ந்து நாலாபக்கமும் குண்டுச் சத்தமும் பொம்பர், ஹெலித் தாக்குதல்களும் என்று ஒரேஅமளி.

தினமும் பலஇளைஞர்கள் உயிரைத் தியாகம் செய்து கொண்டு இருக்கும் நிலைமை. இன்றைக்கு நாளைக்கோ இந்தப் பக்கமும் பிரச்சனை வரலாம் என்றநிலை.

பேப்பரிலும் குடாநாட்டுக்குள் இளைஞர்களின் இழப்புப் பற்றியம் பலஇடங்களில் இராணுவம் முன்னேறி விட்டது பற்றியுமே செய்திகள் இருந்தன. அதனால் தான் வழக்கமான கனையபுச் சிரிப்புகள் இல்லாமல் வாசிக்கப்படும் பேப்பர் செய்திகளை எல்லோரும் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தனர்.

கனகசபையருக்கு இவை முக்கியமல்ல. பொன்னம்பலத்தாரைச் சந்திக்க வேண்டும், அவ்வளவு தான்.

மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறப்போம்

“நாங்கள் இரிக்கட்டோ, உதைபந்தாட்டமோ விளையாட வில்லை. வெற்றி பெற்றவுடன் துள்ளிக்குதிக்கவும், தோல்வி அடைந்தவுடன் துவண்டு விழவும் நாங்கள் எங்கடை உரிமைக்காக போராடுகின்றோம் அதுவும் உயிரைப் பணயம் வைத்து எப்ப எங்கடை போராட்டம் வெற்றி பெறுகுதோ அப்பதான் எங்கடை போராட்டம் நிற்கும். அதுவரை வெற்றியும் வெற்றிகள் அல்ல, தோல்விகள் அல்ல. என்று நவம் என்னும் நரேந்திரன் சொன்னதை கனகசபையர் யோசித்துப் பார்த்தார்.

அவன் அப்படிச் சொல்லி மூன்று வருடங்கள் இருக்குமா? எனவும் யோசித்தார். மூன்று வருடங்களாக அவனைச் சந்திக்காதது அடிமனத்தை வருத்தியது. என்றாலும் அவன் பெரியவன் என நினைத்தார்.

“உப்பிடியே போனால் எங்கடையஞும் பிரச்சனைதான்.” என்றார் ஒருவர்.

“போற போக்கைப் பார்த்தால் எல்லா இடத்தாலையும் ஒரே நேரத்தில் வெளிக்கிட்டு பெடியளை அமர்த்தப்போறான்கள்...போல கிடக்கு”

“எல்லா இடத்தாலையும் வெளிக்கிட்டால் பெடியள் சமாளிப்பங்களே.”

“அவன்கள் எங்கை சமாளிக்கிறது. நேற்று முந்தநாளாய் ஆமிக்காரன் தானே முன்னுக்கு வாறான்.”

“அண்டைக்கும் பெடியள் அளவுக்கு அவன்கள் சாகேவிலைத்தானே.” அவன்கள் நல்லாய் சண்டை பிடிச்சு பழகிவிட்டாங்கள். பெடியஞுக்கு உஷார் காணாது.”

“என்ன பொன்னம்பலத்தார் பேசாமல் இருக்கிறீங்கள் என்ன மாதிரி பெடியளை நம்பியிருக்கலாமோ.” என்று யாரோ கேட்க

பொன்னம்பலத்தார் தலை நிமிர்ந்தார். அவர்முகம் கறுத்துப்போய் இருந்தது. வழக்கமான உற்சாகம் இல்லை. கடுமையாக யோசிப்பவர்போல இருந்தார்,

“போற போக்கைப் பார்த்தால் எப்படித் தமிழ்நாடு என்டுதான் தெரியேல்லை. பெடியளை நம்பியிருந்தால் என்ன நடக்குமோ தெரியாது. அதுதான் எனக்கு யோசினையாய் இருக்கு.” என்றார் பொன்னம்பலத்தார்.

இனுவையுர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

“நீங்கள் பேய்த்தனமாய் உந்தக் கிராமிய நீதிமன்றத்திலையும் சேந்திட்டியள்.” என்றார் ஒருவர்-

“ஓமடாப்பா.. அது பெரிய உபத்திரவும்.” என்றார் அவர்.

“அந்த நேரத்தில் சேர்ந்து போட்டு” என்று வேறு ஒருவர் சந்தேகக் குரல் எழுப்பினார்.

“இப்பிடி பிரச்சனை வரும் என்டு அப்ப ஆர்யோசித்தது. பெடியள் எப்பிடியும் பாதுகாப்பாய் வைச்சிருப்பான்கள் எண்டு நினைச்சுத்தான் கிராமிய நீதிமன்றத்தில் சேர்ந்தனான். ஊரி வையும் மதிப்பாய் இருக்கும் என்டு நினைச்சன் எல்லாம் சோலி யாப் போசு. எனப் பொன்னம்பலத்தார் சொல்ல...

“பேசாமல் உதை விட்டுப் போட்டு விலத்துங்கோ. பிறகு ஏன் வீண் பிரச்சனைப்படுவான்” என இரகசியமாக ஒருவர் சொன்னார்.

“அதைத்தான் நானும் யோசிக்கிறன்” என்று பொன்னம் பலத்தார் சொல்லிக்கொண்டு இருந்த இடத்தை விட்டு எழும் பினார்.

கேட்டுக் கொண்டிருந்த கனகசபையருக்கு ஆத்கிரம் வர வில்லை. வேதனைதான் உண்டானது. எத்தனை விதமான சனங்கள், எத்தனை விதமான மணங்கள், யோசனைகள், என நினைத்தார்.

பொன்னம்பலத்தாரிடம் காசுகடன் கேட்கும் என்னத்தைக் கைவிட்டு ஈசக்கினால் எடுத்தார். அவர் அதற்கிடையில் பொன்னம்பலத்தார் கனகசபையரைக் கண்டு கொண்டு அருகில் வந்தார்.

“என்ன விசேஷம்.”

“சும்மா ஒரு அலுவலாய் கடைக்கு வந்தனான்.”

“தோட்டத்துக்குப் போகேல்லையோ...”

“இல்லை..இனித்தான் போகப்போறன்.”

“இந்த வயதிலையும் இப்படிக் கஷ்டப் படவேணுமோ... மூத்த பெடியனை அந்த நேரமே வெளியால் பிடிச்சு அனுப்பி யிருந்தால் குமருகள் ஆவது கரைசேர்ந்திருக்கும்.” என்றார் பொன்னம்பலத்தார்.

ஆரிய குளத்தடியில் பஸ்கள் சிதறி போய் நின்றன. நடைபாதைக் கடைக்காரர்கள் நடைபாதை என்ற பெயரில் நடுறோட்டில் வியாபாரம் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

விசேட பதிப்பாக வெளிவந்த பத்திரிகை ஒன்று சுடச்சுட ஒருஞ்சுபாய்க்கு விற்பனையாகிக் கொண்டிருந்தது. முதல்நாள் இரவு தாக்கி அழிக்கப்பட்ட முகாம் களின் சேதப்பாடுகள் பற்றி பலரும் கதை புனைந்தவாறு காணப்பட்டனர்.

கோட்டைப் பக்கமாக துப்பாக்கிச்சத்தும் கேட்டது. அதற்கு கொடுத்த பதிலின் ஒசையும் பரவலாகக் கேட்டது. கொட்டடிப் பக்கமாக தொடர்ச்சியாக விழுந்த இரண்டு செல்களினால் நிலம் அதிர்ந்தது. சத்தமும் காதை சிதற அடித்தது.

ஐ.சி.எம்.ஏ வகுப்பினை முடித்துக் கொண்டு பஸ்க்காக வந்த சுபத்திரா...

“நல்லகாலம் பஸ்ஸராண்டில் பஸ்கள் நிற்காதது.” என நினைத்துக் கொண்டாள். எப்போதும் சங்கமுத்திரத் தின் மத்தியில் மிதக்கும் பஸ்நிலையமும், சிலவருடங்களுக்கு முன்னர் சனி, ஞாயிறுகளிலும் ஏனைய நாட்களிலும் அம்மாவுடனோ, அக்காக்களுடனோ சொப்பிங் என்று வந்து கடைகடையாக ஏற்றிறங்கி கடைசியில் ஜில்கிறீரும் குடித்து வீடுபோய்ச் சேருவது பற்றியும் நினைத்துக் கொண்டாள்,

என்லாமே என்ன மாதிரிப் போய்விட்டது. ரவுணில் ஒழுங்காக சொப்பிங் செய்ய முடியவில்லை. ரவுண்

கடைகள் ஸ்ரான்லிரோட், நாவலர்ரோட், கே.கே.எஸ்.ரோட் வெறுகுறுக்குத் தெருக்கள் என்று எத்தனை இடங்களுக்கு மாறி விட்டன. ஆகமிஞ்சினால் சுண்ணாகம் போகவேண்டும்.

சிந்தனை வயப்பட்ட அவளை கூடநின்ற சுலோசனா சுய நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தாள்.

“அங்கை பாரும்பா என்ன வடிவாய் இருக்கு என்டு.”

சுபத்திரா சுலோசனா காட்டிய பகுதியைப் பார்த்தாள். ஆரிய குளத்தில் தாமரைமலர்கள் வெகு கவர்ச்சிகரமாகப் பூத் திருந்தன. இலைகளும் பூக்களும் சேர்ந்து சித்திரம் தீட்டினாற் போல இருந்தது. அவள் மெய்மறந்து போனாள்.

ரசிக்கக்கூடிய விடயங்கள் இப்படி எத்தனை நிலைகுலைந்து போய்விட்டன. முதல்நாள் இரவு அப்பாவின் நண்பரோடு அப்பா கதைத்ததை சுபத்திரா அப்போது யோசித்தாள்.

“எங்கடை வீட்டில் நாங்கள் இருக்கேலாமல் ஓடவேண்டி இருக்கு. இவ்வளவு காலமும் இப்படி ஒருநிலைமை வரேல் வையே? என்னதான் பிரச்சனை வந்தாலும் வீட்டை விட்டு ஒடினோமா?” என்று கேட்டார் அப்பாவின் நண்பர்.

சமீபத்தில் தான் அவர் சொந்தவீட்டை விட்டு இடம் மாற வேண்டி இருந்தது. செல்தாக்குதலால் வீட்டின் ஒருபகுதி இடிந்து போய் விட்டது.

“தமிழ்ச்சனம் சுதந்திரமாக தங்களது சொந்தமண்ணில வாழுவேண்டும் என்று வெளிக்கிட்ட போராட்டத்தால் என்ன நடந்தது. இருக்கிற சுதந்திரங்களைக்கூட இழந்துபோய் விட டோம்.” என்று அப்பாவும் பதில் சொன்னார்.

“இதுகளை உணராமல் விணாய் சனங்களை அழிக்கிறாங்கள். இவங்களால் தான் எல்லாம்...” எனச்சலித்துக் கொண்டார் அப்பாவின் நண்பர்.

எவ்வளவு படித்த அப்பா, எத்தகைய பெரிய உத்தியோகம் வகித்த அப்பா, பெரிய மனிதர்களோடு பழகிய இவ்வளவு காலமும் வேலைசெய்து அனுபவங்களைப் பெற்ற அப்பாவுக்கு எத்தகைய அறிவு இருக்கும்; அப்பா சொன்னவைகள் எல்லாம் சரிதானே...?

எனின்த பஸ்ஸரான்ட் இடம்மாற வேண்டும். கொட்டடிக் குள் இப்போதும் செல்லிழ வேண்டும். முந்தி இருந்த மாதிரிக் கூட இப்பழிருக்க முடியவில்லையே மீண்டும் பழைய சிந்தனைகள் சுபத்திராவுக்கு வந்தன.

முந்தி என்றாலகூட எங்களுக்கு என்ன பிரச்சனை. யோசித் துப் பார்க்க, தங்கள் வாழ்க்கையில் முன்பு பிரச்சனைகள் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அண்ணர்மார், அக்காமார் படித்தார்கள் அப்பாவின் கெட்டித்தனத்தால் நல்ல நிலைமைகளுக்கு வந்து விட்டார்கள்.

எல்லாரும் அப்பா மாதிரிக் கெட்டித்தனம்’ உள்ள ஆட்களாக இருந்தால் ஒரு பிரச்சனையும் இல்லையே. சின்னவயதில் அப்பாவுக்கு வழங்கப் பட்டிருந்த அரசாங்க ஜீப்பில் நல்லூர்திருவிழாவுக்குப் போனதை சுபத்திரா நினைத்தாள்.

பழையநிலைக்கு எல்லாமே மாறவேண்டும் என்று ஓரு போராட்டத்தைத் தொடங்கினால் எப்படி இருக்கும் என்று அவள் நினைத்தபோது சிரிப்பு வந்தது.

“என்னடியப்பா யோசினை கடுமையாய் இருக்கு...” சுலோசனா கேட்டாள்.

“இந்தக் காலத்தில் எவராவது யோசினை இல்லாமல் இருக்கேலுமே” என்று பெரிதாக பதில் சொன்னாள் அவள்.

விட்டுக்குப் போவதற்கு சுபத்திராவுக்கு எப்போதும் மினி பஸ் இருக்கும். சுலோசனாவுக்கு இன்னுமொரு பிரண்ட் வரவேண்டும். அதற்காக அவள் காத்திருந்தாள். உதவிக்கு சுபத்திரா நின்றாள்.

சுலோசனா படிப்பில் கெட்டிக்காரி. அத்தோடு சுபத்திராவுக்குப் பக்கத்திலும் வழமையாக இருப்பவள். அது காரணமாக அவளுடன் அதிக ஈடுபாடு இருந்தது.

சுலோசனாவின் குடும்ப நிலைமைகள் பற்றித் தெரியாது. அவளும் தன்னைப் பற்றியோ குடும்பத்தைப் பற்றியோ அலட்டிக் கொள்வதில்லை. ஏன் தேவையில்லாமல் கதைப்பது! கூடில்லை.

தோளில் சுமையோடு ஒரு நடுத்தரவயது மனிதர் போனார். ஆட்கள் பரபரப்பாக நகர்ந்து கொண்டு இருக்க...

இ ணுவையூர் திதம்பர திருச்செந்திநாதன்

திஹர்என சுலோசனாவின் முகம்மலர்ந்து சிரித்தது “ஜயா வாறார்...” என்றாள் அவள்.

கையில் ஒருஉரப்பை அதில் கொஞ்ச சாமான்கள். வேட்டி சேட் சகிதம் ஒருவர் சுலோசனா அருகில் வந்தார். அவர்முகத் தில் மகிழ்ச்சி மின்னியது.

இருவரும் கதைப்பதைக் கவனியாது சுபத்திரா சுலோசனா வின் தகப்பனாரையே பார்த்தாள் மிக ஆழமாக.

சுலோசனாவின் “ஜயா” இப்படி இருப்பார் என்று கனவில் கூட நினைக்கவில்லை. தங்கள் முன்வீட்டில் உள்ள கனகசபையர் போல அல்லவா இருக்கின்றார்.

கால்களில் செருப்பு இல்லை. செம்பாட்டுக் கால்கள் ஆரிய குளத்தடி நோட்டின் கறுப்பில் துலாம்பரமாகத் தெரிந்தன. மொத்தத்தில் அவரின் உடல்மீதும் உடையின்மீதும் செம்பாட்டு மண் மெல்லிய ஒரு படையாக படர்ந்துதான் இருந்தது.

“தகப்பனும் மகனும் வெகு அன்னியோன்யமாகக் கதைத் தார்கள்.” அந்த இடத்தில் அவர்களோடு நிற்க சங்கடமாக இருந்தது. அம்மா கண்டால்கூட பேசுவார். சுலோசனாவின் வெளித்தோற்றத்தினை வைத்துக் கொண்டு இவரின் மகளாக இருப்பாள் என்று யோசித்துக்கூட பார்க்க முடியவில்லை. எனவும் நினைத்தாள்.

உடனேயே இந்த இடத்தைவிட்டு, சுலோசனாவை விட்டு தூரவிலகி விடவேண்டும் என்ற மனஉணர்வுகள் கூட அப்போது ஏற்பட்டன.

“நேற்றும் நாலுபெடியன்கள் செத்துப் போனாங்கள்...” என்று சொன்னார். அவர் முகத்தில் சோகம் பரவியிருந்தது. வார்த்தைகளில்கூட அது வெளிப்பட்டது.

“ஓம்...ஜயா” என்றாள் சுலோசனா. அவளில்கூட அந்த வேதனை தெரிந்தது.

ஏன் தன்னில் இந்தஇழப்பு தொடர்பாக வேதனை ஏற்பட வில்லை. அப்பாகூடச் சொல்லுவார் “சாகிறது அநியாயம்தான். ஆனால் இவன்கள் தேவையில்லாமல் தானே சாகிறாங்கள். பேசாமல் இருக்கிற மாதிரி இருந்தால் ஒருபிரச்சனையும் இல்லையே..” இது தானே உண்மை எனச்சுபத்திரா நினைத்தாள்.

“ஆர்பெத்த பிள்ளையளோ எல்லாம் எங்கடை பிள்ளையள் மாதிரி இருக்கு” என்று சுலோசனாவின் ஐயா சொல்லிவிட்டு பக்கத்தில் விசேடபதிப்பு பேப்பர் ஒன்று வாங்கினார். பிறகு

“பிள்ளை... நான்போறன். நீ பிறகு வாவன்” எனசுலோ சனாவிடம் “நான் போட்டுவாறன்...” என சுபத்திராவிடம் சொல்லிவிட்டு அவர் சனத்துக்குள் மறைந்தார்.

சுலோசனா அதிக சந்தோஷத்துடன் சுபத்திராவைப் பார்த்தாள். ஆனால் சுபத்திராவின் முகத்தில் எதுவித பாதிப்பும் இல்லை.

“ஐயாவுக்கு இன்னும் அலுவல் இருக்காம்... அதுதான் போறார். இல்லாட்டி என்னோடை வந்திருப்பார்.” என்றார்.

சுபத்திரா சிரிக்க வேண்டும் என்பதற்காக சிரித்துக்கொண்டு.

“தோட்டமோ செய்யிறார்.” எனக்கேட்டாள்.

“தோட்டமும் தான், அதோடை சுருட்டுக்கும் போறவர்” என சுலோசனா பதில் சொன்னாள்.

எப்படி இவளால் ஐ. சி. எம். ஏ செய்ய முடிகின்றது. ஒரு தோட்டக்காரனால் இது இயலக்கூடிய காரியமா? சுபத்திரா சுலோசனவை விணோதமாகப் பார்த்தாள்.

“படிக்கிறதுக்கு ஆரேம் கெல்பி பண்ணுறவையோ.”

இல்லை. அண்ணை ஓமானில். அவருக்கு படிக்கிறது நல்ல விருப்பம். ஆனால் வீட்டுக் கஷ்டத்தால் எஸ். எஸ். சி யோடை ஒமானுக்குப்போட்டார். அவர்தான் என்னெப்படிப்பிக்க வேணும் எண்டு கரைச்சல். தான் படியாட்டியும் நானாவது படிக்க வேண்டும் என்று ஐ. சி. எம். ஏக்கு திசை திருப்பினவர். கொஞ்சமார்க்ஸ்சால் கம்பஸ் கிடைக்கேல்லை.” என சுலோசனா சொன்னாள்.

“ம் ..” என்றாள் சுபத்திரா. அதில் வழக்கமான உற்சாகம் இல்லை.

“எங்கடை வாழ்க்கை பெரிய சரித்திரம் மாதிரி.

“ஏன்-” சுவாரசியம் இல்லாமல் கேள்வி பிறந்தது சுபத்திரா விடமிருந்து.

“நாங்கள் நல்லாய் கஷ்டப்பட்டனாங்கள். அண்ணென வெளி யாலை போன பிறகு தான் வாழ்க்கை ஒரு மாதிரி ஒடுது அதுவும் அண்ணென்கு போறது விருப்பம் இல்லை. எங்கடை கஷ்டத்துக்காகத்தான் வெளிக்கிட்டவர். சொந்த இடத்தைவிட்டு. வேறை இடத்தில் வாழ மனம் வராது.” எனச் சுலோசனா சொன்னாள்.

“ம்”

“கஷ்டப்பட்டு சின்னதாய் ஒரு வீடு கட்டினாங்கள். இப்ப அது கூட இல்லை.”

‘என் - ’

“நாங்கள் முந்தி பலாலி எயாப் போட்டுக்கு கிட்டத்தான் இருந்தனாங்கள். அதால் வீட்டை விட்டுத் துரத்தப் பட்டோம்.”

“சரியான அநியாயம் என்ன’ எனச் சுபத்திரா பரிதாபப் பட்டார்.

“அதிலை ஒண்டுமில்லை, எங்களைப்போல எத்தினை பேருக்கு இப்படியான கஷ்டங்கள் வந்திருக்கு.”

“எண்டாலும் சொந்த வீடு மாதிரி வருமே.”

“எது சொந்தம். வடிவாய் யோசித்துப் பார்த்தால் எதைச் சொந்தமென்டு சொல்லமுடியும். தமிழ்ச்சளம் வசிக்கிறபாரம்பரிய பகுதியையே எங்கடை பூமி எண்டு சொல்ல முடியாமல் இருக்கு. மொத்த நிலப்பரப்பையே சொந்தம் கொண்டாட முடியாமல் இருக்கிறம். யோசித்துப் பாரும் சுபத்திரா எங்கடை ஆட்கள் வசிக்கிற பகுதிகளை எங்கடை பகுதி எண்டு சொல்ல எங்களால் முடிகிறதா? அதுக்கிடையில் எங்கடைவளவு’ எங்கடைவீடு எண்டு எத்தனை காணிச்சண்டைகள், எல்லைச்சண்டைகள், மொத்த அடிமையாய் ‘இருந்து கொண்டு தனித்தனிய நாங்கள் சுதந்திர மாக இருப்பதாகக் கற்பனை பண்ணுறம்’ என வெறுப்புடன் சொன்னாள் சுலோசனா.

சுபத்திராவுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. சுலோசனாவை ஓங்கி அறைய வேணும் போலவும் இருந்தது. என்ன சித்தாந்தங்கள் கதைக்கிறாள் இவள்.

“நாங்கள் நல்லாய் கஷ்டப்பட்டு சீவிச்சப் பழகினாங்கள் அதால் எந்தக்கஷ்டமும் எங்களுக்கு புதிசில்லை என்று எங்கடை

மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறப்பேங்

ஜியா சொல்லுவர். முந்தி தாங்கள் குத்தகைக் காணியில்தான் குடியிருந்ததாம். ஒரு வாழை நடுறது எண்டாலும் காணிக் காரரிட்டைக் கேட்டுத்தான் நடவேணும். தான் அப்பிடிக் கஷ்டப்பட்டவராம். உள்ளமையாய் கஷ்டப்பட்டு வாழும் சனத்துக் குத்தான் அதின்றை அருமையும் தெரியும். அந்த அனுபவங்கள் எங்கடை வீட்டில் ஜியா, அம்மாவுக்கு நிறைய இருக்கு. அவை சொல்லியும், ஓரளவு அனுபவித்தும் எங்களுக்கும் இருக்கு. அதால் எந்தக்கஷ்டத்தையும் ஏற்கழுதியும் என்று சுலோசனா சொன்னாள். அவள் முகம் சிவந்து போய் இருந்தது.

ஒரு நாளும் இப்பிடிக் கதைக்காத சுலோசனா. ஏன் இப்படி கதைக்கிறாள் என்டு சுபத்திரா யோசித்துப் பார்த்தாள்.

அவளின் ஜியா வந்ததும், போன பின்னர் தான் கேட்ட கேள்விகளால் தான் இப்படிக் கதைக்கிறாளா? எனவும் நினைத் தாள்.

‘சுபத்திரா என்றை பிரண்ட வாறா. நான் போகட்டே உம் முடைய பஸ்கும் நிற்குது தானே’ என தீரேர் என பரபரப் படைந்த அவள் சொல்ல “எப்போது அவளை விட்டுப்பிரிவோம்” என எதிர் பார்த்திருந்த சுபத்திரா தலையசைத்து விடை பெற்றாள்.

அப்போதுதான் ஒரு மினிபல் போயிருக்க வேண்டும் அதனால் அடுத்த பஸ்ஸில் ஆட்கள் இருக்கவில்லை. எனவே வசதி யான ஒரு இடத்தில் அமர்ந்தாள் சுபத்திரா. மீண்டும் சுலோசனாவின் உரையாடலே ஞாபகம் வந்தது. அந்த சிந்தனையுடன் மோட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்க.

மூன்று சைக்கிள்களில் பெண்கள் போனார்கள். அதில் ஒன்றும் விசேசமில்லை. ஆனால் அதில் ஒன்று சாந்தி.

“சாந்தி” என்று கூப்பிட. நினைத்தாள். அந்த நினைப்பை தீர்மானமாக்க முன்னர் சாந்தியின் சைக்கிள் விரைந்து மறைந்து விட்டது.

சுலோசனா மறைந்து சாந்தியின் நினைவுகள் தோன்றின. அன்றைக்கு வீட்டுக்கு வந்து கதைத்த பின்னர் அன்று முழுக்க குழும்பிப் போயிருந்த சுபத்திராவுக்கு இன்றும் அதே குழும்பம் ஏற்பட்டு இருந்தது.

சாந்தி, சுலோசனா இரண்டு பேரும் தன்னைக்குழப்புகிள் ரார்களா? அல்லது தான் குழம்புகின்றேனா? என்பதைத் தீர்மானிக்க முடியவில்லை அவனுக்கு.

வீடு வந்து சேர்ந்த போது வீட்டில் அண்ணர் கணேசானந் தன் கொழும்பிலிருந்து வந்திருந்தார். அதுவும் நீண்ட நாட் கருக்குப் பிறகு.

வெளிவிறாந்தையில் கணேசானந்தன் தகப்பனார் பொன்னுத் துரையர் தாய் பாக்கியம் அமர்ந்திருந்து கதைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

“என்ன அம்மையார் ஐ.சி.எம்.ஏ. கிளாஸ் முடிச்சுக்கொண்டு வாறா போல” என்றான் கணேசானந்தன்.

சுபத்திரா சிரித்துக்கொண்டு தானும் ஒரு கதிரையில் அமர்ந்தாள்.

“எப்ப அன்னை வந்தது.” என்று அவள் கேட்க.

“அது பெரிய கதை, இப்ப என்ன நேரம் இரண்டு மணியே நான் வந்தது ஒரு மணியாக இருக்கவேணும். நேற்றுக்காலமை அங்கையிருந்து வெளிக்கிட்டு வந்து சேர ஒண்டரை நான் எடுத்திருக்கு. தலையெழுத்து இப்படிக் கஷ்டப்படவேண்டியிருக்கு என்றார் அவர்.

“என் அங்கையும் இங்கையுமாய் அலையிறாய். பேசாமல் அங்கை நிற்கிறதுதானே” என்றார் பொன்னுத்துரையர்.

“நெடுக அங்கை நிண்டால் பிஸ்னஸ் படுத்திடும். காசு கட்டினவங்கள் எல்லாம் அங்கை யெல்லாம் தேடிவந்திடுவங்கள்.”

“ஹோட்டலுக்கு வந்திடுவங்களே.” எனத்தாய் பாக்கியம் கேட்டாள்.

“ஓமோம் நான் இருக்கிற ஹோட்டலிலதான் இஞ்சை இருந்து வந்த கொஞ்சப்பேர் தங்கியிருக்கினம்.”

“ஹாம் வாடகை கன காசு வருமே” எனக்கேட்டாள் சுபத்திரா..

“அவன்கள் எங்கை ரூம் எடுத்து இருக்கிறான்கள். ஹோட் டல் ரூம்களுக்கு முன்னுக்கு பெரிய நடைபாதை இருக்கும். அல்லது சின்ன ஹோல்மாதிரி இருக்கும். அதிலைதான் ஐந்து பேர் பத்துப்பேராய் தங்கியிருக்கிறாங்கள்.”

“கன்காலமாயோ ...” என தாய் கேட்க.

“நான் வெளிநாடு அனுப்பும் வரையும் இருப்பான்கள். இப்ப என்ன நாலு மாதமாய் கொஞ்சப்பேர் தங்கியிருக்கிறாங்கள்.” எனச் சிரித்துக் கொண்டு கணேசானந்தன் சொன்னான்.

“உண்மையாய் அனுப்புவியோ அன்னை” எனச் சுபத்திரா கேட்க.

அவன் பெரிசாக சிரித்தான்.

“எனக்கு தெரியுமே அங்கை ஓராள் இரண்டு பேருக்கு சான்ஸ் வரும். சான்ஸ் என்ன ஓராள் இரண்டு பேரைத்தான் அனுப்பலாம்”

“அப்ப மிச்சாக்களை என்ன செய்யிறது.”

“என்ன செய்கிறது.” எனக்கேட்டான் கணேசானந்தன்.

“ஐயோ பாவம் கன்பெடியள் காணிபூமி நகை நட்டை வித்துத்தானே காசைக் கட்டியிருக்குங்கள்” எனப்பரிதாபமாக சுபத்திரா சொன்னாள்.

“பாவம் பரிதாபம் பார்த்தால் பிஸ்னஸ் செய்யெலாது. எத்தனை பேர் ஏமாற இருக்கின்மோ அதுவரை எனக்குப் பிழையில்லை எல்லாரிட்டையும் காசை வாங்கினாலும் ஓராள் இரண்டு பேரை அனுப்புறம். எத்தனை வருஷம் தான் போனாலும் மற்ற வைக்குக் காசைத்திருப்பிக் குடுப்பம். அதுவும் செல்வைக்கழிச்சுக் கொண்டு”

சுபத்திராவுக்கு என்னவோ தெரியவில்லை அவன் சொன்ன வைகளைக் கேட்க கஸ்டமாக இருந்தது. சீரணிக்க முடிய வில்லை.

“வட்டிக்காச அநியாயம் தானே. என்றாள்.

“என்ன அநியாயம். நான் வட்டி உழைக்கிறன் தானே”, என்று சொன்ன அவன் சிறிது நேரம் மெளனமாக நின்றான். பிறகு

“உனக்கு எங்கடை பிஸ்ளஸ் விளங்காது சுபத்திரா” எனவும் சொன்னான்.

சுபத்திராவுக்கு என்னவோ போல் இருந்தது. ஏற்கனவே பல வித காரணங்களால் குழம்பிப் போயிருந்த மனம் இப்போது முன்பைவிட சலனத்தில் ஆழந்தது.

அண்ணனிடம் வெளிநாடு போவதற்காக காச கட்டியவர்கள் மீது இன்னதெரியாத பரிதாப ஊர்ச்சி மேஜிட்டது. அந்த உணர்வினை அவள் பூரணமாக உணர்ந்தாள்.

அன்றைக்கு கணேசானந்தன் இல்லாத ஒரு நாள் அதிகாலையில் வந்து தங்கள் துயரங்களைச் சொன்ன இரண்டு இளைஞர்களும் நினைவுக்கு வந்தார்கள்.

“விசா வந்திட்டுதாம்” என தான் பொய்யாக சொன்னதை நினைத்தாள்.

அந்த நேரத்தில் அவர்களைச் சமாளிக்க அப்படி ஒரு பொய்யைச் சொல்லியிருக்கக் கூடாது எனவும் யோசித்தாள். அன்றைய மனநிலையில் அவர்களை மட்டமாக நினைத்தாலும் தாயுடன் சேர்ந்து பேசியதும் பிழை போலவும் தெரிந்தது.

யோசிக்க எதையும் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. அப்போது கேற்றடியில் இரண்டு பேர் காணப்பட்டார்கள். சுபத்திரா அவர்களைப் பார்த்தாள். அன்றைக்கு வந்தவர்கள் தான்.

“அன்டைக்கு உன்னைத் தேடி வந்த ஆட்கள்தான்” என்றாள் சுபத்திரா.

நேரம் பதினோரு மணி இருக்கும் என்றாலும் வெய்யில் உச்சமாக இருந்தது. குசினிக்குள் இருந்து கனகம்மா உரத்த குரவில் சத்தம் போடுவது கேட்டது.

“இந்த அம்மாவுக்கு மெல்லமாய் கதைக்கத் தெரியாது. என்று சுகுணா நினைத்தாள்.

“எப்போதும் அம்மா உரத்த குரவில் தான் கதைப்பா. அது எந்தவொ இரகசியமான விடயமாக இருந்தாலும் அம்மாவுக்கு எதிலும் வஞ்சனையான எண்ணங்கள் இல்லை. அதோன் அம்மாவிடம் உள்ள நல்ல பண்டு. ” எனவும் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போது விமலா கூப்பிட்டாள்.

“சுகுணா இஞ்சை ஒருக்கா வா”

“என்னக்கா” என்றபடி அறைக்குள் போனாள். தலைமயிரை இழுத்து உச்சிக்கொண்டை போட்டிருந்த விமலா தங்கை சுகுணாவைப் பார்த்து புன்னகைத்து.

“இதிலை எதைப்போடு” எனக்கேட்டாள்.

சுகுணாவுக்கு பட்டென்று கோபம் வந்தது. என்றாலும் கோபிப்பதற்கு இது நேரமல்ல சின்னக்காவுடன் இப்ப கோபித்தாள் வெளிக்கிட்ட அலுவலும் பிழைச்சுப் போகும் எனத் தன்னைச் சமாளித்து.

“எதை யெண்டாலும் போடன்” என்றாள்.

“இல்லைச்சுகுணா எது நல்லாய் இருக்கும் என்டு சொல்லன்”

“எதையாவது போடன்” என மீண்டும் சொல்ல, விமலா விடுவதாக இல்லை.

சின்னக்கா இப்பவே பதினொரு மணிக்கு மேல் போட்டுத் தான் நான் அப்போதையே ரெடி. அங்கை அம்மா குசி வெளிக்கிடன். நீ இன்னும் தலை சூட பின்னேல்லை.” என சுகுணா சொல்லும் போது அவளிடம் ஏற்பட்ட சலிப்பு தெரிந்தது.

“நீ வெளிக்கிட்டு விட்டியோ”

ஓ நான் அப்போதையே ரெடி. அங்கை அம்மா குசி வெளிக்கை இருந்து சத்தம் போடுறா. அவ இனி தோட்டத்துக்கும் சாப்பாடு கொண்டு போக வேணும்.”

“என்ன நீ என்ன உந்த காவ்ஸ்கேட் பிளவ்ஸ்சோடையோ வரப்போறாய்.”

“ஏன் ஆஸ்பத்திரிக்குத்தானே போகப்போறம். கவியான விட்டு றிசப்பனுக்கு போகேல்லைத்தானே. வீண் கதையை விட்டுப்போட்டு கெதியாய் வெளிக்கிடு. உனக்கு என்ன நேரத் தில் எப்படி வெளிக்கிடுறது. எண்டு தெரியேல்லை.”

“நான் அப்ப வரேல்லை. நீ போட்டுவா.” என்றாள் விமலா. அவள் முகம் கறுத்துப்போய் விட்டது. சுகுணாவின் கதைகள் அவளுக்கு சுட்டிருக்க வேணும்.

“உது தான் நான் கதைக்க வாடுறைல்லை. சொல்லுறதையும் கேட்க மாட்டாய் சொன்னாலும் பிடிக்காது. சரி சரி பேசாமல் கெதியாய் வெளிக்கிடு’ எனச் சமாளித்தாள்.

“நீ போட்டுவா” என மீண்டும் விமலா சொல்ல.

“என்ன சின்னக்கா நீ இப்ப இதையேன் பெரிசு படுத்தி நாய் எதையாவது சிரியஸ்சாக எடுக்காதே சமாளித்துப்பழகி னால் தான் ஆட்களோடை சேர்ந்து வாழ்வாம். நானும் உன் னைப் போல இருந்தால் எவ்வளவு பிரச்சினை தெரியுமே கோபிக்காமல் வெளிக்கிடு.” என்று சொன்ன சுகுணா.

“இந்த ப்ரோக் தான் உனக்கு நல்லாய் இருக்கு. இது புது சாய்த் தைச்சதுதானே. இதைப்போடு.” என்று விமலாவின் கையில் இருந்த ப்ரோக் ஒன்றைத் தெரிவு செய்து கொடுத்தாள்.

விமலாவின் முத்தில் மெல்லியதாக ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. அவள் தொடர்ந்து வெளிக்கிடுவதற்கு ஆயத்தமானாள். சுகுணா அறையை விட்டு வெளியே வந்தாள்.

“சுகுணா என்ன செய்கிறாய் நேரமல்லே போகுது” எனக் குசினிக்குள் இருந்து கனகம்மா கேட்டாள்.

“நான் ரெடி சின்னக்கா வெளிக்கிடுற நீங்கள்சாப்பாட்டை போட்டு வையுங்கோ.” என பதிலுக்கு சுகுணா சொன்னாள்

நிச்சயமாய் விமலா தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டு வர இன்னும் அரை மணித்தியாலம் எடுக்கும் என்பது சுகுணாவுக்கு தெரியும். தன்னாவில் திருப்திப்பட்டு வீட்டில் உள்ள ஏனைய வர்களை அபிப்பிராயம் கேட்டு விமலா புறப்படுவதற்குள் கூடப் போறவர்களுக்கு அலுப்புத்தான் ஏற்பட்டு விடும்.

சுகுணா குசினிப்பக்கம் போனாள். குசினி வாசலில் செருப்பைக் கழற்றி விட்டு உள்ளே நுழைந்தாள். சிறிய பாத்திரத்துள் சாப்பாடு போட்டு பிரப்பங்கூடையோடு இருந்தது.

கனகம்மா தோட்டத்துக்கு சாப்பாடு கொண்டு போவதற்கும் ஆயுதத்தைப் படுத்திக் கொண்டிருந்தாள். கடகம் தயாராக இருந்தது, கமலா வழக்கம் போல கால்களைக்கட்டிக் கொண்டு வாடிய மலர் போன்ற முகத்துடன் இருந்தாள்.

“அம்மா நீங்கள் தோட்டத்துக்குப் போற தெண்டால் போங்கோவன் நான் போறன்” என்றாள் கனகம்மாவைப் பார்த்து.

ஓமோம் நீங்கள் போகும் வரையும் நான் இஞ்சை இருந்து என்ன செய்யிறது. தோட்டம் சாறுற ஐயாவுக்கு சாப்பாடு கொண்டு போக வேணும்” என்றாள்.

“அப்ப நீங்கள் போங்கோவன்.” எனச் சுகுணா சொல்லும் போதே.

“அவ்வை ஏன் நீ கலைக்கிறாய். அவ போறநேரம் போகட்டுமன்” எனப்பாய்ந்தாள் கமலா.

சுகுணா கமலாவை நுட்பமாகப்பார்த்தாள் ஏன் பெரியக்கா திஹர் பாச்சல் பாய்கின்றா என்பது விளங்கவில்லை. காரண மில்லாமல் பாய்வது பெரியக்காவின் வேலைதானே. எனவும் யோசித்தாள். அது காரணமாக மெளனமாக இருந்தாள்.

“சரி அப்ப நீடியும் அவனும் கெதியாய் போட்டு வாங்கோ உவன் சின்னவன் இன்னும் பள்ளிக்கூடத்தால் வரேல்லைப் போல்.” என்றாள் கனகம்மா.

“இரண்டு கிழமைக்குப் பிறகு இண்டைக்குத் தானே அவன் பள்ளிக்கூடம் போய் இருக்கிறான். ஒரு மணிக்குத்தான் பள்ளிக்கூடம் விடும்.” சுகுணா சொல்ல.

“அவன் வந்து சாப்பிட்ட உடனே தோட்டத்துக்கு வரச் சொல்லு பிள்ளை.” எனக் கமலாவைப் பார்த்துச் சொன்ன கனகம்மா, கடக்குத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு வெளியே வந்தாள். தாயைத் தொடர்ந்து சுகுணாவும் வந்தாள்.

படலையடியில் நின்று சரஸ்வதியின் பெண் பிள்ளைகள் இரண்டும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. விளையாட்டின் உச்சத்தில் அவை இரண்டும் பெரிதாக சத்தம் போட்டன.

“உதுகள் ஏன் சத்தம் போடாமல் விளையாடச் சொல் லுங்கோ. மனிசர் ஒரு நிமிசம் நிம்மதியாய் இருக்கேலாது” என்று கமலா குசினிக்குள் இருந்து சத்தம் போட்டாள்.

“அதுகள் சின்னப்பிள்ளையள் விளையாடினால் அப்படித் தானே இருக்கும். நீ ஏன் உதுகளைக் காதினை விழுத்திறாய்” என்று கனகம்மா சொல்லிக் கொண்டு புறப்பட்டாள்.

படலையடியைத் தாண்டும் போது அந்த இரண்டு பெண் பிள்ளைகளைப் பார்த்து.

“விளையாடிப் போட்டு பசிக் கேக்கே பெரியக்காவைக்கேட்டு சாப்பிடுங்கோ என்ன” என்று அன்பாகச் சொல்லிக் கொண்டு கனகம்மா ஒழுங்கையினுள் இறங்கினாள்.

பிள்ளைகள் இரண்டும் தலையாட்டின. சிறிது நேரம் அந்தப் பிள்ளைகளையே பார்த்துக் கொண்டு நின்ட சுகுணா “தவ சூமாரி” எனக்கூப்பிட்டாள்.

எட்டு வயது நிரம்பிய தவக்குமாரி தனது நாலு வயதுத் தங்கை தவமலருடன் சுகுணாவுக்குக் கிட்ட வந்தாள்.

“சாப்பிட்டுப் போட்டு விளையாடுங்கோவன்” எனக் கேட்டாள்.

அவைகள் இரண்டும் வேண்டாம் தலையாட்டத்தொடங்க.

“ஏன் நான் சாப்பாடு குடுக்க மாட்டனே. நெருப்புக் குடிச்சு சமைக்கிற ஆட்கருக்கு சாப்பாடு குடுக்கத் தெரியாதே நீயும் ஆஸ்பத்திரி போக அந்தப்பிள்ளையருக்கு சாப்பாடு கொடுக்காமல் களைச்சுப் போயிடுவன் என்டு நினைச்சியோ சுகுணா செய்யிற தான்த்தை நான் வடிவாய் செய்வன்.” என கமலா சொன்னாள்.

சுகுணாவுக்கு தர்ம சங்கடமான நிலையாக இருந்தது. அந்தப் பிள்ளைகள் இரண்டும் புரிந்தும் புரியாத நிலையில் சுகுணா வைப் பார்த்துச் சிரித்தன.

‘‘நீங்கள் போய் விளையாடுங்கோ’’ எனச்சொன்ன சுகுணா தமக்கையின் கதைக்குப் பதில் சொல்லாமலே வீட்டுக்குள்ப் போனாள்.

ஓரு குடும்பத்தினுள்ளேயே எத்தனை விதமான மனோநிலை யில் உள்ளவர்கள் உள்ளனர். எல்லோரையும் ஒன்று சேர்த்து குடும்பத்தை நடத்துவது என்பது எவ்வளவு சிக்கலானது. ஓரு குடும்பத்திற்கே இப்படியான நிலை என்றால் எங்கடை சனம் எல்லாத்தையும் ஒன்று சேர்ப்பது என்பது எத்தனை பிரச்சினையானது. என யோசித்துக் கொண்டு விமலா நின்ற அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

கண்ணாடி முன்னாள் நின்று தலைமயிரை ஒதுக்கிக் கொண்டு நின்ற விமலா.

‘‘கொஞ்சம் பொறு சுகுணா ஓரு ஐஞ்ச நிமிசத்தால் வந்திடுவன்’’ என்று சொன்னாள்.

சுகுணாவுக்கு சிரிப்புத்தான் வந்தது.

‘‘ஏன் பெரியக்கா சுத்தம் போடுறை’’ என விமலா கேட்டாள்.

‘‘விரக்தியில் இருக்கிற எல்லாரும் அப்படித்தான். அக்காவை பிழை சொல்லேலாது. என்டு தான் நான் இப்ப யோசிக்கிறன் நாளைக்கு நீயும் இப்படித்தான். நாளையண்டைக்கு நானும் இப்படித்தான் இருப்பனோ தெரியாது. அக்காவும் எவ்வளவு காலமாய் இந்த வீட்டில் இருந்து கஸ்டப்படுகிறா’’ தொடர்ந்து கஸ்டப்பட்டால் இப்படித்தான்.’’ என்று சொன்ன சுகுணாவுக்கு ஜயாவின் நினைப்பு வந்தது.

பிறந்த நாள் தொடக்கம் ஐயாவும் தான் கஸ்டப்படுகிறார். சின்ன வயதிலேயே ஐயா அசல் தோட்டக்காரனா மாறி விட்டார். ஐந்தாம் வகுப்போடு படிப்புச்சரி விடிய மூன்று மணிக்கோநாலு மணிக்கோ எழும்பி இறைக்கப்போவார்களாம். துலா இறைப்பில் ஐயா துலாவில் நிற்கிற ஆட்களில் ஒருவராக நிற்பார். அப்பிடிக்கஸ்டப்படத் தொடங்கின ஐயா இன்றைவரைக்கும் கஸ்டப்பட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கிறார். சொந்தமாய் தோட்டக்காணி கூட இல்லை குத்தைகைக் காணியில் ஐயா கஸ்டப்படுகிறார். ஐம்பது வருஷங்கள் இருக்குமா? இன்னும் ஏன் ஐயாவுக்கு விரக்தி ஏற்படவில்லை, சலிப்பு ஏற்படவில்லை. எப்படி எல்லாப்பிரச்சினைகளையும் ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றார்? எவ்வளவு பெரிய பொறுமைசாலி.''

சுகுணா யோசித்துக்கொண்டு இருக்கும் போது விமலா ஆயத்தமாகி விட்டாள்.

“சரி சுகுணா வா போவம்” என புறப்பட ஆயத்தமானாள் விமலா.

சுகுணா குசினிக்குள் போய் பிரப்பங்கூடையைத் தூக்கி னாள்.

“பெரியக்கா போட்டுவாறம்” என்றாள் சுகுணா கமலா வைப் பார்த்து.

“மினைக்கெடாமல் கெதியாய் வாங்கோ” கமலா சொன்னாள்.

“ஓம் அக்கா” என்றாள் சுகுணா.

விமலாவுடன் சுகுணாவும் படலையடிக்கு வந்த போது தவக்குமாரியும், தவமலரும் அவர்களை அணுகினர்.

“ஆஸ்பத்திரிக்கே போறீங்கள்.” என மூத்தவள் தவக்குமாரி கேட்டாள்.

“ஓம்.”

“அம்மாவை வரேக்க கூட்டிக்கொண்டு வாங்கோ மாயியை யும் வரச் சொல்லுங்கோ.” என்றாள் தவமலர்

இருவரும் ஒழுங்கையினுள் இறங்கினார்கள்.

மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறப்போம்

“மாயி வீட்டை வர கன காலம் எடுக்கும்” என்று பிள்ளை கருக்குச் சொல்லி என்ன பிரயோசனம் என்றாள் விமலா.

சுகுணாவுக்கு ஆஸ்பத்திரிக் காட்சி மனதில் உருப்பெற்றது.

வலது காலை இழந்த கண்மணியின் மகள் புவனம் பக்கத் திலே கண்ணீர் விட்டபடி கண்மணியும் மருமகள் சரஸ்வதியும்

“ஐயோ வீடு பாக்கப் போய் என்றை பிள்ளையின்றை கால் போனதே” என்று அன்றைக்கு கண்மணி அழுத அழுகையை நினைக்க சுகுணாவுக்கு கண்ணீர் வந்தது.

பஸ் நிலையத்தை நோக்கி நடக்கும் போது கண்களில் பெருகிய கண்ணீரை சுகுணா துடைத்துக் கொண்டாள். அவளது செய்கையினை அவதானித்த விமலா அவளை உற்றுப் பார்த்தாள்.

“என் சுகுணா அழுகிறாய்”

“ஓன்டுமில்லை” என்று பதில் சொன்ன சுகுணா. மெல்லிய தாக புன்னகைப்பதாக பாவனை செய்தாள், மனம் கண்மணியை நினைத்துக் கொண்டது.

வீடு பார்க்க புவனத்துடன் போன கண்மணி அன்று மாலை வரை வீடு திரும்பவில்லை. மருமகள் சரஸ்வதியும் பிள்ளைகளும் வெகுவாக பயப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தார்கள்:

இரவு ஏழு மணிக்கு அவர்களோடு போன ஆட்களில் சிலர் திரும்பி வந்த பின்னர் தான் புவனத்தின் கால் பறிபோன துக்க கரமான சம்பவம் தெரியவந்தது.

சில நாட்களுக்கு முன்னர் அகோரமாக நடந்த சண்டையும் அது காரணமாக அகதிகளாகச் சனங்கள் புறப்பட்ட பின்னர் இரண்டு மூன்று தினங்கள் தான் கொஞ்சம் அமளி குறைந் திருந்தது. என்றாலும் புதிதாய் முகாம் அமைத்து இருந்தவர் களின் செல் அடிக்கு புவனத்தின் வலது கால் பறி போய் விட்டது.

வீடு பார்க்கப் போவது ஒரு சாட்டு என்றாலும் வளவில் இருந்து மாடுகளையே அவர்கள் பார்க்கப் போய் கடைசியில் செல் அடியில் மாடுகளும் பலியாகி விட்டன.

தரையில் விழுந்து உருண்டு புரண்டு அழுத சரல்வதியையும், பிள்ளைகளையும் ஒருவாறு தேற்றி வீட்டுக்கு அழைத்து வந்த கனகசபையர் குடும்பத்தினர். அன்று தொடக்கம் கண்மணி குடும்பத்தினரின் பாது காவலர்கள் ஆகிவிட்டனர்.

இரவு ஒன்பது மணிக்கு யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரிக்கு கனகசபையர் சரல்வதியை அழைத்துக் கொண்டு போயிருந்தார். சுகுணாவும் தாய் கனகம்மாவும் கூடவே போனார்கள்.

அழுது அழுது உணர்வு இழுந்து கிடந்த கண்மணியையும் சத்திர சிகிச்சையின் பின்னர் மயங்கிப் போயிருந்த புவனத்தையும் கண்ட சரல்வதி குறைத்தொடங்கினாள்.

பொங்கிவரும் அழுகையினை அடக்க முடியாதவாறு சுகுணா சரல்வதியை சமாளிக்க வெகுவாகக் கல்டப்பட்டாள். ஆஸ்பத்திரியில் கால், கை இழுந்து ஏனைய அவயவங்கள் சிதைந்து எத்தனையோ பேர் இருந்தார்கள்.

“இந்த மன்னில் தமிழர்களாக அல்ல வெறுமனே மனி தர்களாகக் கூட எங்களை மதிக்கின்றார்கள் இல்லையே” என்ற எண்ணம் தான் அப்போது சுகுணாவுக்கு வந்தது.

இவ்வளவு அநியாங்கள் நடக்கும் போது யாரால் எதுவுமே செய்யத் தோன்றாமல் பார்த்துக் கொண்டு இருக்க முடியும் எனவும் அப்போது சுகுணா யோசித்தாள்.

யோசனையை சிதற அடிக்கும் வண்ணம் கோட்டையில் “செல்” அடிக்கும் சத்தம் கேட்டது. மிகச் சமீபமாகத்தான் விழுந்திருக்க வேண்டும். ஆஸ்பத்திரி சுவர்கள் கூட அதிர்ந்தன.

நடந்து கொண்டிருந்த போது சுகுணாவுக்கு மீண்டும் மீண்டும் பழைய சம்பவங்களே ஞாபகத்திற்கு வந்தன.

புருஷனை இழுந்து, மகனையும் அநியாயமாக பறிகொடுத்து விதவை மகஞ்ஞன் மருமகள் பிள்ளைகளஞ்ஞன்கல்டப்பட்டு சீவியம் நடத்த கடைசியில் வீடு வாசல்களை இழுந்து அகதியாகி விட்ட பின்னரும் கூட காலம் விடவில்லை.

விதவை மகள் முட மாகிப் போய் விட்டாள். சோதனை கரும் வேதனைகரும் தொடர் கதையாகி விட்ட பின்னர் எப்படி மனத்தினை ஆற்றுவது.

வசதியுள்ளவர்கள் எப்படியும் சமாளித்துக் கொள்ளலாம் ஆனால் சீவியத்தையே கொண்டு நடாத்தக் கஸ்டப்படும் அனேக மாணோர் எப்படி இந்தப் பிரச்சனைகளை யெல்லாம் எதிர் கொள்கிறார்கள்.

“என்ன சுகுணா யோசினை” என விமலா அவளைச் சுய நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தாள்.

“ம்” என்ற சுகுணா விமலாவைப் பார்த்தாள். விமலா சந்தோஷமாக இருந்தாள். அடிக்கடி முகத்தினை வேஞ்சியினால் அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

விமலா எப்போதும் இப்படித்தான். வீட்டைவிட்டு வெளியே புறப்பட்டால் சந்தோஷமாக இருப்பாள்.

“கொஞ்ச நாளைக்கு பொழுது போகும்” என்றாள் அவள்

“என்ன” என்று கேட்டபடி விமலாவை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தாள் சுகுணா.

“இல்லை ஒவ்வொரு நாளும் இப்படி ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து போற தால பொழுது போகும் என்டு சொன்னானான்.”

சுகுணா அதற்குப் பதில் சொல்ல வில்லை. ஒவ்வொரு வருக்கும் ஒவ்வொரு விடயம் முக்கியமானது. விமலாவுக்கு எது முக்கியம் என்று அவளுக்கு தெரியும்.

இருவரையும் மோட்டார் சைக்கிள் ஒன்று விலத்திக் கொண்டு போனது. ஒடிக்கொண்டு போனவன் அவர்களைப்பார்த்து புன்னகைத்தான்.

அவன் யார் என்று அடையாளம் காணமுன்னர் விமலாவும் வெக்கப்பட்டுச் சிரிப்பது சுகுணா கண்டான்.

“ஆர் அது” என்ற கேள்வி பிறக்க முன்னரே அவன் முன் வீட்டு கணேசானந்தன் என்பதை சுகுணா உணர்ந்து கொண்டாள்.

“அவனைப்பார்த்து ஏன் சின்னக்கா சிரிப்பு” என்றாள் கோபமாக சுகுணா.

ரத்தம் ஊறிய மண்போல செம்பாட்டுமன் தன் இயல்பான சிவப்பினை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. சுற்றுப் பகுதியெங்கும் பசியமுளைகளுடன் வெங்காயம் முளைவிட்டு இருந்தது.

கனகசபையரின் நிலப்பரப்புத்தான் பசுமை பூணா மல் அம்மண்மாக இருந்தது. என்றாலும் வெங்காயம் நடுவதற்கு ஆயத்தங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன. சதுரம் சதுரமாக பாத்திகளும் வாய்க்கால்களும் பூர்த்தியாக்கப்பட்டு இருந்தன.

பெண்கள் வெங்காயத்தினைத் துப்பரவு செய்து கொண்டிருந்தார்கள். கிணற்றடியில் கனகசபையர் மிசினைப்பூட்டி இறைப்புக்கு ஏற்ற நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டு இந்தார்.

நாலைந்து தென்னைகள் பூவரசம்மர ஆடுகாலின் நிமல்... ஸ்ரீவற்றின் பின்னணியில் காணப்பட்ட கிணற்றடியில் கனகசபையர் முகத்தினைத் துடைத்துக்கொண்டு சுற்றிவர பார்க்கத் தலைப்பட்டார்.

சிமுக்குப்பக்கம் நீண்ட ரயில்தன்டவாளமும் அருகே ரயில்வெள்ரேசனும். மேற்குப்பக்கம் எப்போதும் ஆட்களாலும் வாகனங்களாலும் நிறைந்துபோய்க் காணப்படும் பிரதானவீதியும் வடக்குப்பக்கம் செறிவான குடிசைவீடுகள், சிலகல்வீடுகள். தெற்குப்பக்கம் மகளிர்பாடசாலை, பெண்கள் அனாதை வீடுதியும் ரயில்வே நிலையத்திற்குப் போகும் பாதையும்.

நடுவே இந்தப் பரந்த வெளியில் எப்போதும் அழகுள்ளாத தோட்டங்கள், பயிர் இருந்துதோ இல்லையோ பசுமையிலும் அழகு, வெறுமனே செம்பாட்டு மண்ணாக இருக்கும் போதும் அழகுதான்.

தான் சிறுவனாக இருந்தகாலத்தில் இருந்த தோட்டநிலப் பரப்புகளும் இப்போது உள்ள நிலப்பரப்புகளுக்கும் இடையில் எவ்வளவு வித்தியாசம், முன்பு இருந்ததைவிட தோட்டநிலங்கள் குறைந்துவிட்டன.

பெரும்பாலான தோட்டங்களில் வீடுகளும் வேறுதொழில் ஸ்தாபனங்களும் முளைத்துவிட்டன. இப்படியே போனால் இந்த செம்பாட்டு மண்ணுக்குரிய பயிர்களின் நிலை என்ன? தோட்டம் செய்து பிழைப்பவர்களின் கதிதான் என்ன?

வளமுள்ள நிலங்கள் எல்லாவற்றிலும் குடியிருப்புக்களும் தொழிற்சாலைகளும் ஆரம்பிக்கப்பட்டால் எங்கேபோய் முடியும். எங்கள் பிரதேசத்தின் பல பகுதிகளில் எவ்வளவு நிலங்கள் இப்போதும் வெறுமையாக உள்ளன. அவற்றில் போய்குடியேறி னால் தோட்டநிலங்களைப் பாதுகாக்கலாம். ஆனால் இதுபற்றி யோசிப்பது யார்? இதனை அழுல் படுத்துவது யார்? இப்படி செய்யுங்கள் என்று சொல்வது யார்?

எங்கள் கையில் நிர்வாகம் இல்லாதவரை இதற்கு எப்போதும் விடைகாண முடியாது என்று ஒருத்தலை நாரேந்திரன் சொன்னதையும் கனகசபையர் அப்போது நினைத்துக் கொண்டார்

எவ்வளவு காலமாக இந்தப் பகுதியெங்கும் எங்கள் உடல் வியர்வை சிந்திஉழைக்கின்றோம். இன்னும் அதேவிதமாகத் தான் உழைத்து வருகின்றோம். ஆனால் இன்னமும் அரசியல் ரீதியான விடுதலை கிடைக்காதது போலவே பொருளாதாரரீதி யாகவும் எதுவித முன்னேற்றமும் கிடைக்கவில்லை.

வடக்குப்பக்கமாக உள்ள குடியிருப்புக்களிலும், மேற்குப் பக்கமாக உள்ள பிரதான வீதியியல்களும் பல கல்வீடுகள் உள்ளன. சிலமாடி வீடுகளும் தலைநிமிர்ந்து நிற்கின்றன. ரீ. வி, அண்டெனாக்களும் உயர்ந்து தெரிகின்றன. ஆனால் அவற்றில் எத்தனை வீடுகள் எங்களைப்போல் கஸ்டப்பட்டவர்களுக்கு தோட்டக் காரர்களுக்குச் சொந்தமாக இருக்கின்றன?

வெள்நாட்டில் பின்னைகள் உள்ளவர்களும் அந்தக்காலத்தில் சிங்கப்பூர், மலேசியா போனவர்களுக்கும், வியாபாரிகள் என்று இருப்பவர்கள்தான் பெரும்பாலும் அத்தவீடுகளின் சொந்தக்காரர்களாக உள்ளனர்.

கோட்டும் செய்து அல்லது கூவிவேலை செய்து, சுருட்டுச் சுற்றித்தன்னும் எத்தனைபேர் பெரியவீடுகளுக்கும், ஏனைய வசதிகளுக்கும் உரிமையாளர்களாக உள்ளனர்.

ஒருசில தொட்டக் காரர்கள்தான் இவ்வாறான வசதிகளுடன் உள்ளனர். மிகுதிப்பேர் அன்று தொட்டக்கம் இன்றுவரை ஒரே நிலைமைதான். மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் இவைதெரி வதில்லை. ஆழமாகப் பார்த்தால் எங்கள் மண்ணில் உள்ள கிராமங்களின் நிலை இதுதான். கஸ்டப்படுபவர்கள் கஸ்டப்பட்டுக் கொண்டுதான் உள்ளனர்.

மிசினை ஸ்டாட்செய்யச் சொல்லி யாரோ குரல்கொடுக்க.. கனகசபையர் சுயநிலைக்கு வந்து மிசினை ஸ்டாட்செய்தார்.

குபீர் என்றுபாய்ந்து சிவப்பான வாய்க்காலை கருமையாக்கி நீர் பாய்ந்தோட்டு தொடங்கியது கனகசபையர் தலைப்பாகை யினைக் கட்டிக் கொண்டு பாத்திகளை நன்கூக்கத் தொடங்கினார். பென்கள் வெங்காயத்தினை நடத்தொடங்கினர்.

இந்த வெங்காயநடுகை இரண்டு, மூன்று கிழமைக்கு முன்னர் நடந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் எருப்பறிப்பதில் ஏற்பட்ட தடங்கல் இவ்வளவு நாட்களும் தாமதப்படுத்தி விட்டது.

எருவாங்க காசில்லாமல் கஸ்டப்பட்டுச் சுருட்டுக் கொட்டில் முதலாளி பொன்னம்பலத்தாரிடம் கேட்க நினைத்து அதுவும் அன்றைக்கு சரிவராமல் போகவே கடைசியில் கனகம்மாவிடம் இருந்த சங்கிலி ஒன்றுதான் அடைவுக்கு போனது.

கமலாவுக்கு கவியாணம் ஏதும் சரிவந்தால் என்ற நம்பிக்கையில் அந்தச்சங்கிலியும் இரண்டு சோடிகாப்புக்களும் கைவசம் இருந்தன. ஆனால் காலம் சங்கிலியை அடைவுகடைக்குப் போகச் செய்து விட்டது.

இனிவெங்காயம் விளைந்து நல்ல விலைக்குப் போனாலும் கூட சங்கிலியை மீட்கவும் உதிரிகளாக்கப்பட்ட கடன்களைக் கொடுக்கவும், ஏற்கனவே பட்ட கடன்களுக்கு வட்டியைக் கட்டவும் வழிவருமா?

இவை எல்லாவற்றையும் விட நாளாந்து சீவனோபாயத்தினைக் கொண்டு நடத்துவது என்பது வாய்க்கால் வழியே பாய்ந்தோடும் தண்ணீர்போல சிந்தனையும் பாய்ந்தோடு கின்றது

எந்த நம்பிக்கையில் வாழ்கின்றோம். எதிர்காலத்திலாவது ஏதாவது விமோசனம் கிடைக்குமா? எனவும் கணக்கபையர் யோசித்தார்.

எங்கள் தலை முறைதான் கஸ்டப்பட்டாலும் பரவாயில்லை. பொறுத்துக் கொள்வோம். இனிவரும் தலைமுறைகள் தன்னும் அரசியல், பொருளாதார விடுதலை பெற்றால் போதும் எனவும் நினைத்தார்.

எந்த விடுதலையாக இருந்தாலும் தனியே இப்போது போராட வெளிக்கிட்ட பெடியள் மட்டும் போதுமா? மக்களின் பங்களிப்பு எந்தளவு இருக்கவேண்டும். மக்கள் பூரணமாக விழிப்பு ணர்ச்சி பெற்றால் எந்தப் போராட்டமும் வெகு இலகுவாகி விடும்.

ஆனால் பொதுமக்களில் இன்னமும் சிலர் தாங்கள் எத்தகைய நிலைமையில் வாழ்கின்றோம். என்பதை சரிவர உணராமல் லாபநட்டக் கணக்குப் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பது பற்றியும் கணக்கபையர் யோசித்தார்.

தோட்டத்தின் ஒருபகுதியை முற்றாக நன்றத்து விட்டார். வெங்காய நடுகை சிலபாத்திகளில் தான் பூரணமாகி இருந்தது. எனவே ஈரம் காய்ந்து விடும்என்ற காரணத்தால் இறைப்பினை நிறுத்திவிட்டு வாய்க்காலில் வரும் தண்ணீரையும் பாத்தியில் சேரவிட்டுவிட்டு பழையபடி கிணற்றியிக்கு வந்தார்.

தலைப் பாகையை அவிழ்த்து உடலில் வழிந்தோடிய வியர் வையைத் துடைத்துக் கொண்டு கிணற்றுக் கட்டில் சாய்ந்து உட்கார்ந்தார்,

பூரசமர நிழலின்கீழ் அமர்ந்ததும் உடலில் புத்துணர்ச்சி பறவியது. மெல்லிய காற்றுக்கூட அவர்உடலை வருடிச் சென்றது. அந்தச் சுகத்தினை அனுபவித்த அவர் நீண்ட தோட்ட வெளியினைக் கண்களால் துலாவினார்.

வழக்கமான பாதைவழியே சின்னவன் சுரேந்திரனை அவர் தேடினார். கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை ஆட்களின் நடமாட்டும் இருந்தது. ஆனால் சின்னவனைக் காணவில்லை,

தேனீர் கேற்றிலுடன் அவனை அவர் எதிர்பார்த்தார். இவ்வளவு நேரத்திற்கிடையில் அவன் வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால்

இனுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

காணவில்லை. வெங்காயம் நடும்பெண்கள் நிச்சயமாக தேனீருக் குக் குரல் கொடுப்பார்கள்.

“என்ன கனகர் யோசினை ..” என்ற குரல் அவரை சுயநி ணவுக்குக் கொண்டு வந்தது

அவர் எதிரே சுப்பிரமணியத்தார் நின்று கொண்டிருந்தார்.

“இருங்கோவன்” என கனகசபையர் சொல்ல சுப்பிரமணியத்தார் அவரின் முன்னால் இருந்தார்.

சுப்பிரமணியத்தார் கனகசபையரின் பள்ளிக் கூடத்து சுக்பாடி மாத்திரமல்ல பொருளாதார நிலைமையில் இருந்து சுக்லவழிகளிலும் கனகசபையரைப் போலவே இருந்தார். அவரின் தோட்டத்திலிருந்து கிழக்குப் பக்கம் மூன்றாவது தோட்டக்காரர்னும்கூட

“என்னோப்பா யோசினை...” எனச் சுப்பிரமணியத்தார் கேட்க கனகசபையர் சிரித்தார்.

அந்தச் சிரிப்பின் அர்த்தத்தினை உணர்ந்து கொண்ட சுப்பிரமணியத்தார்...

“எங்களைப் போலஆட்கள் ஒருநிமிஷம் தன்னும் யோசினை இல்லாமல் இருக்கேலாது தான்.” என்றார்.

“இன்டைக்கு என்ன இறைப்போ...”

“இல்லை.. புல்லுப்பிடிங்கினம்.” எனச் சொன்ன சுப்பிரமணியத்தார்.

“இன்டைக்கு வெங்காயம் நட்டு முடியுமோ ”எனவும் கேட்டார்.

“ஓமோம்.” என்றார் கனகசபையர்.

“இப்ப என்ன ஆறுதலாய் இகுசுகிறோ.”

“என் ..”

“நான் ஒருஅலுவல் கதைக்க வந்தனான்.”

“என்ன அலுவல்.” என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார் கனகசபையர்.

“அப்ப கதைக்கவோ...”

“ஓமோம் கதைப்பம். நான் உவன் சின்னவனைப் பார்த்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறன்.”

சுப்பிரமணியத்தார் கனகசபையரை நெருங்கி அமர்ந்தார்.

“உன்றை முத்தவள் கமலாவுக்கு எத்தினை வயதாகுது.”
என்று கேட்டார்.

கனகசபையர் முகத்தில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. கமலா
வுக்கு கலியாணம் நடக்காமல் இருப்பதால் அடிமனத்தில் ஆழப்
பதிந்திருந்த வேதனைகள் மீண்டும் தலைகாட்டின.

“என்னடாப்பா எத்தினை வயது எண்டு சொல்லன்.”

சிறிதுநேரம் யோசனையில் இருந்த அவர் “முப்பத்திமுன்டு
முடிஞ்சு முப்பத்திநாலு நடக்குது.” என்றார்.

“என்ன யோசனையில் இருக்கிறாய்.”

“எதுக்கு”

“அவளின்றை கலியாண அலுவல்கள் எந்த அளவில்
இருக்குது.”

கனகசபையர் வேதனையுடன் சிரித்தார்.

“என்றை நிலைமையை வடிவாய் தெரிஞ்சநீயே இப்படிக்
கேட்டால் நான் என்ன பதிலைச்சொல்ல,”

சுப்பிரமணியத்தார் அவரை மௌனமாகப் பார்த்தார்.

“உன்றை நிலைமை எனக்குத் தெரியும் ஆனால் பொம்பி
ளைப் பிள்ளையளுக்கு அந்தந்த வயதில் கலியாணம் செய்து
வைக்காட்டி எவ்வளவு பிரச்சனை எண்டு தெரியுமே. நான்
சொல்லுறது உனக்கு விளங்கும் எண்டு நினைக்கிறன். வயது
போகப் போக பொம்பிளைப் பிள்ளையளை கலியாணம் செய்து
கொடுக்கிறது சரியான கஸ்டம்.

“இப்ப உன்றை கதையைப் பார்த்தால் நான் வேணும் எண்டு
அவளுக்கு கலியாணம் செய்து கொடுக்காமல் வைக்கிறுக்கிறன்”
என கனகசபையர் சொல்லி முடிக்க மூன்னர் சுப்பிரமணியத்
தார் குறுக்கிட்டார்.

“நான் அப்படிச் சொல்ல வரேல்லை. நீ படுகிற கஸ்டமும்
நீ அவளுக்கு கலியாணம் செய்து வைக்க படுகிறபாடும் எனக்குத்
தெரியும்.”

“தெரிஞ்சு கொண்டு பிறகு ஏன் இப்படிக்கதைக்கிறாய்.
எனக்கு முத்தவளுக்கு மட்டுமல்ல கடைசி சுருணாவுக்கும் கலியா

இனுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

என்று சொல்லும் போது கனகசபையரின் ஆற்றாமை வெளிப் பட்டது.

“நீ இப்ப முளையைக் குழப்பாதை நான் முத்தவளின்றை கலியாண அலுவலாய்த் தான் கதைக்க வந்தனான்.”

“தான் சொல்லு.”

“அவளுக்கு முப்பத்தி நாலு வயது என்டு சொல்லுறாய் இப்ப எப்பிடி யெண்டாலும் கஸ்டப்பட்டு கலியாணம் செய்து வைச்சால் சரி இன்னும் இரண்டு வருஷம் போனால் சரியான கஸ்டம் பிறகு அவள் நித்திய’ கண்ணியாய் இருக்க வேண்டி வந்திடும்.”

கனகசபையர் மென்மாகவே இருந்தார். “எங்கடை பெடி யள் தங்களுக்கு எத்தினை வயது போனாலும் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படாங்கள். நாப்பது, நாற்பத்தைத்தந்து வயதுக் காரணம் இருபது இருபத்தைத்தந்து வயது பொம்பிளை தான் கேட்பான். அது மாத்திரமே பொம்பிளை சிவப்பியாய் வடிவாய் இருக்க வேணும். இதோடை காச, நகை, வீடு வளவு என்டு எல்லாம் வேணும். இது தான் எங்கடை மண்ணில் இருக்கிற நிலைமை.”

“ம ... ...” எண்டார் கனகசபையர்.

‘நான் ஒரு சம்பந்தம் கொண்டு வாறன். அவசரப்பட்டு முடிவு செய்யக்கூடாது. பெடியனுக்கு வயது நாப்பது இருக்கும் நல்ல பெடியன். குடி சிக்ரெட் ஒண்டும் கிடையாது. குணம் எண்டால் தங்கப்பவுண் கவுண்மேர்ந்து வேலை. ஆயிரக்கி சொக்கம் சம்பளம் ...’’ என்று சுப்பிரமணியத்தார் சொல்லிக் கொண்டு போக கனகசபையருக்கு சந்தோஷமாகத்தான் இருந்தது.

வயது தான் ஒரு மாதிரி மற்றப்படி பரவாயில்லை. ஆனால் இதை முன்னமே சொல்லாமல் ஏன் இவ்வளவு பீடிகையோடு இப்ப சொல்லுகின்றார் என்ற சந்தேகமும் கனகசபையருக்கு ஏற்பட்டது.

“ஆனால் பெடியனுக்கு சின்ன வயசில போவியோ வந்து கால் ஒண்டு ஒரு மாதிரி தான்டித்தான் நடப்பன்.’’ என்று சொன்ன சுப்பிரமணியத்தார் கனகசபையரின் முக மாற்றத் தினை மிக நுட்பமாகப் பார்த்தார்.

“இதுக்கு நீ ஒமெண்டு சொல்ல வேணும் என்டு நான் கட்டாயப்படுத்தேல்லை. அவசரப்பட்டு முடிவும் செய்யத்தேவையில்லை. வடிவாய் போசிச்சுப் பார்த்து சொல்லலாம். வேறு பிரச்சினனயில்லை. சிதனம் ஒன்றும் கொடுக்கத் தேவையில்லவை ஆன் நல்ல பிரயாசை. ஒரு குறையும் இல்லை.” எனச் சுப்பிரமணியத்தார் சொல்லிக் கொண்டு போக கனகசபையர் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்தார்.

சட்டென்று அவருக்கு இருபது இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னென்று சம்பவம் ஒன்று ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அப்போது கமலா சிறு பெண் இரட்டைப்பின்னலும் கறுத்தைப் பொட்டும் சுறுக்குறுப்பான சிறுமியாக இருந்த அவள் பட்டென்று கதைப்பாள்.

அப்போது கனகசபையருக்கு மருமகள் முறையான பெண்ணுக்கு கலியாணம் நடந்தது. சிவந்த அழகியான பெண்ணுக்கு வந்த மாப்பிளையும் சுருண்ட மயிரும் சிவந்த நிறமுமாக அழகாக இருந்தான். சோடிப் பொருத்தம் பற்றி அந்த நேரத்தில் அமோகமாகக் கதைத்தார்கள்.

அந்தக்கலியான வீட்டில் நிற்கும் போது கமலா பற்றி நினைத்தார். கமலாவுக்கும் இப்படியான மாப்பிளை கிடைக்க வேணும். சோடிப் பொருத்தம் பற்றி ஆட்கள் கதைக்க வேணும் எனவும் அப்போது நினைப்பு இருந்தது.

ஆனால் காலம் என்னென்ன மாதிரி யெல்லாம் மாறி இப்போது.

மீண்டும் அப்போதைய நினைவு வந்த போது கனகசபையருக்கு கண்களில் கண்ணோர் அரும்பு கட்டியது.

மனதில் எத்தகைய கனவுகளை ஆழப் புதைத்து வைத்து குடும்ப நிலையை முற்றும் முழுதாக உணர்ந்த படியால் மெளனமாக இருக்கும் அவளிடம் போய் இந்த விடயம் பற்றி எப்படிக் கதைப்பது?

“உங்கடை கஸ்டத்துக்கா இப்பிடியான மாப்பிளையைக் கலியாணம் முடிக்கச் சொல்லி என்னைக் கேட்றீங்களா? ஐயா என அவள் கேட்டால் என்ன பதிலைச் சொல்லலாம்? என்ன பதிலைச் சொல்ல முடியும்?

கனகசடையர் மனம் துடிக்க ஆரம்பித்தது. ஒரு தகப்பனுக்கு இதைவிட மோசமான தண்டனை வேண்டவே வேண்டாம்.

சிறு பெண்ணாக இருந்து வளர்ந்து அழகும் இளமையும் கொண்ட பெண்ணாக அவள் மாறி பிள்ளைகளுடன் வாழ வேண்டிய வயதில் வீட்டின் பொறுப்புகளுடன் குசினிக்குள் கஸ்டப்படும் அவளிடம் போய் இந்தக் கலியாணத்தை செய் அம்மா என்று எந்த முகத்துடன் கேட்க முடியும்.

“இது தானா ஐயா நான் இவ்வளவு காலத்திற்கும் உங்க கோடை இருந்ததற்கு நீங்கள் தரும் பரிசு” என அவள் கேட்டால்

அவள் நிச்சயமாகக் கேட்க மாட்டாள். ஆனாள் அவள் மனத்திற்குள் என்ன நினைப்பாள். இவரும் ஒரு தகப்பனா என்று மனத்தளாவிலாவது நினைத்தால்.

துவாயினால் முகத்தினைத் துடைத்தார். கண்காணாத இடத்தில் போய் இருந்து கவலை தீர அழுதால் நல்லது போல வும் இருந்தது. கனகசபையரையே பார்த்துக் கொண்டு இருந்த சுப்பிரமணியத்தார் அவரின் தோளினைத் தொட்டுக் கொண்டு

“உன்றை மன நிலை எனக்கு விளங்குவது தான். சில விசியங்களை விரும்பியோ விரும்பாமலோ நாங்கள் செய்ய வேண்டியிருக்கு ” என்று சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும் போது.

“ஐயா ஐயா” என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டு சின்னவன். சுரேந்திரன் தேனீர் கேற்றிலுடன் ஓடி வந்து கொண்டிருந்தான்.

“என்னடா” என்று அவன் அவசரத்தைப் பார்த்துக் கேட்டார் கனகசபையர்,

“அண்ணை இப்ப திருகோணமலையிலையாம்” என்றான் அவன் ஓடி வந்த களைப்பினால் மேல்மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்க.

“உனக்கு என்னைண்டு தெரியும்.”

“அண்ணை யோடை திருகோணமலையில் இருந்த வசந்தன் அண்ணர் இஞ்சை வந்திருக்கிறார். அவர்தான் சொன்னவர். அவர் கெதுயில் வீட்டை வருவராம். புளியடிப் பள்ளிக் கூடத் துக்கு முன்னால் இருக்கிற காம்பிலதான் அவர் இருக்கிறார்.” என்றான் அவன்.

ஜென்னல் ஊடாக முழு நிலவு தெரிந்தது குறோட்டன் இவைகள் அதன் கதிர்களில் பளபளத்தன. மெல்வியதாக வீசிய குளிர் காற்று ஜன்னல்கள் ஊடாக அறையை வருடியது.

கட்டிலில் படுத்திருந்த சுபத்திரா ஜென்னல் ஊடாகத் தெரிந்த வான்தையும் பிரகாசமான நிலவையும் பார்த்தாள் ஆனால் மனம் அதில் ஒட்டவில்லை.

நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு நிர்மலமான வான்தைப் போலவே அந்தப் பகுதி யெங்கும் அமைதி பிறந்திருந்தது. தூரத்தில் கூட எதுவித குண்டுச் சுத்தங்களோ இயந்திரத் துப்பாக்கி ஒசைகளோ கேட்கவில்லை. என்ன காரணம் என்று சுபத்திரா யோசிக்கவில்லை.

வீட்டின் ஹாலில் ரீவியில் நடக்கும் நிகழ்ச்சியின் ஒசை மெல்வியதாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. சிகரெட் புகைத்துக் கொண்டிருந்த கணேசானந்தன் அதில் வயித்துப் போயிருந்தான்.

வெளி விறாந்தை சாய்மனைக் கதிரையில் பொன்னுத்துரையர் சாய்ந்திருக்க பாக்கியம் பக்கத்தில் இருந்த கதிரையில் இருந்து வெற்றிலை குதப்பிக் கொண்டிருந்தாள் தங்கம் குசினிக்குள் முடங்கிப்போய் இருந்தாள்.

சுவர் மணிக்கூடு ஒன்யதுமணி என்பதை அலறித் தெரிவித்தது சுபத்திரா புரண்டு படுத்தாள். ஐ. சி. எம். ஏ கிளாஸ் முடிந்து வந்து எழுதிய நோட்சைக் கூட திருப்பிப் பார்க்க வில்லை. கொண்டு வந்த கொப்பிகள் மேசையில் போட்டபடி கிடக்கின்றன.

வந்த நேரம் தொடக்கம் மனத்தில் அமைதியில்லை. சமீபகாலமாக ஏற்பட்டிருந்த மனக்குழப்பங்கள் அடிக்கடி தலை காட்டுகின்றன. சிலவேளைகளில் அவை உச்சம் பெறும். தான் வாழும் குழல் தனது செயற்பாடுகள் எல்லாமே பிழையானது போவும் தென்படும். ஆனால் மனம் மீண்டும் பழையபடி சுய நிலைக்கு வந்து விடும்.

இன்றைக்கும் பின்னேரம் ஐந்து மணிக்கு மினிபஸ்கால் இறங்கி நடந்து வந்து ஹோட்டைக் கடந்து ஒழுங்கையினுள் படு.

ஒழுங்கையின் இடதுபக்க பள்ளிக்கூட சுவரில் புதிதாக ஒட்டப்பட்டிருந்த நினைவஞ்சலி சுவரொட்டி கண்களைக் கவர்ந்தது. அழுத்தமாக சுபத்திரா அந்தச்சுவரோட்டியைப் பார்த்தாள்.

மெல்லிய பச்சையின் பின்னணியில் அரும்பும் மீசையும் பரந்த முகமுமாக மரணித்த பதினெட்டு வயது இளைஞரின் படம் தோற்றம் மறைவுக் குறிப்புகளுடன் காட்சி தந்தது.

நெஞ்சைத்தை என்னவோ செய்தது. முகத்தில் தெரிந்த ஒளிர்வு அவள் நெஞ்சைத்தைச் சண்டியிருக்க வேண்டும்.

என்றாலும் அதிக நேரம் அந்த இடத்தில் நிற்க முடியாத வளாக விரைவாக நடக்க முனைய “தங்கச்சி” என்றது ஒரு குரல்.

சட்டென்று திரும்பினாள் சுபத்திரா சுவரில் இருந்த சுவரோட்டியைப் பார்த்த வாறு நின்ற ஒரு நடுத்தர வயதுப்பெண் சுபத்திராவை ஆவலோடு பார்த்தாள்.

அந்தப் பெண்ணின் விழிகளில் கண்ணீர் திரண்டிருந்தது. பார்வையால் என்ன என்று கேட்ட சுபத்திராவிடம்.

“தங்கச்சி கொஞ்ச நேரம் நில்லுங்கோ, கொஞ்சம் கதைக்க வேணும்” என்றார் அந்தப் பெண்.

சுபத்திரா என்ன ஏது என்று புரியாத நிலையில் போவதா விடுவதா என்று முடிவு செய்ய முடியாமல் தடுமாறிக் கொண்டிருக்க.

“இஞ்சால ஒழுங்கைக் கரைப்பக்கம் வாங்கோ தங்கச்சி நடு ஒழுங்கையில் நின்டு கதைக்கிறது பிரச்சினைதானே. ”என்றாள் அந்தப் பெண்.

“என்ன விசியம் வீட்டில் அம்மா ஐயா இருக்கினம். அவை யோடை கதைக்கலாம். எனக்கு உங்களையும் தெரியாது”. என்று தடுமாறியபடி சொன்ன சுபத்திரா ஒழுங்கைக் கரையோரமாக வந்தாள்.

“பயப்பிட வேண்டாம் பிள்ளை எனக்கு உள்ளைப்போல முண்டு பொம்பிள்ளைப்பிள்ளையஞம் இருக்கு” என்று சொன்ன அந்தப் பெண் கண்களைச் சேலைத்தலைப்பால் துடைத் துக் கொண்டாள். என்றாலும் கண்ணீர் நிற்கவில்லை.

சுபத்திராவுக்கு என்னவோ ஏதோ என்று கலக்கமாக இருந்தது சைக்கிள்களில் போன நாலைந்து இளைஞர்கள் இருவரையும் பார்த்துக் கொண்டு போனதும் அவருக்கு சங்கடத்தைக் கொடுத்தது.

“என்னெண்டு சொல்லுங்கோ” என்றாள் சற்று உறைப்பாக.

என்றை கடைசிப் பெடியனும் போராட்டத்துக்குப் போட்டான் போய் இரண்டு மூண்டு வருஷமாச்சு. அதற்குப் பிறகு இரண்டு தரம் தான் அவனைப் பாத்திருக்கிறன். இந்தப்படத்தைப் பார்த்து என்றை பிள்ளையின்றை ஞாபகம் வந்திட்டுது. அது தான் கண்ணீர் வந்தது. வித்தியாசமாய் நினைக்காதை பிள்ளை இந்தப் பிள்ளையும் ஆர் பெத்ததோ எல்லாம் எங்கடை பிள்ளையள்தான்.” என்றாள் திரும்பவும் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு.

சுபத்திராவுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. இதென்ன கரைச்சல் போற வழியிலை மறிச்சு வைச்சுக் கொண்டு புராணம் பாடுது மனுசி என்று நினைத்தாள் அவள்.

“நான் தங்கச்சி உம்மோடை தான் கதைக்க நின்டனான். பஸ்சில் வந்து கனநேரமாய் காத்திருக்கிறன். எனக்கு உம்மைத் தெரியாது. ஆனால் உம்மோடை படிக்கிற சாந்தி தான் கதைக் கச் சொன்னது.

பட்டென்று சுபத்திரா சாந்தியை நினைத்துக் கொண்டாள் கடைசியாக ஆரிய குளத்தடியில் கண்டதையும் அதற்கு முன்னர் சாந்தியுடன் கதைத்தலைகளையும் நினைத்துக்கொண்டாள்.

“சாந்தி தான் சொன்னது சுபத்திரா நல்ல பிள்ளை உங்களுக்கு உதவி செய்ய மென்டு.” அந்தப் பெண் சொன்னாள்.

“சொல்லுங்கோ” என்றாள் சுபத்திரா. அதைவிட வேறு எதையும் சொல்ல அவளால் முடியவில்லை.

‘தங்கச்சி நான் பிழையாய் ஒன்டும் கதைக்க வரேல்லை நான் நல்லாய் கஸ்டப்படுகிறன் ஆறு பிள்ளையள் மூன்றும் பெட்டயள் குமராய் இருக்குதுகள். அவர் கூவிக்குப் போறவர் ஆனால் உழைக்கிற காசு குடிக்கே போயிடும். எங்கடை பாடு பெரிய கஸ்டம் இரண்டு பெடியரும் தான். இப்ப கூவிக்குப் போறபடியால் சீவியம் போகுது. கடைசிப்பெடியன் போராட்டத்துக்குப் போட்டான். எண்டு அப்பவே சொன்னன்.’’ எனச் சொல்லும் போதே அவளின் கண்களில் பழையபடி கண்ணீர் வந்தது.

‘‘என்ன பிரச்சினை எண்டு சொல்லுங்கோ. நேரம் போகுதே’’ சுபத்திரா துரிதப்படுத்தினாள்.

‘‘இல்லைத் தங்கச்சி என்றை முத்தவன் இருக்கிற காணியை ஈடுவைச்சு அப்பிடி இப்பிடி எண்டு புரட்டி முப்பதினாயிரம் காசு கட்டியிருக்கிறான்’’ சுபத்திராவுக்கு டகிர் எண்றது.

‘‘என்னென்டு சொல்லுங்கோ’’ என்றாள் பழையபடி.

‘‘அவசரப்படாதே தங்கச்சி நான் கொல்லுறன் அவன்சளையாய் முப்பதினாயிரம் கட்டினவன். கட்டி இப்ப வருஷம் ஒன்டு பெடியன் நாலு தரம் கொழும்புக்குப் போய் வந்து அது வேறைகடன். யோசிக்கப்பார் தங்கச்சி முப்பதினாயிரத்துக்கும் இப்ப எவ்வளவு வட்டி சேர்ந்திடும். நான் அவன் வெளியால் போய் என்றை குடும்பத்திற்கு ஒரு வழி வரும் எண்டு நினைச்சன். குடியிருக்கிற காணியில் சின்னக் கொட்டில் வீடு தான் இருக்கு அந்தக் காணிக்குக் கூட இப்ப வட்டியும் முதலுமாய் எவ்வளவு வந்திருக்கும். என்றை முண்டு குமருகளுக்கும் எப்பிடி கலியாயானம் செய்து கொடுக்கிறது. என்றை நிலைமையை ஆரிட்டை சொல்லி அழ எல்லாத்தையும் நினைச்சு குளறி அழ வேணும் போல இருக்கு தங்கச்சி’’ பொங்கிவரும் அழுகையுடன் அந்தப் சொல்லிக் கொண்டு போனாள்.

சுபத்திராவின் உணர்வுகள் நுட்பமாக வெடித்தன. அவை இதயத்தினை துளைக்கத் தொடங்க ஓவதனை தான் உண்டானது. எதுவுமே பேசாமல் மெளனமாக நின்றாள்.

“என்றை ராசாத்தி நிலைமையைப் பார். நான் பிச்சைக் காரி மாதிரி பிச்சை எடுக்காத குறைதான்.” என்று சொன்ன அந்தப் பெண் தன் கையினால் சுபத்திராவின் நாடியைத் தொட்டு பரிதாபமான பாவனையுடன் தடவினாள்.

சுபத்திராவுக்கு அந்த இடத்தில் அந்தப் பெண் அவ்வாறு நடந்து கொள்வது தர்ம சங்கடத்தைத் தான் கொடுத்தது. என்றாலும் அதை மீறி என்னவோ ஒன்று அவளது அந்தச் செய்கையை தடுக்காமல் செய்தது.

“எனக்கு ஒன்டும் வேண்டாம் பிள்ளை ஒவ்வொருநாளும் சொன்ன சாட்டுகள் காணும் வாற புதன்கிழமை பிளேன், வாறகிழமை பிளேன், விசா வந்திட்டுது என்டு சொல்லிச் சொல்லி ஒரு வரு ஷமும் ஏமாற்றினது காணும். என்ன இராசாத்தி என்றை மேன் கட்டின காசை திருப்பித் தந்தால்காணும்.” என்று சொன்ன அவள் சுபத்திராவை மிக நெருங்கி.

“நீ என்றை பிள்ளை மாதிரி எனக்கு கோடு கச்சேரி என்டு போகத்தெரியாது. போய் வழக்கு வைக்கவும் வசதியில்லை. எங்கடை பெடியளிட்டை சொல்லி எதையும் அலுவல் பார்க்கவும் விரும் பேல்லை. எத்தனையோ பிரச்சனையளோடை. ஆன நித் திரை ஆன சாப்பாடு இல்லாமல் கஸ்டப்படுற அந்தப் பெடியளுக்கு நான் என் கஸ்டத்தைக் கொடுப்பான். எல்லாரும் பெடியளிட்டை தான் போய் சொல்லச் சொன்னவை. சாந்தி அடிக்கடி எங்கடை பக்கம் வாறது, எங்கடை பக்கத்து பொம்பிளைப் பிள்ளையளுக்கு ஏதோ வகுப்புகள் எல்லாம் எடுக்கிறது அதால் தான் தெரியும். எங்கடை கஸ்டம் தெரிஞ்ச பிள்ளை. அந்தப் பிள்ளை யோடை கதைச்சப்பாத்தன் அது தான் உம்மோடை கதைக்கச் சொன்னது. அதுவும் வீட்டை போய் கதைக்க வேண்டாம். பின்னேரம் ஐஞ்சு மணிக்கு வகுப்பு முடிஞ்சு வரேக்க கதைக்கச் சொன்னது. அது தான் இப்ப வந்தனான்.” என்று அந்தப் பெண் சொல்லிக் கொண்டு போக சுபத்திராவுக்கு வியர்க்கத் தொடங்கியது.

ஆரம்பத்திலேயே இந்தப் பெண் எதற்காக தன்னோடு கதைக்க முனைகின்றாள் என்பதை உணராவிட்டாலும், வெளி நாடு, காசு என்று வந்த பின்னர் எல்லாமே விளங்கி விட்டது. அதன் பின்னர் அந்தப் பெண்ணுக்கு என்ன சொல்வது என்பது தொடர்பாக குழப்பம் ஏற்பட்டிருந்தது.

கணேசானந்தனின் நாடவடிக்கைகளில் உள்ள பிரச்சினையின் அடி ஆழங்களை அதனால் ஏனையவர்கள் அனுபவிக்கும் துன்பங்களை, துயரங்களை சமீப காலமாக உணரக்கூடியதாக உள்ளதை சுபத்திரா உணர்ந்தாள்.

முன்னரும் இது போன்ற கதைகளைக் கேட்டாலும் அவற்றில் இருந்த மனிதாபிமானப் பிரச்சினைகளை உணர முடியாமல்ப் போய் விட்டது. எதனால் என்று அப்போது புரியவில்லை.

இப்போது தன்னுடைய வசதியான நிலை, வாழ்க்கை முறை சூழ்நிலை, எல்லாவற்றையும் மீறி இப்படியானவர்களின் கஸ்டங்கள், வேதனைகள், நெஞ்சைத் தொடுகின்றது என்றால்,

சுபத்திரா சாந்தியையும், சுலோசனாவையும் நினைத்தாள். தன்னைப் பற்றிய தோர் உயர்வான எண்ணத்துடன் தானே சாந்தி தன்னிடம் அந்தப் பெண்ணை அனுப்பியுள்ளாள்' அந்த நம்பிக்கையை நான் எவ்வளவு தூரம் பாதுகாப்பது. அல்லது பாதுகாக்க வேண்டும்.

இந்தப் பெண்ணுக்கு தன்னால் உதவ முடியாவிட்டால் இதன் அடுத்த கட்டம் என்ன? சாந்தி எப்படியாவது பெண் ணுக்கு உதவத்தான் முனைவாள். என்னென்ன பிரச்சினைகள் வருமோ எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் ஆட்களை ஏமாற்ற முடியும்?

"என்ன பிரச்சினை எண்டாலும், காசைக்கொடுத்து சமாளிக்கலாம். காசுக்கு மடங்காதவன் எவன் இருக்கிறான்" என்று சொல்லி எதையுமே பெரிசாக எடுக்காமல் இருக்கும் கணேசா னந்தனையும் சுபத்திரா அப்போது நினைத்தாள்.

"என்றை இராசாத்தி ஏன் யோசிக்கிறாய் நான் சண்டைக்கு வரேல்லை. உங்களை கண்டபடி பேசி மரிசாது கொடுக்கேல்லை. எனக்கு வட்டிக்காசும் வேண்டாம். என்றை மேன் கட்டின காசை மாத்திரம் திருப்பித் தந்தால் காணும். காசை திருப்பி காணி ஈடு வைச்ச ஆட்களிடம் கொடுத்து காணியை யாவது மீட்பம் பெட்டையள் தான் குமருகளாக இருந்திட்டுப் போக்டும்," என்றாள் அந்தப்பெண்.

சிந்தனையைக் குலைத்துக் கொண்ட சுபத்திரா கட்டிலில் இருந்து எழும்பினாள். தலை வேறு வலித்தது. அந்தப் பெண்ணை

மாலையில் சந்தித்த பின்னர் எதுவும் செய்யத் தோன்றாமல் குழப்பம் அடைந்தது தான் மிசசம்.

எப்படியும் உதவி செய்வதாக உறுதி சொன்னதன் பின்னர் அந்தப் பெண் விடை பெற்றுப் போனாள். சந்தர்ப்பம் பார்த்து கணேசானந்தனுடன் கதைக்க வேண்டும் என வீட்டை நோக்கி நடக்கும் போது முடிவு செய்திருந்தாள்.

மாலைத் தேனீரோ, இரவுச் சாப்பாடோ, எடுப்பவில்லை. தாயுடனோ, தகப்பனிடமோ, தமையனிடமோ நன்றாகக் கதைக்கக் கூடவில்லை அறையில் தஞ்சம் புகுந்து யோசித்தது தான் நடந்தது.

கணேசானந்தன் கொழும்பால் வந்த அன்றைய தினமும் வெளிநாடு போகக் காசு கட்டிய பலர் வந்து காசைத் திருப்பித் தரும்படி தங்களது குடும்பக் கஸ்டங்களைச் சொல்லி மன்றாடி கடைசியில் கோபித்துக் கொண்டு போனது ஞாபகத் திற்கு வந்தது.

அன்று சுபத்திரா மெளனமாகவே இருந்தாள். விபரிக்க முடியாத மன உளைவுகள் அப்போதும் ஏற்பட்டன. ஆனால் கணேசானந்தன் அன்று கூட அதனைப் பெரிது படுத்தாமல் சிரித்துக் கொண்டு சிகிரெட் புகைத்துக் கொண்டதும் “என்ன மனிசன் இவன்” என சுபத்திரா நினைத்தாள்.

வாழவசதியில்லையா, எதற்காக இந்தத் தில்லுமுல்லு. ஏமாற்றுவதுகூட ஒருபொழுது போக்கா? வசதிகளும் வாய்ப்புக் களும் உள்ள மேல்மட்ட வாழ்க்கை வாழ்ந்து என்ன பிரயோசனம் எத்தனைபேர் எங்கள் குடும்பத்தைத் திட்டிக்கொண்டு இருப்பார்கள். காசுக்காகக் கண்ணீர்விட்டு புலம்புவார்கள் யோசிக்க யோசிக்க தலையை உடைக்க வேண்டும் போல இருந்தது.

நேரம் பதினொருமணி என மணிக்கூடு கூவியது, ஹோவில் ரீ, வியின் சத்தத்தைக் காணவில்லை, எல்லோரும் படுக்கைக்குக் கூடப் போயிருக்கலாம். சுபத்திராவின் அறையில் மாத்திரம் ஸைல்டனிந்து கொண்டிருந்தது. அவள் படித்துக் கொண்டிருப்பதாக வீட்டாக்கள் நினைத்திருக்க வேண்டும்.

கஸ்டமான சிவியத்தில் அனுபவப்பட்ட சுலோசனாவிடமோ, வசதியிருந்தும் தன்னை மாற்றிக்கொண்ட சாந்தியிடமோ கதைத்தால் மனஆறுதல் ஏற்படுமா?

வீட்டில் இந்த விடயங்களைப் பற்றிக் கதைத்தால் என்ன நினைப்பார்கள். அம்மா சிரிப்பாளா? அண்ணர் கணேசானந்தன் என்ன சொல்லுவார்? எனயோசித்தவாறு சுபத்திரா வைட்டை அணைத்துவிட்டு பழையபடி கட்டிலில் சாய்ந்தாள்,

நித்திரை எட்டிப்பார்க்க மறுத்தது. தூரத்தில் நாய்கள் சில வேகமாகக் குரைத்தன, வான் ஒன்று விரைந்து போனது. வானில் பெடியன்கள் தான் போவார்கள். என்றினைத்த சுபத்திரா அவர்களின் தோற்றம் பற்றியும் நினைத்தாள் கூடவே,

“பரட்டைத்தலையும் கழுலாத முகத்தோடையும் கனபெடியள் இஞ்சை எங்கடை மண்ணில் இருக்கிற படியால்த்தான் நாங்கள் இப்படியாவது இருக்கிறம்...வசதியான ஆட்கள் தங்கடை பழைய பெருமைகளைப் பேசிக்கொண்டு இருக்கக் கூடிய தாய் இருக்கு;” எனசாந்தி சொன்னதும் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

அண்ணன் கணேசானந்தன் சந்தோஷமாக சிகரெட் புதைத்துக் கொண்டு ரீவி பார்த்துவிட்டுப் படுத்திருக்கின்றார். ஏன் நான்கூட அப்படித்தான் நிம்மதியாக படுக்கையில் இருக்கின்றேன். ஆனால் எங்கேயோ சிலர் கண் விழித்திருந்து காவல் காத்துக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள் தானே. அவர்களின் அந்த உயரிய செயற்பாட்டின் அடிப்படை என்ன?

இவற்றையெல்லாம் யோசித்துத் தானா சாந்தி இப்படிமாறிப்போனாள்? சுபத்திராவின் சிந்தனையை நாயின் அட்டகாசமான குரைப்பு தடுத்தது.

வீட்டுவாசலில் ஏதோ ஒருஅமளி நடக்கிறது. என்பதை சுபத்திரா உணர்ந்தாள். பலர் சேர்ந்து கதைப்பதும் துல்லியமான அந்த அமைதி நேரத்தில் கேட்டது.

வீட்டில் உள்ளவர்கள் எவரும் நித்திரை விட்டுஎழுந்து கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. சுபத்திரா கட்டிலை விட்டு எழுந்து ஜன்னல் ஊடாக கேற்றடியைப் பார்த்தாள். சமச்சீரான உயரத்திற்கு வளர்ந்திருந்த குரோட்டன் செழிகளுக்கு மேலாக நிலவு ஓளியில் கேற்றடியில் பலர் நிற்பது தெரிந்தது.

யார் இவர்கள்? எதற்காக நிற்கின்றார்கள் என்று சிந்திக்கும் போதே நாலைந்துபேர் கேற்றின் மீதுஏறி உள்ளே குதித்தார்கள். நாய் விடாமல் குரைத்தது, நாய்க்கும் விடாமல் கல்ளறி விழுந்தது.

உள்ளே குதித்தவர்கள் கேற்றினை எப்படியோ திறந்திருக்க வேண்டும். வெளியே இருந்தும் வேறுசிலர் உள்ளே வந்தனர்.

சுபத்திராவுக்கு உடல் நடுங்கத் தொடங்கியது. நெஞ்சு படபடவன் அடித்தது. ஏதோ ஒரு விபரீதம் நடக்கப் போகின்றது என்பதை அவள் உணரத் தலைப்பட்டாள்.

குளறிக்கூக்குரலிட்டால் என்ன? என்று நினைத்தாலும் முடியவில்லை. யார் இவர்கள்? குளறினாலும் பயன் கிடைக்குமா? உள்ளே குதித்தவர்களின் கைகளில் அப்படி ஒன்றும் வித்தியாசமாக இல்லை. அப்படியானால் இவர்கள் யார்?

உள்ளே வந்தவர்கள் வீட்டின் கதவினைப் பலமாக இடித்தார்கள். அதன் பின்னர் வீட்டுக்குள் அம்மாவும் அண்ணாரும் அமளிப்படும் சத்தம் கேட்டது. ஹோல் ஸைட்டையும் யாரோ போட்டிருக்க வேண்டும்.

சுபத்திரா எதுவுமே செய்யாமல் ஐங்னல் கரையோரமாக நின்றாள். கதவு திறபடும் சத்தமும் வாக்குவாத அமளிகளும் தொடங்க சுபத்திராவுக்கு சட்டென்று எல்லாமே தெளிவாயிற்று.

கேற்றின் ஊடாக வாகனம் ஒன்று உள்ளே வந்தது, வீட்டின் ஹோலிற்குள் சாமான்கள் இழுபடும் சத்தங்கள் கேட்டன.

‘ஐயோ...என்றை அம்மானே...இந்த அநியாயத்தை ஆரும் கேட்க மாட்டினமோ...’ என்று அம்மா பாக்கியம் புலம்புவதும் கேட்டது.

சுபத்திரா அப்போதும் அறையைவிட்டு வெளியேறவில்லை. ஹோலினுள் என்ன நடக்கிறது என்பதை அவளால் உணரமுடிந்தது.

‘ஐயோ . ஐயோ . ஒண்டையும் எடுக்காதேங்கோ. ஏன்டா பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறாய்.’’ என்று தாய் தொடர்ந்து சத்தம் போட்டுக் கொண்டு இருந்தாள்.

‘ஓருத்தரும் கிட்ட வரவேண்டாம். வந்தால் பிரச்சனை, எங்கடை காசுக்கு இடுதல்லாம் பெறுமதியில்லை. எண்டாலும் எங்களுக்கு வேறை வழியில்லை.’’ என்ற ஒர் உரத்த சத்தம் கேட்டது.

அம்மாவின் புலம்பலும், சாமான்கள் ஏற்றுப்படும் சத்தமும் தான் தொடர்ந்து கேட்டுக் கொண்டு இருந்தன. வீட்டினுள் அவர்கள் தாராளமாக நடமாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சுபத்திராவின் அறைக் கதவினை யாரோ தள்ளித் திறந் தார்கள். சுபத்திரா திடுக்கிடவில்லை. கையில் இருந்த காப்பை யும் சங்கிலியையும் கழற்றி நீட்டினாள்.

வந்தவன் அவளை வினோதமாகப் பார்த்துவிட்டு பேசா மல் போனான்

“மாலையில் தன்னோடு கதைத்த பெண்ணின் மகன்கூட வந்திருப்பானா? வந்திருந்தால் அவனுக்குக்கூட ஒருபங்கு கிடைக் கலாம்.” என யோசித்தாள்.

வீட்டின் சொத்துக்கள் பறிபோகும் போதும்கூட இப்படி யான நினைப்பு ஏன் எனக்கு ஏற்படுகின்றது? எனச் சுபத்திரா நினைத்தாள்.

மாலை தொடக்கம் மனதில் ஏற்பட்டிருந்த வீவதனைகள், குழப்பங்கள் காரணமாக இப்படியான நினைப்பு ஏற்பட்டு உள்ளதா எனவும் நினைத்தாள்.

எல்லாமே நடந்து சிலநிமிடங்களில் என்றாலும் நீண்ட நேரமாக நடந்தது போல அந்த நிகழ்வு நடைபெற்று முடிந்தது. வானும் விரைவாகப் போனது. வந்தவர்களும் கலைந் தார்கள்.

பாக்கியம் புலம்பிக் கொண்டிருக்க கூடவே தங்கமும் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். வீட்டு வாசலில் ஆட்களின் ஆரவாரம் தெரிந்தது.

“பாழ்படுவார் இந்த அநியாயத்தை ஆர்கேட்பான் எல்லா ரும் கள்ளார். அதாவத் தானே எங்களுக்கு இந்தக்கேடு கடவுளே இவள்களை ஆரும் அழிக்க மாட்டான்களே. பொலிசோ, ஆழியோ இருந்தால் இப்படி நடக்குமோ? என்று புலம்பும் அம் மாவின் புலம்பலைக் கேட்டுக்கொண்டு கட்டிலில் சாய்ந்தாள் சுபத்திரா.

கைகளில் இருந்த காப்பும், சங்கிலியும் நிலத்தில் வீழ்ந்தன. மனதில் இனம் தெரியாத அமைதி பிறந்தது. அவன்கள் கட்டின காசு லட்சக் கணக்கில் வரும். அந்தப் பெறுமதிக்கு கொண்டு போன சாமான்கள் கணக்காய் வருமா? என யோசித்த சுபத்திரா சற்று நேரத்திற் கெல்லாம் நித்திரையாகிப் போனாள்.

11

மாலை தனிந்து கொண்டு இருந்தது. அப்போது தான் தோட்டத்தால் வந்திருந்த கனகசபையர் வெளி விறாந்தையில் அமர்ந்திருந்தார். கனகம்மாவும் பிள்ளை களும் குளினிக்குள் இரவு உணவுக்கான தயாரிப்பு வேலைகளில் ஈடுபட்டு இருந்தனர்.

குறை நிலா மாத்திரம் வானத்தில் ஓரமாக தலை காட்டியது கனகசபையர் சுருட்டுப் புகையை ஆழமாக அனுபவித்துக் கொண்டு வானத்தைப் பார்த்தார்.

அன்னாந்து வானத்தைப்பார்ப்பது அவருக்கு 'நன்கு பிடித்தமான ஒரு பொழுது போக்கு. அதுவும் மாலை நேரத்து வானம் அவருக்கு ரொம்பவும் லயிப்பைத் தரும் வானம்.

ஆனால் இப்போது அவரால் வானத்துடன் லயித் திருக்க முடியவில்லை. கமலாவின் திருமண விடயம் தொட்டவுடன் வலிக்கும் நோவாக மாறியிருந்தது.

அவர் சாதாரண மனிதர்களை விட வித்தியாசமானவர். குடும்ப நிலை கஸ்டமாக இருந்தாலும், இந்த மண்மீதும் மண்ணின் விடுதலை மீதும் அக்கறை இருந்தது. அது காரணமாகவே அவர் தனது முத்த மகன் போராளியானதை ஏற்றுக் கொள்ள முடிந்தது. மற்ற வர்களின் துன்ப துயரங்களில் கரிசனையுடன் பங்கு கொள்ளவும் முடிந்தது.

தூரத்தில் இருந்து கோயில் மணியோசை கேட்டது. பக்கத்து வீட்டுக் கள்றுக் குட்டியும் ம்மா... ம்மா என்றது. வேப்ப மரத்தைச் சுற்றிக் காகங்கள் வட்ட மிட்டுக் கரைந்தன. இயற்கை சந்தோஷத்தைத் தான் கொடுத்தது. என்றாலும் அதனை சுவைத்துக் கொள்ள

முடியவில்லை.

“ஐயா ஐயா” என்ற சுரேந்திரனின் குரல் கனகசபையரை திடுக்கிட வைத்தது. தகரப்படலையை அந்தரப்பட்டுத் திறந்து கொண்டு அவன் ஒடி வந்தான் அவனின் பின்னால் நடுத்தரத் தோற்றமும் கொண்ட இளைஞர் ஒருவன் சைக்கிளைத் தள்ளிக் கொண்டு வந்தான்.

“ஐயா ஐயா” என்ற சுரேந்திரனின் குரலில் இருந்த உற் சாகத்தினை கனகசபையர் உணர்ந்தார்.

“என்னடா ராசா” என்ற குரல் பாசமுடன் வெளிப்பட்டது.

“ஐயா நான் சொன்னன் எங்கடை அன்னை யோடை இருந்த வசந்தன் அன்னை எண்டு அவர் தான் வாறர்” என்று சொன்ன அவன்.

வாங்கோ அன்னை உள்ளுக்கை வாங்கோ” என்றும் சொல்லியபடி குசினிக்கு ஒடினான்.

கனகசபையர் துள்ளி யெழுந்தார். தன் மகன் நரேந்திரன் தான் வந்து விட்டான் என்ற உணர்வு அவருக்கு கிளர்ந்து எழுந்தது. மடியில் கிடந்த துவாய் ஒரு புறமாக விழுந்தது.

“தம்பி வாரும் வாரும்” என்று சொல்லிக் கொண்டு ஒரு புறமாக இருந்த கதிரையை இழுத்துப்போட்டார்.

“பரவாயில்லை ஐயா நீங்கள் இருங்கோ” மென்மையான குரல் வெளியிடப்பட்டது வசந்தனிடம் இருந்து. விறாந்தைச் சுவரோடு சைக்கிளைச் சாத்தி விட்ட அவன் தரையில் விழுந்து கிடந்த துவாயை எடுத்து கனகசபையிடம் கொடுத்து விட்டு விறாந்தையில் அவர் இருந்த இடத்துக்குப் பக்கத்தில் தரையில் அமர்ந்து கொண்டான்.

“என்ன தம்பி கதிரையி இரும்.” என்று பதறியபடி சொன்ன கனகசபையரைப் பார்த்து அவன் சிரித்தான்.

“அதிலை ஒண்டுமில்லை ஐயா நீங்கள் கீழே இருக்க நான் மேலை இருக்கிறதே” என்று சொல்லி தொடர்ந்து சிரித்தான்.

கனகசபையர் அவனை பார்வையினால் துலாவினார். அவன் முகத்தில் வெளிப்பட்ட ஒளிர்வு அவரை பிரயிக்க வைத்தது. பார்வையில் காணப்பட்ட கூர்மை அவருக்கு பரவசத்தை ஊட்டியது.

இவன் என் மகன் போலத்தான் இருக்கிறான். இவனைப் போல தான் என் மகனும் இருப்பான். இல்லை இவன் தான் என் மகன். போராடப் புறப்பட்டுவிட்ட எல்லோருமே என்னுடைய பிள்ளைகள் தான் அவரை அறியாமலே எதோ ஒரு மாயச் சக்தி அவரினுள் புகுந்து கொண்டு அவரை திக்கு முக்காட்டுவத்தது.

அவர் பட்டென்று வசந்தன் பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டார்.. அவசது நுட்பமான பார்வை வாஞ்சையுடன் அவன்மீது படர்ந்து கொள்ள பாசத்துடன் அவர் அவன் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டார்.

குகிளிக்குள் இருந்து கும்பலாகவே வெளிப்பட்ட கணக்மா, கமலா, விமலா, சுகுணா அந்த அற்புதக் காட்சியைக் கண்டார்கள் கனகம்மாமாவின் கணகள் கண்ணீரில் மூழ்கின. தலை சுற்றுவது போல இருந்தது. பக்கத்தில் நின்ற கமலாவைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

“என்றை பிள்ளை, என்றை பிள்ளை, அப்பு என்றை ராசா என்றை தம்பி” என்று உரத்த குரலில் கூப்பிட வேண்டும்போல இருந்தது.

“தம்பியும் இப்பிடித்தான் இருப்பன்” என்றாள் கமலா: அதற்கு யாரும் எதுவுமே கூறவில்லை. எல்லோரும் மௌனத்தால் ஒத்துக் கொண்டனர்.

கனகசபையரின் விழிகளால் சுரந்த பாசத்தினால் நெகிழிந்து போன வசந்தன் அந்தக் கனப் பொழுதில் உருகிக் போய் இருந்தான்.

அவன் மனதில் அடர்ந்த காட்டின் ஊடாக கால் புதையும் புழுதி கொண்ட. வண்டில் பாதையும், பாதையின் முடிவில் ஓரங்கட்டிப் போய் இருந்த அவன் கிராமமும் தோன்றியது.

வைக்கோல் பரவிய கூரையும் மண் சுவரும் குனிந்து செல்லும் வாசலும் கொண்ட அவனின் சின்னங்கு சிறு வீடும், போட்ட உடுப்புக்கு மாற்று உடுப்புக் கிடையாமல் புழுதியில் விணையாடியபடி இருக்கும் சகோதரங்களும் வந்தார்கள்.

ஒரு குடம் தண்ணிக்காகவே பல கிலோ மீற்றர் தூரம் நடக்கும் அம்மாவும், கூவி வேலைக்குப் போய் வரும் ஓடிசலான அப்பாவும் கண்ணுக்குள் வந்தனர்.

அவனுக்கு நெஞ்சில் வேதனைக் கனல் மூண்டது, விழியோ ரங்களில் சுரம் கசிந்தது. கால்களை பொசுக்கும் வெய்யிலில்

பதை பதைக்க ஒடிவரும் அம்மா மத்தியான சாப்பாடு செய்து முடிக்க மாலையாகி விடும்

அதுவரை மாங்காயை, புளியந்துளிர், பாலைப்பழம், அன்ன முண்ணா, என்று அத்தனை சங்கதிகளாலும் வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டு இருக்கும் எல்லோரும் சமைத்த உணவை அதன் பின்னர்தான் காணுவார்கள். ஆனால் பிள்ளைகளை அழைத்து உருமாறிப்போன தட்டுகளில் அம்மா உணவு பரிமாறும் போது வெளிப்படும் அவளின் பாசத்தினை வசந்தன் அப்போது நினைத்துக் கொண்டான்.

அம்மாவுக்கு இணையார்? அப்பாகூட அப்படித்தான். காலையில் ஒடுங்கிய வயிறும், வாடிய முகமுமாய்ப் போகும் அப்பா மாலையில் நன்கு இருட்டிய பிறகு வியர்வையால் குளித்த உடம்போடு களைத்துப்போய் இருமியபடி வருவார். கூலி வேலைக்குப் போயே உருக்குலைந்து போன உடம்பு அவருடையது.

விவசாயம் செய்ய நிலமும், ஏனைய வசதிகளும் செய்து தருவதாக அரசாங்கத்தால் வாக்குறுதி அளிக்கப்பட்டு அந்தக் கிராமத்தில் குடியேற்றப்பட்டவர்கள் அவர்கள். வயல் செய்யலாம், வறுமை நீங்கி வாழலாம் என்று கணவுகள் துளிர்விடச் சென்ற அவர்கள் வழக்கம் போலவே அரசாங்கத்தால் ஏமாற்றப் பட்டர்கள்.

சில கிலோ மீற்றர்களுக்கு அப்பால் பக்கத்துக் கிராமத்தில் குடியேற்றப்பட்ட சிங்கள மக்களுக்கு மின்சார வசதிகள் உட்பட சகலதும் செய்து கொடுக்கப்பட்டு நல்ல முறையில் அவர்களின் வாழ்க்கை இருந்து, இவர்களின் நிலையோ பரிதாபமாகி விட்டது.

வசதிகளும் வளங்களும் இல்லாத புறம் போக்கான நிலத்தில் அவர்களால் எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை. கடைசியில் கூலிவேலையே கை கொடுத்தது.

இரவில் காலம் தாழ்த்தி அவன் அப்பா வந்தால் குடிசையில் முடங்கிப்போய் நித்திரை கொள்ளும் பிள்ளைகளை தடவிக் கொடுப்பார்.

அவர் தடவிக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் அந்த அற்புதமான சுகத்திற்காகவும் அவன் சில வேளைகளில் தூங்குவது போல் பாவனை செய்த நாட்களுமின்டு. எல்லாம் இப்போது கனவுபோல இருக்கிறது.

கனகசபையர் பிரியத்துடன் அவன் கைகளை பற்றக்கொண்டதும் கிளர்ந்தெழுந்த அவன் உள்ளத்து உணர்வுகளுடன் சிறிது சங்கமமாகிப் போன அவன் மீண்டும் சுயத்திற்கு வந்தான்.

சுற்றிவர நின்ற கனகம்மா, கமலா, விமலா, சுகுணாவையும் பார்த்தான். பாசம் கொப்பளிக்க நின்ற அவர்களை அவதானித்தான்.

பக்கத்தில் தோழமையுடன் வந்து அமர்ந்த சுரேந்திரனையும் பார்த்தான்.

“எங்களைத் தெரியுமோ” என்று சுகுணாதான் கேட்டான்.

“என் தெரியாது... சுகந்தன் எல்லாம் எனக்குச் சொன்ன வன்” என்ற வசந்தன்... “உங்கடை தம்பியின்றை இயக்கப்பெயர் சுகந்தன் எண்டு தெரியுமோ...” என்றான்.

“ஓ... தெரியும்” என்றான் சுரேந்திரன்.

கனகம்மா மிகக் கிட்டவாக வந்தாள். “எப்பிடித்தம்பி சுகமாய் இருக்கிறியே... என்றை பின்னை எப்பிடி இருக்கிறான்”

நெஞ்சுக்குள் திணறிக் கொண்டிருந்த கேள்வி கனகம்மா விடம் இருந்து பிறந்தது.

“அவனுக்கென்னம்மா இருக்கிறான். இப்ப நல்ல உயரமாய் வளந்திட்டான்... உடம்பும் கொஞ்சம் வைச்சிட்டுது.. நல்ல கெட்டிக்காரன்.. நல்லாய் சண்டை பிடிப்பன்... போன்மாதம் நடந்த சண்டையில் அவன்தான் ஒரு ஏகே. எல். எம். ஐ எண்ட ஆயுதத்தை எடுத்தவன்...” என்றான் வசந்தன்.

எல்லோர் முகங்களிலும் பெருமிதம் வெளிப்பட்டது. கமலா வைத் தவிர ஏனையோர் அவனைச் சுற்றி வட்டமாக அமர்ந்தார்கள்.

“எப்ப தம்பி... நீ இஞ்சால வந்தனி”

“நான் வந்து ஒருமாதமாகுது அம்மா...” என்றான் வசந்தன்.

“தம்பியும் இஞ்சாலைப் பக்கம் வருவனே...” எனச் சுகுணாதான் கேட்டாள்.

“அதைச் சொல்லோது அக்கா, சிலவேளை வருவான்... சிலவேளை வரமாட்டான்” என்றான் வசந்தன்.

உரையாடல் இயல்பு நிலைக்கு மாறியிருந்தது. வார்த்தை களைவிட பார்வைகள் மூலம் அன்பு பரிமாறிக் கொள்ளப் பட்டது.

“உங்கடை அப்பா அம்மா எல்லாரும் எங்கை இருக்கினம்” என்று விமலா தான் கேட்டாள்.

பதில் சொல்லாமல் சிரித்தான் வசந்தன். “இருக்கினம்” என்றான் மொட்டையாக. “எங்களுக்கு எல்லாரும் அப்பா அம்மா தான். எங்கடை இயக்கமே ஒரு குடும்பம் மாதிரிதான். ஒருவரில் ஒருவர் அன்பாய் இருக்கிறது.”

“ஏன் எங்களுக்குச் சொல்லக் கூடாதே” என்றாள் மீண்டும் விமலா.

“என்ன அக்கா நீ?” என அவள் மீது பாய்ந்தாள் சுகுணா வசந்தன் பழையபடி சிரித்தான் சொல்லக் கூடாது என்னுடு அல்ல நாங்கள் உறவு முறைகளைக் கடந்து அங்காலை வந்திட்டும் எல்லோரையும் சொந்தச் சகோதரங்களாக, சொந்த அம்மா அப்பாக்களாக நேசிக்கிறம் யாரிலையும் எந்த விதமான ஏற்றத் தாழ்வும் எங்களுக்கு இல்லை.

இதுவரை நேரமும் மெளனமாக இருந்த கனகசபையர் பீறி டும் உணர்வுகளால் முட்டி வழிந்தார்.

எத்தகைய உன்னதமான கருத்துக்கள் இந்தச் சிறு வயதுக்குள் இவனால் எப்படி இவ்வாறு கதைக்க முடிகின்றது என அவர் நினைத்தார்.

எல்லோரையும் சொந்தச் சகோதரங்களாக, பெற்றோர்களாக மதிக்கும் பாரிய பண்பு எவ்வாறு இவனைப் போன்றவர் களுக்கு ஊட்டப் பட்டிருக்கும் வெகு வேகமாக அவர் உணர்ச்சி வசப்பட்டார்.

அவர் மகன் நரேந்திரன் கூட இப்பிடித் தான் கதைப்பான் நரேந்திரன் மாத்திரமா, அவனைப் போன்ற அத்தனை இளைஞர்களும்.

தமக்காக வாழாமல் மற்றவர்களுக்காக வாழப் புறப்பட்டு, சொந்த மன் மீதும், மக்களின் மீதும் அவர்களின் உரிமைகள் வாழ்க்கையின் ஆதாரங்கள் என்று அத்தனைக்கு மாக ...

மதியில் கிடந்த துவாயினால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

இன்டைக்கு இரவைக்குச் சாப்பிட்டுப் போட்டுத்தான் போக வேணும்” என்றாள் சுகுணா.

“இல்லையக்கா நான் இன்னுமொரு நாளைக்கு வந்து சாப்பிடுறென். இண்டைக்கு வெளியில் போக கொஞ்ச நேரம் தான் எங்கடை பொறுப்பாளர் தந்தவர். நான் நேரத்துக்குப் போக வேணும்” என்று சொன்னான் வசந்தன்.

ஒரு புறத்தே நின்ற கமலா தேவீராவது கொடுக்க வேண்டும் என்ற உணர்வுடன் குசினியை நோக்கி ஓடினாள்.

“எப்ப தம்பி உந்தச் சண்டை எல்லாம் நிக்கும் நாங்கள் எப்ப தம்பி நிம்மதியாய் சீவிக்கிறது.” என்று கேட்டாள் கனகம்மா “நிற்க வேண்டிய நேரத்தில் எல்லாம் நிற்கும் அம்மா” என்று சொல்லியபடி சிரித்தான் வசந்தன்.

அவன் சொன்னதன் அர்த்தம் புரியாமல் விழித்த கனகம் மாவை பார்த்து.

“அம்மா எந்த லட்சியத்துக்காக நாங்கள் போராட வெளிக் கிட்டமோ அந்த லட்சியம் நிறைவேறும் வரை இதுகள் எல்லாம் தொடர் கதை தான்” என்றான்.

திமர் என அந்தச் சத்தம் கிளம்பியது. சீராக நடுவானை அது அதிர வைத்தது. சட்டென்று எல்லோரும் வானத்தைப் பார்த்தார்கள். சுரேந்திரன் எழும்பி வெளியே வந்து ஒழுங்கையில் நின்று வானத்தைப் பார்த்தான்.

“ஐயா முன்னு பொம்பர்” என்று அவன் பெரிதாக கத்தி னான்.

எல்லோரும் விரைந்து ஒழுங்கைக்கு வந்தனர். மூன்று பொம்பர் விமானங்கள் வானில் வட்டம் போடுவது மங்கிய இருளில் தெரிந்தது.

“இந்த இருட்டு நேரத்தில் கோதாரி விழுவார் எங்கை போடப் போறாங்களோ” என்றாள் கனகம்மா.

“இஞ்சை பங்கர் இருக்கே” என்று கேட்டான் வசந்தன் “இல்லைத் தம்பி ஏன் இந்தப்பக்கம் போடுவங்களே” எனக்கேட்டாள் கனகம்மா.

வசந்தன் பதில் சொல்லாமல் சிரித்தான் “எல்லாரும் வெளியான இடத்தில் போய் குப்புறப் படுங்கோ,” என்று சொல்லும் போதே

“குத்துறான்- குத்துறான்” என்று கத்தினான் சுரேந்திரன் எல்லோரும் திசை கெட்டு ஓடித் தரையில் விழுந்தார்கள். குசினிக்குள் இருந்து கமலா வெளிப்பட்டாள். தரைஅதிர்ந்தது. முதலாவது குண்டு அந்தப்பகுதியையே அதிர வைத்தது.

உச்சி வெய்யில் அகோரமாக இருந்தது. அதன் வெம்மை ஒரு பொருட்டாகத் தோற்றவில்லை சுபத்தி ராவுக்கு.

வெளி விறாந்தையில் இருந்து சுற்றுப் புறத்தைப் பார்க்க பதட்டமாக இருந்தது. மூன்று நாட்களாகி விட்டபோதும் இன்னமும் அந்தப் பதட்டமும் நடுக்கமும் தீரவில்லை.

அடுத்தடுத்து பொம்பர் வீசிய மூன்று குண்டுகளும் என்னபாடு படுத்தி விட்டன. அந்தநினைப்பு வந்தவுடனேயே சுபத்திராவின் உடலில் நடுக்கம் ஏற்பட்டது.

“ஐயோ...என்றை அம்மா” என்று மெதுவாகச் சொன்னாள். அன்றைக்கும் அப்படித்தான் முதலில் கத்தினாள்.

ஓடிப்போய் பங்கருக்குள் நுழைவதற்கிடையில் இரண்டாவது குண்டும் விழுந்து வெடித்துச்சிதறி அந்த அனுபவமும் அதிர்ச்சியையும் அனுபவித்தால் தான் தெரியும். யாருக்கு சொல்லி எப்படி விளங்கப்படுத்த முடியும்.

திடீரென பொம்பர் சுற்றும் சத்தமும் எதிர்வீட்டில் இருந்தவர்கள் அமளிப்படுவதும் விமலா, சுகுணா உட்பட. எல்லோரும் ஒழுங்கைக்கு வந்ததும் திரும்பி ஓடியதும் என்னவோ நடக்கப் போகின்றது என்பதை உணர்த்தியது.

நல்லவேளை வீட்டில் அவளைத்தவிர யாரும் இருக்கவில்லை. அப்பாவும் அம்மாவும் இருந்திருந்தால் வயது போன நேரத்தில் என்ன கஸ்டப்பட்டு இருப்பார்கள். அவளால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியவில்லை.

முதல் இரண்டு குண்டுகளின் சத்தமும் அதிர்ச்சியும் அவளைத் திகைப்படையச் செய்த பின்னர் மூன்றாவது குண்டு வெடித்த போது... குளம் ஆரம்பித்திருந்தாள்.

என்ன நடந்தது.. ஏன் நடந்தது என்று உணர்ந்து கொள்ளவோ, ஊகித்துக் கொள்ளவோ முடியாமல் பிரம்மைபிடித்த வள்போல பங்கருக்குள் இருந்த அவளை தங்கத்தின் அழுகுரல் தான் சுயத்திற்குக் கொண்டு வந்தது.

“ஐயோ பிள்ளை என்னணை செய்யிறாய்... என்றை நாச்சியார் உனக்கொண்டும் இல்லையோ. நான் பதை பதைச்சுப்போனன் நாச்சியார். கும்பிடாத தெய்வங்கள் இல்லை. என்றை ராசாத்தி.. கொம்மாவும் கொப்பரும் இல்லாத நேரம் நானும் இல்லாமல் போட்டன் பிள்ளை” என்று சொல்லிக் கொண்டு அவள் சுபத்திராவைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு அழுத் தொடங்கினாள்.

அவளுடன் கூடச் சேர்ந்து சுபத்திராவும் அழுதாள்... எனினும் ஆறுதலாக இருந்தது. பாக்கியத்தின் அரவணைப்பு தேவையாகவும் இருந்தது,

அதன் பின்னர் புறாலைகினை அவளால் பார்க்க, உணர முடிந்தது. உரத்த தொணியில் எழுந்த அழுகுரல்களைக் கேட்க முடிந்தது. சட்டென்று தலை நிமிர்ந்தாள்.

“என்ன பாக்கியம்.. ஆர் அழுகினம்”

தங்கம் முன்பைவிட அவளை அதிகமாக கட்டிப்பிடித்தாள்.

“ஐயோ.. பிள்ளை முள்வீட்டு கனகசபையரின்றை முத்த பின்னை கமலா எல்லே செத்துப்போச்சு... முதல் விழுந்த குண்டு அவையின்றை பின் வேலிக்கரை யோரமாய் எல்லே விழுந்தது. அவையின்றை வீடு, குசினி எல்லாமே நாசமாய் போச்ச பிள்ளை” என்று கூறியபடி ஒவென அழுதாள் தங்கம்

தலையைச் சுற்றிக் கொண்டு வந்தது. சுபத்திராவுக்கு மரணம் மிக அண்மையில் வந்துவிட்டுப் போயிருந்தது. போகும் போது எதிர்வீட்டுப் பெண்ணையும் கொண்டு போய் உள்ளது யோசிக்க முடிய வில்லை.

அப்படியே தரையில் அமர்ந்து கொண்டாள். எதுவுமே தெரியவில்லை. எல்லாமே சூனியமாகிப் போய்விட்ட மாதிரி யாக இருந்தது. தங்கமும் கூட அமர்ந்தாள்.

முன்வீட்டில் இருந்து பிறந்த அழகுரன் முன்பைவிட உச்ச தொனியில் கேட்டது. ஆட்களின் அமளியும் வாகனங்களின் ஆரவாரமும் அதிகமாக இருந்தன,

“தங்கம் என்ன நடந்தது” என மீண்டும் கேட்டாள்,
அவளைப் பார்க்க தங்கத்திற்க்கு என்னவோ போல
இருந்தது.

“இப்ப ஏன் பிள்ளை தேவை இல்லாத கதையை... நி
கொஞ்ச நேரம் பேசாமல் இருபிள்ளை” என்றாள் பதிலுக்கு,
சுபத்திரா அமைதியானதாக இல்லை.

“இல்லைத் தங்கம் என்ன நடந்தது. எண்டு சொல்லு”
என்றாள்.

நான் கொஞ்ச கோப்பி வைச்சுக் கொண்டு வரட்டே...
ஆறுதலாய் இருக்கும்.” என்று சொன்ன தங்கம் அந்த இடத்தை
விட்டு எழும்ப முயன்றாள்.

“வேண்டாம் தங்கம்...” என்று சொன்ன சுபத்திரா எழும்
பினாள்.

“என்ன செய்யப் போறாய் பிள்ளை... வா வீட்டுக்கை
போவம் அங்கை கொஞ்சநேரம் படித்திரு” என்றாள் யழையபடி.

வான்த்தை நிமிர்ந்து பார்த்த சுபத்திரா... “அவன்கள்
திரும்ப வந்து குண்டுகள் போட்டாலும்” என்று சொல்லும்
போதே குரல் நடுங்கியது.

“நல்லாய் இருட்டிப் போட்டுத் தீவிரமான இனி எங்கை
அவன்கள் வாறது” என்றாள்.

வான்த்தில் நட்சத்திரங்கள் மின்னின, தூரத்தில் நாடொன்று
ஊளையிட்டது. இராக்குருவி ஓன்று சத்தம் போட்டவாறு
பறந்து போனது.

“அக்கா...அக்கா” என்றும் “பிள்ளை பிள்ளை” என்றும்
மாறிமாநி பலபேர் சத்தம் போட்டு அழுத்து உள்ளத்தை உருக்கியது.

சுபத்திராவின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் பொலு பொல
வெனக் கொட்டியது.

“பாவம் கமலா...” என்றாள் அவள்

“அம்மாவும் அப்பாவும் இவ்வளவு நேரமும் என்ன செய்யினம்” என்றும் முனு முனுத்தான்:

“தங்கம் வாறியே ஒருக்கா அங்கை போவம்” என்றாள் பதட்டமாக ..

“வேண்டாம்பிள்ளை... நீ பயந்து போய் இருக்கிறாய் இப்ப என் அங்கை போறாய்... அங்கைதான் எல்லாச்சனமும் நிற்குதுகள். சங்கத்துப் பெடியன்... புளியடி காம்பில் இருக்கிற பெடியள், அக்கம் பக்கத்துச் சனம் எண்டு எல்லாருமே அங்கை தான். நீ இப்ப கொஞ்சநேரம் பேசாமல் இரு. அம்மாவும் அப்பாவும் வரட்டும்” என்று சொன்னாள் தங்கம்.

இருள் கனத்திருந்தது. எப்போதும் போலவே வானத்து நட்சத்திரங்கள் பிரகாசமாய் மின்னின. இருளின் பின்னணியில் கனகசபையர் வீட்டின் துயராலும் முன்பைவிட அதிகரித்தி ருந்தது.

அக்கம் பக்கத்தில்கூட வெளிச்சம் தெரியவில்லை. அவர்களது வீட்டைப்போலவே ஏனைய வீடுகளிலும் இருள் ஆட்சி செய்தது.

வீட்டுவாசலில் அமளி ஏற்பட்டது. தொடர்ந்து...

“ஐயோ...என்றை ஐயோ...” என்ற சத்தமும் கேட்டது.

“அம்மா” என்றாள் பதிலுக்கு சுபத்திரா,

“அம்மா வந்திட்டா வா பிள்ளை...” என்றபடி சுபத்திராவைப் பிடித்துக் கொண்டு தங்கம் வீரவாக நடக்க முற்பட்டாள்.

“ஐயோ என்றை அம்மாளே... பின்னை சுபத்திரா” என்றபடி பாக்கியமும் முன்னேவரா...

“எல்லாம் நாசமாய் போச்சே...” என்று தலையில் கைவைத்தபடி பொன்னுத்துரையர் பின்னுக்கு வந்தார்.

“என்றைவீடு நாசமாய் போச்சே... பாழ்படுவாரால் என்றை வீடு போச்சே...” என்று பாக்கியம் குளறத் தொடங்கினாள்.

“என்டைக்கு உவன்கள் புளிபடியில் காம்ப் போட்டாங்களோ... என்டைக்கு பிடிச்சது நசல்... என்ன சுபத்திரா செய்யிறாய்...” என்றபடி பொன்னுத்துரையர் சுபத்திராவின் அருகில் வந்தார்.

அன்றைக்கு இரவு அவர்கள் வீட்டில் தங்கவில்லை. நிறை வெறியில் வந்த கணேசானந்தன்.

“உந்தக் குண்டுகள் என்னை என்ன செய்யும்...”என்று சொல்லிவிட்டுப் படுத்து விட்டான்.

பொன்னுத்துரையரும், பாக்கியமும் சுபத்திராவும் வெகு தூரத்திற்கு அப்பால் இருந்த மாமா வீட்டுக்குப் போய்விட்டார்கள்.

கும்மிருட்டில் ஒழுங்கைகள் வழியாக நடப்பது பயத்தைக் கொடுத்தது தங்கத்தோடு நெருங்கி நடந்தாள் சுபத்திரா.

“இந்தனில் இனிமேலும் இருக்கேலாது. அநியாயப்படுவாரால் சொந்த ஊரில்.. சொந்த வீட்டில் இருக்கேலாமல் இருக்கு” என்று பாக்கியம் புலம்பத் தொடங்கி இருந்தாள்.

“அதுதானே... அப்பவே சொன்னனான்... வீடுவாசல் பொருள் பண்டம் எண்டு கட்டிப் பிடிச்சுக் கொண்டு இருக்கா மல் கண்டாவுக்கோ... வண்டனுக்கோ போவம், எண்டு. இப்ப பார் என்ன நடந்தது எண்டு” பொன்னுத்துரையரும் சொல்ல வானார்.

மாமா வீட்டில் யாருமே நித்திரை கொள்ளவில்லை. பயம், அதிர்ச்சி எல்லாவற்றையும் மிஞ்சி “கமலா”வின் நினைப்பு சுபத்திராவைக் கலவரப் படுத்தியிருந்தது.

எந்தக் காலத்தாலுமே முன் வீட்டார்களுடன் ஒட்டுறவு இல்லை. ஏழ்மையான நிலையில் இருந்த அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பே இருக்கவில்லை.

எப்போதும் குசினிக்குள் முடங்கிப்போய் இருக்கும் கமலாவை காண்பது கூடக்கல்லடம் தான். அப்படி இருந்தும் கமலாவின் அவலம் அவருக்கு பாதிப்பை உண்டு பண்ணியிருந்தது.

முன்வீட்டுக்குப் போய் அவர்களின் வேதனையில் பங்கு கொண்டிருக்க வேண்டும். போல இருந்தது. ஆனால் அம்மா கூட அதைப்பற்றி சிறிதுகூட கவனத்திற் கொள்ளாமல் தேவையில்லாமல் புலம்பிக் கொண்டிருப்பது அவருக்கு என்னவோ போல இருந்தத. சிலவேளை ஏரிச்சலாகவும் இருந்தது.

மறுநாள் காலை மாமா வீட்டால் வந்தபோது ஒழுங்கையில் மாற்றம் தெரிந்தது. சனநடமாட்டம் அதிகமாக இருந்தது. ஒழுங்கை நீளத்திற்கு தோரணங்கள் மாத்திரம் கட்டியிருந்தது.

வீட்டடிக்கு வந்தபின்னர் தான் குண்டுவீச்சின் முழுத்தாக கழுமே தெரிந்தது. சிதறிப்போன ஒடுகளும், சரிந்துகிடந்த மதிலும்

“அம்மா புலம்பிய மாதிரி வீட்டில பெரிய சேதம் எதுவும் இல்லைத்தான்” என்றபடி முன் வீட்டைப்பார்க்க... அவர்களின் அந்த சின்னவீடும், குசினியும் என்ன மாதிரி நாசமாகிப் போய் இருந்தன.

புதிதாக முளை விட்டிருந்த தட்டிப் பந்தலும் ஆட்களின் அமளியும் கனகம்மாவினதும், பிள்ளைகளினதும் கூக்குரலும் சகிக்க முடியாமல் சுபத்திரா வீட்டின் பின்பக்கம் ஓடிவிட்டாள்.

பகல்பத்து மணிக்குத்தான் பாக்கியமும் பொன்னுத்தரை ரூரும் செத்தவீட்டுக்குப் போனார்கள்.

“பெடியன் இயக்கத்தில் இருக்கிறான் எண்டதுக்காகத் தான் குண்டு போட்டாங்களோ...”

“அங்கை போட்ட குண்டால் எங்கடைவீடும் எல்லே நாச மாய் போச்சு” என்று பாக்கியமும் பொன்னுத்துரையரும் இரகசியமாக கதைத்ததை அன்றைக்கு சுபத்திரா கேட்டாள்.

இப்போது வெளி விறாந்தைக்கு முன்னால் நிற்கும் போது மூன்று நாட்களும் நடந்தவைகளும் மீண்டும் மீண்டும் நினைவில் வந்து போயின.

தலையை நிமிர்த்தி கூரையைப் பார்த்தாள். ஏராளமான ஓடுகளைக் காணவில்லை. பனஞ்சிலாகைகள் தான் தெரிந்தன. அவற்றின் சிதறல்கள் வளவெங்கும் கிடந்தன.

உட்பக்கமாகச் சரிந்து போன மதிலும்... அப்படியேதான் கிடக்கின்றது. தாயும் தகப்பனும் மாறிமாறிப் புலம்புவதும் வீட்டை விட்டு... ஊரைவிட்டு போவதைப் பற்றிக் கதைப்ப திலுமே கண்ணாக இருந்தார்கள்.

விறக்கூடியதை விற்றுக் கொண்டு போவதுபற்றி அவர்கள் வெகுதிவிரமாக இருந்தனர்.

சுபத்திராவுக்கு வளவையும், வீட்டையும் பார்க்க கவலையாக இருந்தது. என்ன மாதிரிவடிவாக இருக்கும் வீடும் வளவும் என்ன மாதிரிப் போய்விட்டன.

பார்வை எதிர்வீட்டுப் பக்கம் சென்றது. துவாயை தலைப் பாகையாகக் கட்டிக்கொண்டு கனகசபையர் மும்முரமாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தார். சிதறிப்போய்க் கிடந்த குசினியை நேர்சீராக்கும் பணியில் அவர் இறங்கியிருக்க வேண்டும்.

சுரேந்திரனும் வேறு ஒரு திடகாத்திரமான இளைஞரும் கூடவே வெலை செய்வதை சுபத்திரா கண்டாள். கணக்மாவைக் காணவில்லை.

சுகுணாவும் விமலாவும்கூட சிதறிப்போய்க் கிடப்பவற்றை ஒழுங்காக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நிட்சயமாக அவர்களின் முகங்களில் அப்பியிருந்தசோகம் இன்னமும் விடுபட்டுப் போய் இருக்கவில்லை. என்றாலும் அவர்கள் இயங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

சுபத்திரா அவர்களை நுட்பமாகப் பார்த்தாள். எத்தகைய பெரிய சோகத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு தங்களைத் தூக் கி நிறுத்திக்கொண்டு தங்கள் பணிகளை மீண்டும் தொடர்ந்தியிருக்கிறார்கள்.

சிதறுண்டு போய்க் கிடக்கும் குசினியை மீளங்குவாக்கும் அந்த வேலையைச் செய்வது என்பது... அதுவும் ஒரு உயிரைக் கொடுத்துவிட்டு.

கனகசபையைப் போன்றவர்கள் எங்கு போவார்கள். அப்படியான சிந்தனையாவது வருமா?

“சுபத்திரா... உப்பிடி இருந்தால் என்னமாதிரி... வாறகி முமை கொப்பா கொழும்புக்குப் போகேக்கையே நீயும் போ... அங்கை சின்னமச்சாள் வீட்டில நீ நிக்கலாம் தானே. எப்பிடியும் இரண்டொரு மாதத்துக் கிடையில் போசிட வேணும். இஞ்சை இருந்தால் உயிரோடை இருக்கேலாது. இருந்தாலும் விசர்தான் பிடிக்கும்” என்றாள் பாக்கியம்.

சுபத்திரா அதற்குப் பதில்கூடும் சொல்லவில்லை. வேலை செய்து கொண்டிருந்த கனகசபையர் தலையில் கட்டியிருந்த துவாயை அங்கித்து கனகளைத் துடைப்பதைக் கண்டாள்.

சிறுபொழுதில் மீண்டும் அவர்த்தன் வேலைகளைத் தொடங்கியாதும் கண்டாள்.

ஒழுங்கையால் வந்த தங்கம் வளவுக்குள் வந்துகொண்டு...

“என்ன பிள்ளை யோசினை...” என்று கேட்டாள்.

“ஓண்டுமில்லை... குப்பை விறாண்டியையும், கடகத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு வாறியே தங்கம்... ” என்றாள் சுபத்திரா.

“ஏன்...”

“வளவைத் துப்பரவாக்கத்தொன்... ஆரேம் வசதிப்பட்டால் கூட்டிக்கொண்டு வர.. இந்த கூரை ஒடுகளையும் மாத்த வேணும்...” என்றாள் அவள்.

தங்கம் அவளை வினோதமாகப் பார்த்தாள்.

(முற்றும்)

ஈழத்து இலக்கிய களத்தில் “மீரா” வெளியீடுகளை வெளிவந்தவை

1988

1.	மழுக்காலம்	— செங்கை ஆழியான்
2.	ராதையின் நெஞ்சம்	— கே. எஸ். ஆனந்தன்
3.	பூம்பனிமஸர்கள்	— து. வைத்திலிங்கம்
4.	முடிவஸல் ஆரம்பம்	— சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

1989

5.	மண்ணின் தாகம்	— செங்கை ஆழியான்
6.	பாலைவனப் பயணிகள்	— கே. ஆர். டேவிட்
7.	கானகத்தின் கானம்	— செம்பியன் செல்வன்
8.	முற்றத்து உற்றைப்பளை	— செங்கை ஆழியான்
9.	சங்கரன்	— வளவை வளவன்

1990

10.	பூஜைக்காக வாழும் பூவை	— கே. எஸ். ஆனந்தன்
11.	இராவணன் கோட்டை	— கே. எஸ். ஆனந்தன்
12.	நிலவே நீ மயங்காதே	— இந்திரா பிரியதார் ஷினி
13.	இருள் இரவில் அல்ல	— சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

1991

14.	அக்கினி	செங்கை ஆழியான்
15.	வெள்ளையடிக்கப்பட்ட கல்லறை	— கே. ஆர். டேவிட்
16.	முன்முடி மன்னர்கள்	— சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்
17.	விடியலைத் தேடி	— ஓ. கே. குணநாதன்
18.	ஊருக்கல்ல	— முருகு

1992

19.	ஒரு டீல்வத்தில் சில உள்ளங்கள்	— வாமதேவன்
20.	மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறப்போம்	— சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

வெளிவரவிருப்பவை.....

விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி	— தாமரைச் செல்வி
சுவடுகள்	
தூங்காத விழிகள்	

மீரா வெளியீடுகள்

எழுத்தின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர்களின் தரமான படைப்புக்கள் தொடர்ந்து “மீரா” வெளியீடாக நூலுருவில் வெளிவருகின்றன.

தவறாமல் இவற்றைப் பெற்று உங்கள் இல்லத்தில் ஒர் “குடும்ப நூல் நிலையத்தை” ஆரம்பியுங்கள்.

வாசகர் பரிசுத் திட்டம்!

“மீரா” பிரசுரம் வெளியிடும் ஐந்து புத்தகங்களை வரிசைக் கிரமமாக வாங்கினால் ஆறாவதாக வெளியிடப்படும் ரூபா 50/- பெறுமதியான புத்தகம் அன்பளிப்பாக வழங்கப்படும்.

இப்பரிசுத் திட்டம் தொடர்ச்சியாக அமுலில் இருக்கும். எந்தவொரு வெளியீட்டிலிருந்தும் நீங்கள் கூப்பன்களை சேகரிக்க ஆரம்பிக்கலாம்.

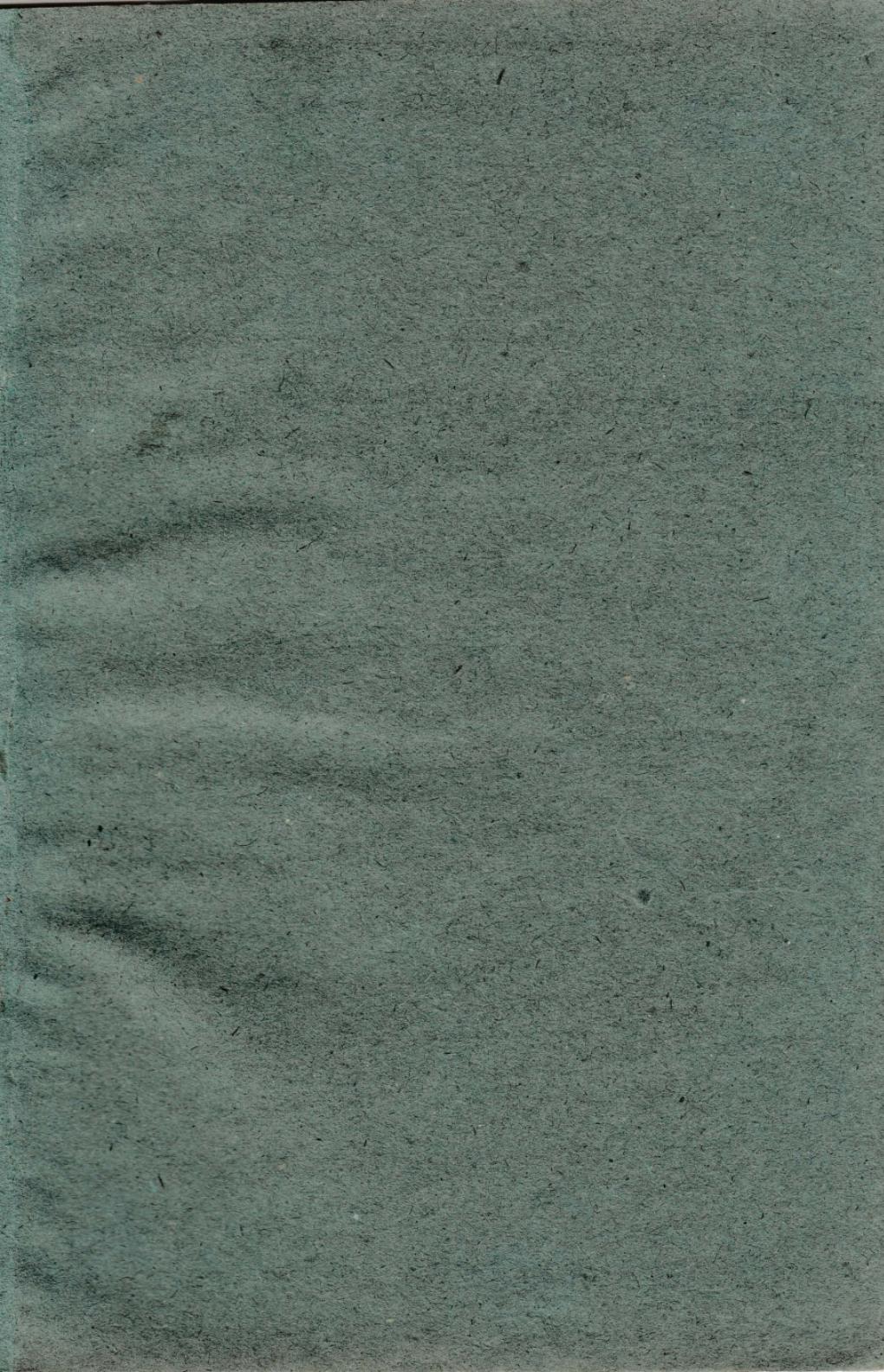
“மீரா” பிரசுரம் ஒவ்வொன்றிலும் பரிசுக் கூப்பன் இணைக்கப்பட்டிருக்கும்.

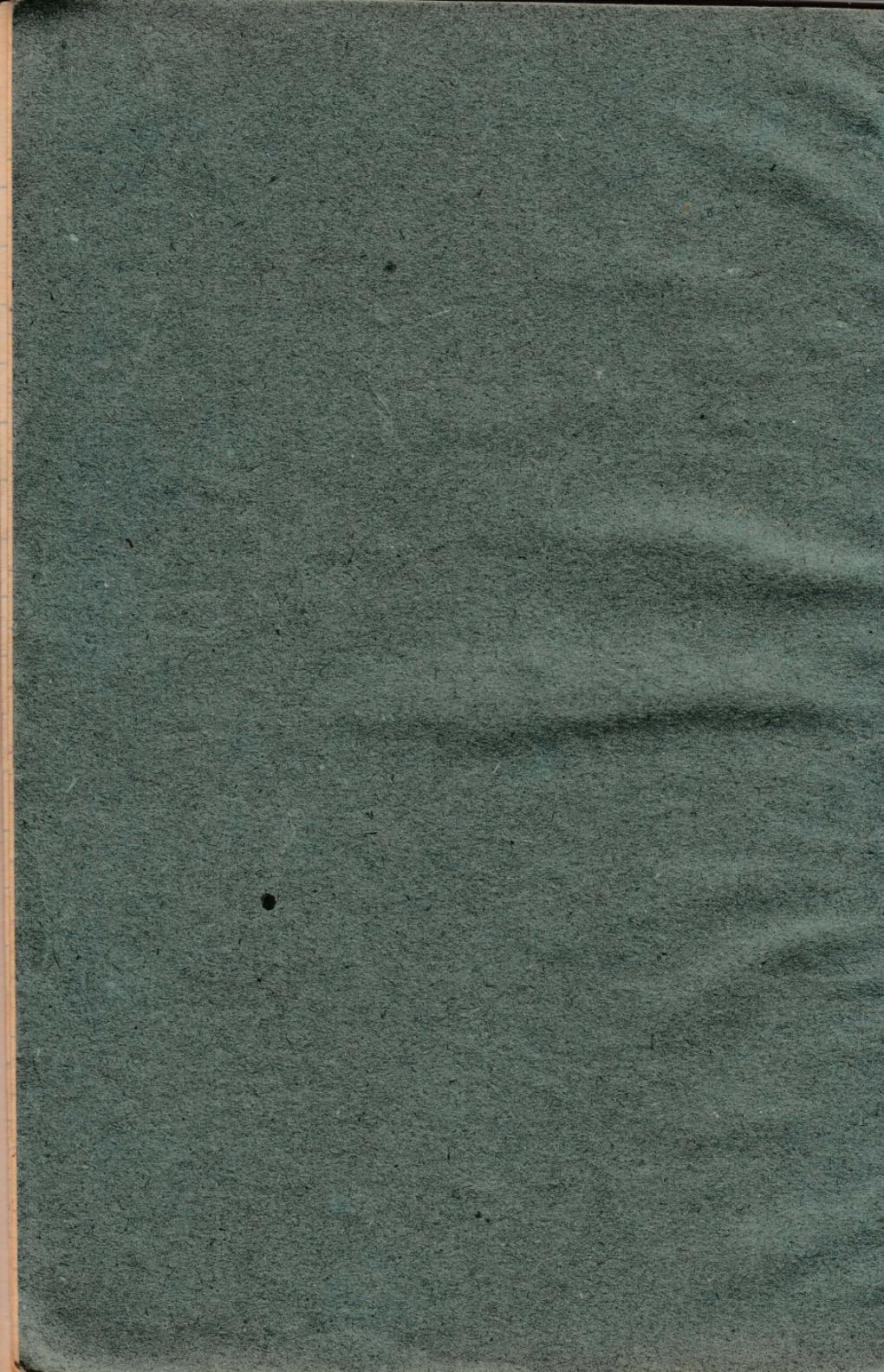
எழுத்தாள அன்பர்களே!

சமகால நிகழ்வுக் கதைகளாக சமூகக் கதைகளாக 100 பக்கங்களில் எழுதி எங்கள் பரிசீலனைக்கு அனுப்புங்கள்.

மீரா வெளியீட்டகம்

38, வேம்படி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

இனுவையு^{ர்}
சிதம்பர திருச்செந்தினாதன்
எழுதிய

இந்த நாவல்....

துன்பங்களும்
சோதனைகளும்
தொடர்ந்து
வந்த போதும்
தளராத
மன உறுதியுடன்
இந்த
மண்ணை நேசித்து
மானமுடன்
தலை நீமிர்ந்து
வாழ முனையும்
ஒரு
குமேபத்தின்
கதை....

ம்ரா பிரசுரம்: 20
